ANUL XXXIII. Nr. 56/57

IANUARIE - MAI 1987

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1958

Director: Aron Cotruș ✝ REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

MAJADAHONDA 1937-1987 MOȚA ȘI MARIN

de **Blas PIÑAR**

«Actiunea în care s'au angajat Moța și Marin, a fost fără îndoială de mare nobleță. Nu a fost acțiune comercială, culturală, artistică, sportivă și nici națională, căci a trecut limitele strâmte ale tuturor acestor manifestări.»

«Acțiunea lor nu a fost alta decât aceași a istoriei omenirii, care incepe cu capitolul Genezei și se va termina cu capitolul Apocalipsului-lupta dintre Bine și Rău, dintre Inger și Bestie, între mulțumire și neliniște.»

«Această luptă se impune nu numai omului pe itinerariul vieții lui, ci și comunității politice prin care acest itinerar se strecoară.»

«Această luptă se desfășoară câteodată fără foc și sânge, iar altedăți se face visibilă numai prin sânge și foc.»

«Nu știu precis care dintre cele două aspecte rezultă mai tragic, mai dureros. Ceace știu însă e ca in ambele forme apar eroii sau desertorii, martirii sau renegații.»

«Un episod extraordinar al acesetei lupte în tragica și dureroasa ei modalitate a focului și a sângelui, a avut loc în Spania și a început acum 50 de ani. Moța și Marin nu au pregetat a fi prezenți în această acțiune, nevoind să fie numărați printre desertori sau renegați, ci dimpotrivă între eroi și martiri.»

«Pentru noi, români și spanioli, pământul pe care îl călcăm aici este sfințit prin crucea care-l binecuvântează și prin sângele care a curs pe el. Sfințit, pentrucă acest sânge este sămânța sădită în noi pentru a rodi cu prisosință. Dar sămânța nu dă rod dacă nu este îngrijită cu sârguință.»

«Deacea, plini de evlavie venim an de an la Majadahonda ca și acuma, la distanță de jumătate de secol de la supremul sacrificiu al lui Moța și Marin.»

«In fiecare dintre noi sămânța a rodit.»

«Rodul poartă cele trei calități primordiale.»

«*Credința*: care și în noi, ca în Moța și Marin, presupune victoria asupra îndoelii, care-i germenul tuturor lașităților,»

«*Speranța*: care și în noi, ca în Moța și Marin, presupune înfrângerea deziluziei, germen al tuturor delăsărilor.»

«*Dragostea*: care și în noi ca și în Moța și Marin, presupune biruința asupra indiferenței, germen al tuturor egoismelor.»

«Moța și Marin, cruciați ai Europei creștine, vă invocăm la fiecare comemorare cu strigătul nostru «Prezent»

de **Radu BUDIȘTEANU**

Au trecut 50 de ani de la jertfa lor.

Pomenire pioasă pe locurile sfințile cu sângele lui Moța și Marin.

Ei au crezut în Dumnezeu, în triumful binelui, în forța perpetuă a spiritului străbătând materia spre eternitate.

Pe drumul lor de cruce, cei 50 de ani scurși până azi, constitue pe acest pământ doar o etapă.

Au fost creștini și profund patrioți. Să reținem acest aspect din viața lor.

Care au fost principiile care i-au ghidat?

Societatea este un amestec. Națiunea este entitate.

Franța plasează ca principiu de bază axioma națională deasupa dreptului pozitiv.

Membrii unei societăți pot avea origini diferite, un patriot însă își are rădăcinile înfipte în pământul patriei, în sângele strămașilor lui, în originea comună confirmată de istorie.

Nu există politică fără libertate, nici pace fără dreptate.

Nu există suflet creștin al cărui simbol să nu fie statuia Fecioarei, o icoană, un altar, o rugăciune. O rugăciune profundă pentru cei care suferă infernul închisorilor pe nedrept. Nu există viață fără biserică.

Acesta a fost crezul camarazilor noștrii strânși uniți în jurul lui Moța și Marin sub inspirația directă a lui Corneliu Codreanu, uciși toți pentrucă au avut dreptate în înalta politică și în credința absolută.

Ei au văzut în acelaș timp fața lui Dumnezeu și au înțeles acel «Noi» al înțelepților din antichitate.

Iată dece, prieteni sinceri de pe pământul Spaniei încărcat de istorie, Mișcarea Legionară reflectează lumină și rămâne valabilă ca însăși principiile vieții.

Ceace se întâmplă în Țara noastră sdrobită de comunism, este monstruos: dărâmarea bisericilor, a mânăstirilor, a monumentelor naționale, mizeria vieții în zdrențe, continuă și ne obligă a ne întoarce fețele spre cei ce conduc destinele omenirii, pentru a-i întreba cu vocea noastră înăbușită de durere:

Oameni, fii ai lui Dumnezeu ce faceți voi cu frații voștri din estul Europei?

Dacă, voi victime ale acestei platitudini contemporane

urmează pagina 5

ANIVERSARIO

Majadahonda:
Mota y Marín siguen recordados y p

Hace 50 a

MAJADAHONDA, en esta fecha de enero —en la presente ocasión el 10, aunque la gesta fue el 13—, cumplía el 50 aniversario de la muerte de Mota y Marín, aniversario muy especial que atraía hasta las puertas de Madrid a exiliados rumanos que, junto a los que ya están hace muchos años con nosotros, forman esa comunidad entrañable que recuerda el ideal y lo mantiene vivo ante el mundo.

Como siempre, un acto ante la cruz de piedra y ante el monumento que se encuentra detrás, y que con sus arcos simboliza la «M» inicial del apellido de ambos combatientes legionarios caídos en aquel lugar, estuvo presidido por los componentes de la asociación Hispano-Rumana «Majadahonda». El frío, como cada año, no era obstáculo para estar presentes en aquella cota. El responso en rito bizantino oriental se elevaba a los aires castellanos, para más tarde ofrendar las coronas. Horia Sima, quien fuera vicepresidente del gobierno legionario; Blas Piñar, en nombre de Frente Nacional, y otros rumanos del exterior residentes en el extranjero ofrendaron sus flores. Después vendrían los discursos, en especial los de Radu Budisteanu, ministro de Justicia con el gobierno legionario de Rumanía, residente hoy en París, que pasó más de quince años en las cárceles comunistas. También habló Mircea Domitriu, monseñor ortodoxo del episcopado de París y Alemania del Norte.

El presidente del Frente Nacional, Blas Piñar, en el momento de colocar una corona de flores ante la tumba de Ion Mota y Vasile Marín.

Varias coronas fueron depositadas. Frente Nacional llevó la suya hasta Majadahonda.

Después, Blas Piñar pronunció las siguientes palabras, en medio de un clima frío pero con enorme énfasis, no sin antes haberse rezado otro responso en castellano que dirigió don Elías Alonso, capellán de CESPE. Las palabras de Piñar fueron éstas:

MAJADA
In a cincizeci

Majadahonda şi data de 13 Ianuarie, a căror conmemorare s'a anticipat în acest an în ziua de lo, pentru a facilita participarea cât mai multor exilaţi români din vecinătatea Spaniei, a avut o specială semnificaţie, căci se împlineau 50 de ani de la moartea eroilor români-Moţa şi Marin.

Afluxul acestor compatrioţi către Madrid, împreună cu cei stabiliţi aici şi cu noi spaniolii, constituim an de an o afectuoasă comunitate care aminteşte idealul jertfei lor şi-l menţine viu în faţa lumii.

Ca întotdeauna a avut loc o slujbă religioasă la cruce a de

FUERZA NUEVA Nr. 930 - 17/31 ENERO 1987

s y presentes...

años

Blas Piñar hablando a los asistentes al acto.

«La empresa a que Mota y Marín se sumaron fue, sin duda, la más noble. No era, y no es, una empresa comercial, ni cultural, ni artística, ni deportiva. Ni tampoco una empresa nacional. Rebasó los límites estrechos de todas ellas.

Mota y Marín se sumaron a una empresa decisiva en su doble dimensión: universal en el espacio y permanente en el tiempo. Tal empresa no es otra que la que ha ido enhebrando la historia larga de la humanidad, la lucha que comenzó con el capítulo del Génesis y terminará con el capítulo del Apocalipsis, entre el Bien y el Mal, entre el Angel y la Bestia, entre el misterio de la gracia y el misterio de la iniquidad.

Esta lucha se plantea no sólo a nivel de cada hombre en el itinerario de su vida presente, sino a nivel de la comunidad política en que ese intinerario transcurre.

Esta lucha, unas veces se desarrolla sin fuego y sin sangre, y otras se hace visible con la sangre y el fuego. No sé, a ciencia cierta, cuál de las dos resulta más trágica y dolorosa. Lo que sí sabemos es que en sus dos modalidades surgen los héroes y los desertores, los mártires y los apóstatas.

Un episodio singular de ese combate, en su trágica y dolorosa modalidad del fuego y de la sangre, tuvo lugar en España y se inició hace 50 años. Mota y Marín acudieron a la cita desde una tierra lejana y amiga. Mota y Marín no rehusaron su presencia en el episodio, no quisieron contarse entre los desertores o los apóstatas, sino entre los héroes o los mártires.

Para nosotros, rumanos y españoles, la tierra que pisamos es sagrada: sagrada, por la cruz que la bendice; sagrada por la sangre que en ella se vertió; sa-

En la comida posterior al acto, habló a los comensales el monseñor Ortodoxo de París, Mircea Domitriu.

A HONDA

ci ia aniversare

granit străjuită de monumentul grandios din spatele ei, care aminteşte cu arcadele lui în forma de «M», iniţialele numelor celor doi luptători legionari căzuţi în acest loc. Prezidenţa era formată de membrii asociaţiei spaniolo-română-prietenii Majadahondei.

Frigul şi vântul vijelios care sufla în jurul lor, nu a împiedecat prezenţa pe acea colină istorică, de unde melodiile religioase de rit orthodox —byzantin se întâlţau tânguitoare spre cerul Castiliei, în timp ce asistenţa depunea coroane şi flori: Horia Sima din partea Mişcării Legionare.

ANIVERSARIO

Blas Piñar acerca su ofrenda, con otro camarada, hasta la tumba de los voluntarios rumanos.

grada, en fin, porque esa sangre es semilla sembrada en nosotros para germinar con lozanía.

La germinación no es posible si no se cuida con esmero la sembradura. Por eso venimos a Majadahonda cada año, y en éste —a medio siglo de distancia del sacrificio supremo de Mota y Marín— con devoción especial.

Creo que ha brotado la espiga en cada uno de nosotros y que esa espiga lleva tres granos del trigo mejor: la fe, que en Mota y Marín, pero también en nosotros, supone el triunfo sobre la duda, madre de todas las cobardías; la esperanza, que en Mota y Marín, pero también en nosotros, supone el triunfo sobre la desilusión, madre de todos los abandonos; el amor, que en Mota y Marín, pero también en nosotros, supone el triunfo sobre la indiferencia, madre de todos los egoísmos.

¡Mota y Marín, cruzados de la Europa cristiana!: al invocaros, con el «presente» de cada conmemoración, sobre el lugar preciso de vuestro holocausto, os pedimos que ante «la figura luminosa del Salvador» intercedáis por nosotros, por los que, en la misma línea de combate, hemos querido aprender vuestra lección, no para declamarla en público, sino para hacerla viva con nuestro ejemplo».

Al final, como todos los años, tal vez con más fuerza en esta ocasión del cincuentenario, los himnos saltaron al aire limpio. Primero el de la Legión de San Miguel Arcángel, después el «Cara al Sol», canción con la que tantos y tantos jóvenes españoles y de fuera de nuestras fronteras morían con ella en los labios.

Más tarde, la comunidad «Majadahonda» invitó al matrimonio Piñar a presidir la comida de hermandad que, como todos los años, con mayor relieve en la presente ocasión, tuvo lugar en un céntrico hotel de Madrid. A los postres se pronunciaron palabras, en especial por parte del Pope rumano de París que para este caso se trasladó desde la capital de Francia. Acto entrañable que recordaba los cincuenta años de una gesta de dos jóvenes mediterráneos que dieron la vida por Dios y por Rumanía, pero también por España. Los ideales eran comunes, y el adversario, también. ■

ANVERSUL ŞI
REVERSUL
MEDALIEI COMEMORATIVE

Tiraj 150 de piese!
Doritorii pot trimite prin mandat poştal international costul de 20 $ USA pe adresa: TRAJANO POPESCO-CARPAŢII C. Conde Peñalver, 82. 28006 MADRID, sau contra valoarea lor în pesetas. Pretul cuprinde şi expeditia poştală.

Blas Piñar în numele Frontului Naţional Spaniol, Luis Nieto din partea Falangei, Comunitatea Românilor din Spania; jerbe de flori: văduva lui Vasile Marin şi delegaţii românilor din streinătate.

După acea au urmat discursurile.

Radu Budişteanu fost ministru de Justiţie în România Legionară, pedepsit de comunişti cu 16 ani de temniţă, Monseniorul Orthodox reprezentant al Episcopiei din Paris şi Germania de Nord. Rev. Mircea Domitriu, incheind Blas Piñar.

După ceremonie soţii Blas Piñar au fost invitaţi de Asociatia Amigos de Majadahonda să prezideze masa camaraderească într'un centric Hotel din Madrid. Preotul român din Paris a binecuvântat masa, preamărind apoi jertfa celor doi eroi români care şi-du dat viaţa pentru Dumnezeu România şi Spania. Idealurile erau comune, ca şi adversarul.

F.N.

pe însăşi locul sacrificiului, pentru a vă ruga să interveniţi pe lângă luminoasa figură a Mântuitorului, pentruca noi cei ce ne închinăm pe tranşea voastră de luptă, să fim invredniciţi să învăţăm lecţia voastră, nu pentru a o preamări public, ci pentru a o menţine vie cu exemplul nostru.»

Blas PIÑAR

închideţi popoarele în temenii unor convenţii fals concepute şi aplicate, sau în teama unei bombe atomice, atunci pentru reînălţarea sufletelor voastre va trebui să vă întoarceţi la timpurile când marii iniţiaţi dădeau lumii reguli de viaţă şi de justiţie, sau să veniţi în Spania, aici, la Sanctuarul din Majadahonda.

Radu BUDIŞTEANU

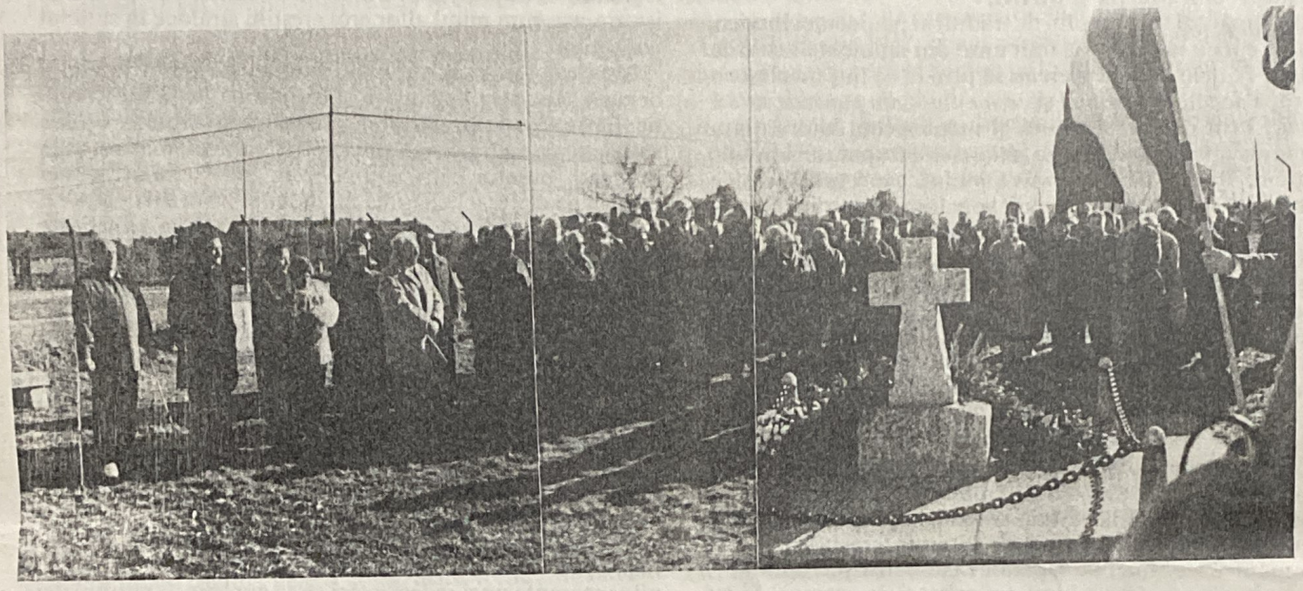

MOȚA ȘI MARIN —DĂRUIRE—

de Faust BRADESCU

La răscrucea trăirilor în neam, jertfele voite, conștiente, poartă în adâncul lor sensul marilor înțelegeri tăinuite. Căci totul în viață are un rost ce își așteaptă clipa, desvăluindu-și menirea sub semnul unei împliniri încărcată de conținut.

Trecerea din viață a omului este legea firei. Dar moartea unora lasă urme neșterse în adâncul colectiv al neamului. Iar în clipele de răstriște, națiunea întreagă își pleacă genunchiul în cinstea acestor ființe care, prin sacrificiul lor, au dat pildă de urmat.

S'au împlinit anul acesta cinci decenii de când Spania a primit —în semn de înfrățire— sângele românesc al marilor noștri eroi MOȚA și MARIN.

In pământul sec, dar plin de tradiții al peninsulei Iberice, drama epocii noastre și-a trăit unul din momentele sale de culme. Forțele răului încercau să prindă ca într'un clește o Europă *deslânată spiritual* și *nestatornică din punct de vedere politic*. Prin delăsarea unora și inconștiența altora, fiara comunistă își înfipsese deja ghiarele în trupul unei nobile națiuni. Totul părea definitiv pierdut, când grăuntele de conștiință națională a izbucnit spre lumină întru apărarea unor adevăruri eterne: familie - patrie - credință.

In vălmășagul apocaliptic al secolului XX, în care —peste vrerea lumii— se războiesc forțele nevăzute, neamul românesc și-a înscris, și el, vrerea și tendința în istorie. In această crâncenă încleștare dintre bine și rău din Spania martiră, au fost prezenți și legionarii Gărzii de Fier ca luptători ai unui ideal, dar și ca fii ai neamului românesc.

Din extremitatea răsăriteană a Continentului, s'au dus acolo unde *«se trăgea cu mitraliera în chipul lui Cristos»*... N'au luat drumul Apusului în aventură, ci în căutarea unei împliniri ce trece dincolo de vremi.

Prin acele cumplite «Majadahonde» spaniole se juca nu numai soarta Spaniei, ci soarta întregei Europe. Deci și a României. Ce suflet de luptător naționalist și creștin ar fi putut rezista în fața acestei amenințări de coșmar? Si cu atât mai mult un legionar, când țara se găsea lipită de pulpa fiarei?... Datoria legionarilor era —în plinătate cu adâncul ființei lor și al normelor cavalerești ce le stăpâneau sufletul— să apere cu orice jertfă chipul Domnului și chipul Neamului! In acest gând, în România acelor timpuri, mii și mii de legionari erau gata să răspundă —în cohorte strânse— la chemarea mută a tragediei spaniole.

Din ordinul forțelor oculte, care vegheau ca fiara marxistă să iasă învingătoare, nu le-a fost permisă această intervenție în masă întru apărarea crucii. In schimb, puteau lua calea frontului republican toate haitele revoluționare ce voiau să întărească brigăzile roșii.

A fost dat totuși —spre împlinirea marelui său destin— ca echipa legionară, condusă de gen. Cantacuzino, să poarte drapelul românesc în inima cumplitei încleștări și să pecetluiască simbolul frăției de arme și ideal creștin, prin jertfa sângelui.

Moartea celor doi eroi, în ziua de 13 Ianuarie 1937, a fost cumplit de dureroasă pentru familiile lor și pentru Mișcarea Legionară. A însemnat însă, pentru națiunea română și pentru viitor, unul din actele cele mai grăitoare și mai semnificative...

Nu pentrucă au murit doi români pe un câmp de bătălie unde moartea secera în voie...

Nu pentrucă acești români erau și legionari...

Ci pentrucă ei au murit ÎN DĂRUIRE, în comuniune simbolică cu Mântuitorul și cu toți martirii creștini uciși în Spania, de-alungul bisericilor și mânăstirilor pângărite de hoardele marxiste.

Ei n'au intrat în această viforniță pentru a purta peste lume steaua roșie, ura, răzbunarea și sălbăticia celor fără Dumnezeu, ci pentru a apăra demnitatea umană, dragostea creștină și chipul lui Cristos.

Nu numărul lor constituia o forță sugestivă. Ci PREZENȚA lor, purtătoare de alte sensuri... Echipa legionară era acolo ca într'o misiune sfântă. Ea întruchipa tâlcul ascuns al împlinirilor ce depășesc umanul. Căci numai prin sacrificiu consimțit putea lua naștere *mitul fidelității spirituale* și putea apărea *înțelegerea dăruirii* drept corolar al trăirei în jertfă.

Prin moartea lui Moța și Marin s'a întărit simbolul trăirei legionare și a luat naștere *Monumentul Tăcerii Grăitoare*, la temelia căruia stă straje nevăzută, sufletul celor doi legionari. De aceea, MITUL LOR va dăinui de-apururi în istorie, așa cum mitul altor eroi creștini strălucе în sufletul națiunilor.

Moartea lor, prin sublimul voinței de jertfă totală, a depășit Mișcarea Legionară și fruntariile Națiunii Române. Ea se înscrie în dăruirea simbolică și neprecupețită a sufletelor ce au înțeles că viața, fericirea, armonia, trec prin înălțarea omului către Dumnezeu. Sub semnul acestei înțelegeri au plecat în Sapnia, au luptat și-au căzut pentru ea.

In plină conștiință au pus în neam și în lume, temelie de granit pentru viitor. Pentru viitorul de sacrificiu al celor ce vor veni să împlinească cuvântul: *«când totul va părea pierdut, atunci totul va fi salvat!»*.

Clipa lor de transfigurare întru victoria binelui va constitui mereu *ecoul îndepărtat al unui îndemn* adresat inimilor curate și sufletelor gata de jertfă.

Deaceea, *«Mitul de la Majadahonda»* a devenit deja punct de raliere și imn de victorie pentru toți cei ce cred în INVIERE. Si-avem datoria să-l menținem viu —prin propriile noastre străduințe— ca niște cavaleri apărători ai unui tezaur neprețuit și sfânt!

ION MOȚA și VASILE MARIN, prin moartea lor, au dat *viață nouă* virtuților din om, revărsând la fel asupra națiunilor speranța unei redeșteptări ce se apropie. E viitorul de libertate și glorie pe care-l întrezărim și pentru națiunea română.

Tot ce putem spera se înscrie în câteva linii:

Dăruirea lor să devină forță de dăruire pentru întregul neam!

Sacrificiul lor să devină simbolul unei trăiri universale în spirit eroic-creștin!

Sufletul lor să fluture ocrotitor deasupra acestui monument, unde amintirea lor să fie veșnic prezentă.

* * *

In acest an, 1987, s'a împlinit o jumătate de secol dela dispariția pământeană a marilor noștri înaintași. Dar noi, Românii, nu avem voie să-i dăm uitării! Ei fac parte din comoara neprețuită a luptei noastre de totdeauna pentru a fi prezenți în istorie.

Dar mai ales, să ne amintim în toată clipa că:

Popoarele ce-și uită eroii și martirii se desprind de sacralitatea gestului suprem prin care orice națiune trăiește și se glorifică.

Noi, cei vii, SUNTEM CEEACE SUNTEM, pentrucă au existat EI, acești eroi și martiri ai neamului. Iar neamul va dăinui numai dacă CEI CE NE VOR URMA vor ști să cinstească de-apururi eroii și martirii ce i-au precedat.

Faust BRADESCU

Madrid, identificase din mărturiile scrise ale camarazilor şi ale supravieţuitorilor locali ai luptelor pe acele plaiuri la 13 Ianuarie 1937, tranşea naţionalistă şi cuibul de mitralieră servit de Ion Moţa şi Vasile Marin. (Foto Nr. 1 din 13-1-1941).

Nu se schimbase nimic pe aceste câmpuri în cei unsprezece ani trecuţi între cele două date, astfel că traseul tranşeelor roşii sau naţionaliste, rămăsese intact, lăsându-se timpului sarcina nivelării lor, nederanjând buştenii de viţă de vie printre care se fofilau pe văi şi dealuri.

La intrarea în sat venind dinspre Las Rozas era un cimitir vechi şi un lac depozit de apă pe vremuri, azi dispărute, pe malul căruia în Majadahonda, se trasase o piaţă publică destinată a înconjura monumentul, promis şi aşteptat, în cinstea eroilor români, dar care datorită împrejurărilor «neprielnice» din România, până la sfârşit vândută lui Stalin la Yalta de Roosevelt şi Churchill, nu s'a mai putut realiza, Spania însăşi fiind şi ea ostracizată ca «fascistă». Pe locul lui, în menţionata piaţă, există astăzi un centru cultural străjuit de o fântână arteziană înconjurate de arbori şi flori, dar mai supravieţuiesc bătrâni care-şi amintesc de piaţa Moţa-Marin.

De la această piaţă spre sud, şoseaua spre Talavera se transforma în artera principală a satului Majadahonda pe care, pe ambele părţi şi o distanţă de cca 250 de metrii, fuseseră construite imediat după războiu clădirile oficiale, Primaria cu anexele, Scoala, Biserica, magazine alimentare, restaurante şi bodegi, iar printre ele vilişoare în stil spaniol castilian, pentru câteva zeci de familii colonizate de regimul Franco. Nu cred că satul ajungea atunci la 2000 de suflete.

Restul, dărâmături, vestigii triste ale teribilelor lupte de descătuşare pe o parte şi de cucerire pe de alta, printre care, ici şi colo, mai apărea câte o construcţie veche din vatra satului împrăştiat pe o rază de cca 300 m. pătraţi.

Asprimea vremii, dificultăţile politice internationale ale Spaniei, singura învingătoare a comunismului, sărăcia peisagiului, tranşea tristă şi abandonată în care căzuseră sfârtecate trupurile lui Moţa şi Marin, camarazi şi prieteni, m'au impresionat profund şi mi-au schimbat pe loc traectoria vieţii de refugiat politic, decizând de a nu mai continua pribegia spre Brazilia, care îmi deschisese braţele, şi de a rămâne în Spania pentru a continua în altă formă lupta anticomunistă începută de cei doi eroi legionari, împărtăşind viaţa aspră de lipsuri şi abnegaţie a Spaniei postbelice.

Marxismul internaţional intriga din răsputeri s'o pună ca «fascistă» pe banca acuzaţilor ca la Nüremberg, căutând cu complicitatea învingătorilor în cel de al doilea război mondial, s'o lipsească de laurii marei victorii obţinute. Numai curajul, energia şi hotărârea politică a lui Franco, a salvat-o a doua oară dându-i 40 de ani de izolare, dar de pace, prosperitate, linişte constructivă şi prestigiu.

La 13 Febrarie 1948, ajutat de câţiva studenţi legionari, am pus modesta cruce de granit pe locul jertfei unde sângele lui Moţa şi Marin se plămădise cu cel spaniol, într'o regăsire după două milenii a descendenţilor lui Traian din Italica-Sevilla cu românii urmaşi ai legionarilor iberici trimişi de împăratul roman să transforme Dacia lui Decebal în provincie romană.

Aşa a început cultul morţii lor, an de an, prin Asociaţia creată de iniţiativa lui Georgel Demetrescu —Amigos de Majadahonda—, transformându-se până azi în mitul european al Majadahondei.

La 13 Septembrie 1970 a fost inaugurat măreţul monument, care străjueşte crucea de granit şi locul jertfei, ridicat prin contribuţia legionarilor din toată lumea.

Majadahonda din 1987 este un oraş de peste câteva zeci de mii de locuitori, centru comercial, industrial şi medical, cu peste 15 Banci, magazine de lux, cinematografe, restaurante franceze, germane, Pub-uri stil englez şi sumedenie de bodegi spaniole. E cel mai important din oraşele dormitor ale vestului Comunităţii Autonome Madrilene, cu zeci de urbanizări de super lux, sute de vile cu parcuri încântătoare.

Monumentul eroilor români este aproape încercuit de ele şi cu anii va deveni centrul oraşului.

Nu este o exagerare, iar pentru cei care au cunoscut locurile încă din 1947, este o certitudine că sufletele martirilor noştrii din înaltele sfere cereşti unde se găsesc, au protejat şi dirijat această miraculoasă transformare în 50 de ani a acestor pământuri sfinţite cu sângele lor.

MAJADAHONDA 1937

MAJADAHONDA 1941

MAJADAHONDA 1948

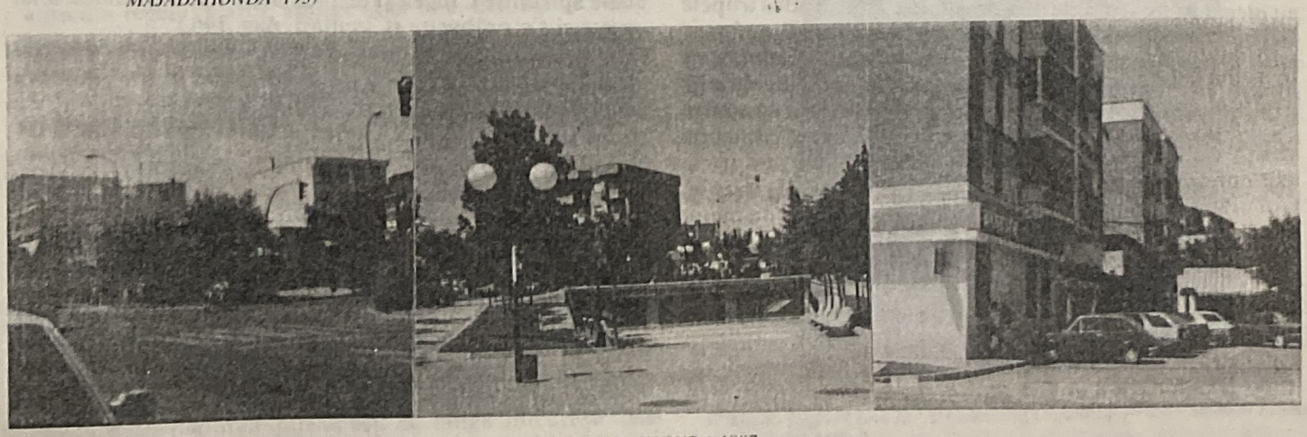

MAJADAHONDA 1987

LA CINCIZECI DE ANI DE LA MOARTEA LEGIONARILOR ION MOȚA ȘI VASILE MARIN

de Alexandru SUGA

Majadahonda. Un sat în apropiere de Madrid. In luptele pentru apărarea creştinătăţii cad doi soli ai poporului român: Ion Moţa şi Vasile Marin. Ambii legionari de frunte şi colaboratori apropiaţi ai şefului Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu. Intr'o scrisoare pe care Ion Moţa o trimisese părinţilor le spunea că în Spania se trage cu mitralierele în faţa lui Christos, iar el nu putea rămâne indiferent la un asemenea sacrilegiu. Dar nu se trăgea numai cu mitralierele în obrazul lui Christos, ci se omorau preoţi (arşi de vii), se asasinau creştini, se dărâmau lăcaşuri sfinte şi teroarea şi ilegalităţile înspăimântau pe locuitorii pe unde treceau şi conduceau hoardele comuniste. Ce s'ar fi întâmplat dacă ar fi învins comunismul în Spania? Să-l descriem? Nu este necesar! S'ar fi întâmplat ce s'a petrecut în România! Stăpânirea comunistă înseamnă moarte, mizerie, sărăcie materială şi spirituală, pierderea speranţei, îndobitocirea omului şi transformarea lui într'un fel de vietate fără ideal şi fără speranţă, un animal.

Vestea morţii celor doi martiri, Ion Moţa şi Vasile Marin a produs durere şi groază! Peste pământul României plutea presiunea unor vremuri grele. Se cunoştea, ce se petrecuse în Rusia, se auzise de măcelul a milioane de oameni, se auzise despre foametea de acolo, de lagărele de exterminare şi de ilegalităţile sistemului terorist. In ţară se confruntau două fronturi. Ziarele din Sărindar propagau binefacerile socialismului din Rusia. Cu o perseverenţă aproape diabolică se săpa la temelia statului atacând, credinţa, regele, tradiţia şi se contribuia la destrămarea familiei şi a bunelor moravuri. Pe cealaltă baricadă stătea Mişcarea Legionară, care sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu ridicase steagul de luptă contra flagelului comunist, se ridicase contra decăderii morale, cerea respectarea legilor şi repunerea stăpânirii bogăţiilor pământului românesc iarăşi în mâinile românilor. Cu alte cuvinte Mişcarea Legionară devine duşmana flagelului comunist şi al tuturor politicienilor care nu voiau să-şi piardă favorurile, iar ceilalţi socotesc Mişcarea Legionară ca duşmanul numărul unu al lor. Intre aceste două forţe, una pentru introducerea comunismului şi Mişcarea Legionară contra introducerii comunismului se va duce o luptă grea, plină de primejdii şi cu multe jertfe omeneşti.

Incă din 1936 Corneliu Zelea Codreanu avertizase poporul român de primejdia comunismului. La 30 Mai scria printre altele: «Dacă vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adică a ne bolşeviza?» (Circulări şi manifeste, pag. 75). Si din păcate avertismentul dat de Corneliu Codreanu a devenit realitate. Ruşii au fost aduşi de REGE şi de OAMENI POLITICI aliaţi.

Aceştia le-au pus la dispoziţie TARA şi POPORUL! Si au plecat RUSII înainte de a ne sataniza? N'au adus trupele venite ca aliate cel mai tiranic regim din istoria României? N'au fost asasinate sute de mii de români? Si asasinatele au urmat fără judecată şi fără apărare! Mizeria actuală este voită şi nu este ceva întâmplător! Moscova vrea să scoată poporul român din istorie. De aceea îl flămânzeşte şi îl ţine fără căldură în frig şi în condiţii de viaţă insalubră, fără medicamente şi fără îngrijire medicală.

Si n'au distrus tineretul tării? Au format un tineret care nu are respect, care n'are ideal, care nu munceşte, care este învăţat să fure şi să ciripească. Sub teroaea organelor de represiune securitatea, miliţia şi procuratura nu se mai poate nimeni mişca. Cine ia dat putere lui Corneliu Codreanu să poată pevedea vemurile apocaliptice ce vor aduce comuniştii peste ţara noastră?

Pentru aceasta trebuia sacrificat, mai precis strangulat? Poporul român a presimţit vremurile grele ce vor veni. Sicriile eroilor Moţa şi Marin au fost primite cu rugăciuni de preoţi, iar poporul înghenunchiat dealungul traseului de cale ferată dela frontieră până la Bucurreşti cu lumânări aprinse, rugându-se lui Dumnezei să-i ferească de vremuri grele!

Inmormântarea martirilor Moţa şi Marin are loc la 13 Februarie 1937 la Bucureşti. La înmormântare participă sute de mii de români şi în fruntea cortegiului sute de preoţi înbrăcaţi în odăjdii. Capitala României Mari n'a cunoscut o înmormântare mai triumfală decât a celor doi eroi legionari, Ion Moţa şi Marin. Nici regii Carol I şi Ferdinand I n'au avut asemena înmormântări.

Forţele oculte, acele forţe duşmane poporului român se înspăimântă de popularitatea Legiunii. Garda de Fier cu mijloace proprii organizează şi duce la bun afârşit cea mai mare demonstraţie cunoscută până atunci în România. Duşmanii Legiunei îşi dau seamă de forţa Legiunii şi de popularitatea lui Corneliu Codreanu. Acesta reuşise să moblizeze tineretul şi să formeze cel mai puternic val de apărare contra comunismului internaţional. Forţele oculte din spatele Regelui, din Camarilă, de lângă Elena Wolf-Lupescu, presa din Sărindar şi politicieni de toate nuanţele se sperie şi se hotărăsc să elimine Mişcarea Legionară prin forţă. Presa străină din Sărindar, presă care împrăştia minciuni şi exagerări, descrie înmormântarea fantastică dela Bucureşti ca o «dezordine şi o sfidare a legilor ţării», şi cere, într'un timp cât mai repede să se intre în ordine. Presa din Sărindar, încurajată de metresa Regelui Elena Lupescu se socotea »judecătorul şi educatorul poporului român»!

Dela 13 Februarie 1937 se va trece la lichidarea fizică a legionarilor. Până atunci, presa din Sărindar se mulţumea numai cu difuzarea minciunilor, cu denaturarea faptelor şi cu insinuări. Anul 1937 va da duşmanilor Gărzii de Fier şi alte argumente care să-i silească să treacă la lichidarea fizică a legionarilor.

Dar înainte de punerea în practică a lichidării legionarilor se întâmplă o minune. Iată ce scrie Cornneliu Codreanu la 18 Iunie 1937: «In timpul descărcărilor electrice, baldachinul (este vorba de cel de peste mormântul lui Moţa şi Marin) fiind de lemn, a fost cuprins în întregime de flăcări, încât ameninţau împrejurul. S'a întâmplat o minune.

Cuprinse în mijlocul flăcărilor uriaşe, Crucea sprijinită de trei lemne a rămas neatinsă. In afară de aceste trei lemne, care sprijinise Crucea şi de picioarele baldachinului, totul a ars şi s'a prăbuşit» (Circulări, pag. 146.).

Accidentul fusese provocat de o teribilă furtună deasupra Bucureştiului, parcă un avertisment al tragediilor ce s'au abătut ulterior asupra Tării şi a Legiunei.

In Circulara Nr. 79 Corneliu Codreanu anunţă la 23

lunie 1937 că după zece ani de existenţă Garda de Fier., a atins după zece ani de uneltiri, un milion. Un milion de suflete, de femei, de copii, de bărbaţi şi bătrâni, care au o credinţă nouă, cari trăiesc, cari luptă, cari jerfesc sub steag legionar, cari aşteaptă România legionară şi cred într'însă.» (Circulări, pag. 147).

In Iulie 1937, Corneliu Codreanu denunţă forţele ce vor să-l nimicească şi extermine pe legionari în felul următor: «Cu părere de rău trebuie să constat însă că Dl. Vaida pe care il rspect, nu-mi poate sta în ajutor impotriva forţelor care s'au pus să mă nimicească. Să ne extermine pe toţi.» (Circulări, pag. 167.)

O altă sperietoare pentru duşmanii Legiuni va fi înmormântarea generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul care moare la 9 Octombrie 1937. Inmormântarea lui, tot la Bucureşti, va fi iarăşi o demonstraţie de forţă şi de ordine din partea Legiunei.

Si ultima alarmă este rezultatul alegerilor din 20 Decembrie 1937 când Legiunea care participă la alegeri sub numele de partidul «Totul pentru ţară» câştigă 66 mandate în parlament şi devine a treia forţă politică a ţării.

După unele surse, la alegerile dela 20 Decembrie 1937 i s'a furat partidului «Totul pentru ţară» cel puţin 200.000 voturi. Fără acest furt cu siguranţă că Legiunea ar fi fost al doilea partid politic din România. (Vezi Armin Heinen: Die Legion «Erzengel Michael», München 1986, pag. 356.)

Aceste succese ale Mişcării Legionare înspăimântă pe duşmani, şi în special pe Rege şi pe familia metresei Elena Wolf-Lupescu şi se vor făuri planuri de asasinarea lui Corneliu Codreanu şi a fruntaşilor Mişcării Legionare.

Dacă la 19 Iulie 1937, Corneliu Codreanu vorbea «de forţele care vor să-l nimicească şi să extermine pe legionari», la începutul lunei Februarie 1938 numesc persoane care fac planuri de exterminarea lui:

— Ministru de externe, Istrate Micescu propune avocatului Ion V. Emilian, prefect de Neamţ să-l omoare în schimbul unor «avantagii materiale şi morale». (Vezi Circulări, pag. 268.)

— Armand Călinescu, într'o discuţie avută cu generalul Sichitiu i-a declarat că «Dta ai putea să dispari, şi astfel şi Mişcarea Legionară ar putea dispărea şi ea». (Circulări, pag. 268.)

— Nu mult după circulara din 11 Februarie 1938 începe o campanie de denigrare condusă de profesorul Nicolae Iorga în ziarul său «Neamul românesc». Printre altele se suţinea acolo «că legionarii fac comploturi, pun la cale revoluţii îngrozitoare, vor să ucidă oameni». Că legionarii ar fi: «Suflete de asasini, oameni cu revolverele în mână şi în buzunare.» (Vezi Circulări, pag. 285.)

— Tot în coloanele ziarului «Neamul românesc» profesorul Nicolae Iorga publica povestea unui vânător canadian cu experienţă în luptele cu haitele de lupi. «Dacă descoperi şeful haitei, atunci ucide-l şi haita se împrăştie» ¡Să fi învăţat profesorul dela Armand Călinescu, sau Armand Călinescu dela profesor?

— Gavrilă Marinescu, prefectul poliţiei din Bucureşti, şi «turcul» regelui Carol, ajunge şi el la concluzia că «este necesar câţiva morţi» şi că «trebuie să treacă la operaţie». Opereţia era «lichidarea lui Corneliu Codreanu» şi consta în «strângerea a 200 de puşcăriaşi ca să lichideze într'o singură noapte 30 de fruntaşi legionari». (Vezi Armin Heinen, *op, cit.,* pag. 315.)

După înscenarea unui proces, Corneliu Codreanu este condamnat pentru «înaltă trădare de stat» la 10 ani închisoare, după-ce mai întâi fusese condamnat la şase luni de zile închisoare pentru insulta adusă consilierului regal, Nicolae Iorga. In vara anului 1938 urmează alte procese şi numeroşi fruntaşi legionari sunt condamnaţi la mulţi ani de închisoare sau pur şi simplu deţinuţi în lagăre de con centrare «întemeiate» pentru legionari şi numai în baza unui ordin... lansat de ministrul de interne.

In noaptea de 29/30 planurile de asasinare sunt puse în aplicare. In pădurea Tâncăbeşti de lângă Bucureşti este strangulat Corneliu Codreanu împreună cu alţi 13 legionari. Peste trupurile strangulaţlor se toarnă «vitriol» (pentru descompunerea cadavelor) şi ca să nu fie furaţi se mai pune şi o «lespede de beton peste groapa comună unde au fost aruncate trupurile strangulaţilor». Asasinii nu se mulţumesc numai cu cei 14. Urmează alte asasinări: In noaptea de 2 Decembrie sunt împuşcaţi avocatul Nicolae Făgădău, şoferii Bică Anania şi Petre Ion: în noaptea de 24 Ianuarie 1939 este ucis prin strangulare sublocotenetul Nicolae Dumitrescu; la 26 Ianuarie este împuşcat profesorul Vasile Cristescu; în dimineaîa zilei des 29 Ianuarie este ucisă legionara Constanţa Grecu, în beciurile poliţiei din Bucureşti; în noaptea de 17/18 Februarie sunt asasinaţi alţi trei legionari (Nadoleanu Enache, Popovici Dragoş şi Bălău Octavian); la 13-14 Februarie sunt asasinaţi la Cluj şapte

N. Iorga - Regele Carol II - A. Calinescu. Organizatorii holocaustului Legiunii Arhanghelul Mihail.

legionari: la 10 Iulie este asasinată legionara Nicoleta Nicolescu, iar cadavrul este aruncat la marginea şoselei.

Asasinatele se hotărau la Palat. Creerul operaţiilor îl forma Regele, Armand Călinescu, generalul Bengliu, Gavrilă Marinescu şi se baza pe teren de o organizaţie numită «Brigada mobilă» care opera în afara legilor. Comparând ce se petrecea în vrema lui Carol nu se deosebeşte aproape cu nimic de cele ce se va petrece după 23 August 1944. Atunci operau «Echipele de şoc», în regimul poreclit democrat opera «Brigada mobilă».

Scriitorul german Joachim von Kürenberg, care la acea dată se afla la Bucureşti, atunci când se strangulau legionarii ca nişte fiinţe nedemne de viaţă, susţine că lui Elena Wolf-Lupescu i-a reuşit tot ce a voit. Atunci când a fost întrebată dacă nu deplânge jertfele din Noiembrie, aceasta a declarat: «Legionarii au vrut să ne extermine». Un rabin din Focşani o felicită pe Elena Lupescu şi o compară cu eroina biblică Deborah şi-i dedică chiar un cântec: «Slăviţi pe Jehova..., că Israel este liber. Ascultă, Regele meu, la fel şi voi care aţi slujit, imnul meu de laudă, căci eu vreau să-mi preamăresc pe Regele meu, care ne-a ajutat în luptă şi a răzbunat pe Israel.»

De fapt, rabinul era în largul său. In Talmudul Balbi-Sandherim VII. Fol. 52 b, 53 a, traducerea germană de Lazarul Goldschmidt, pag. 225, când este vorba de ucidere, se cere strangularea. Executorii au fost creştini, dar metoda talmudică!

In afară de Elena Lupescu împreună cu tot neamul ei, s'au bucurat de dispariţia «şefului de haită de lupi», Regele Carol, Armand Călinescu, Nicolae Iorga, Gavrilă Marinescu, generalul Bengliu. Dar nu numai aceştia, ei au avut şi aprobarea presei străine. Iată cum descrie Mihai Sturdza bucuria pretinşilor democraţi din vest: «O explozie de bucurie a scuturat presa internaţională la vestea uciderii Căpitanului. «Times», din Londra, «Times» din New-York strigau «bine aţi făcut». «Ward Patrice, cunoscutul publicist englez, care a vizitat pe Carol la câteva zile după asasinare declara: «Am fost impresionat de atitudinea sigură şi energică a Regelui, pe care ne obişnuiserăm în Anglia să-l considerăm om de caracter puţin serios». Ministrul Marei Britanii la Praga s'a crezut obligat să facă o viztă de felicitare ministrului nostru Radu Crutzescu. «A fost un act de mare curaj» i-a zis el. (Vezi Mihai Sturza: Sfârşitul Europei).

In ţară poporul român a rămas stupefiat faţă de crimele ordonate dela Palat. Nimeni dintre oamenii politici români, n'au scos un cuvânt. Se mulţumeau că Regele omoară numai... legionari!

Ion C. Brătianu socoteşte crimele făcute în noaptea de 29/30 Noiembrie 1938 ca o «necesitate de stat».

Organizatorul masacrelor contra legionarilor este Armand Călinescu, ministru de interne, iar crimele sunt acoperite de patriarhul Miron Cristea «care acoperise cu sfintele sale veştminte toate nelegiurile, toate omorurile stăpânului său» se pronunţă fostul ministru de externe legionar Mihai Sturdza. (*Op. cit.*, pag. 141). (Nota: Patriarhul Miron Cristea era... Preşedintele consiliului de miniştri.)

La 21 Septembrie 1939 o echipă de legionari prahoveni conduşi de Miti Dumitrescu împuşcă pe Armand Călinescu autorul asasinatelor contra legionarilor.

Urmează o baie de sânge fără asemănare în istoria României. Sunt asasinaţi şi expuşi în pieţele publice:

— La Bucureşti, echipa Miti Dumitrescu compusă din nouă legionari, ucişi fără judecată la locul execuţiei lui Armand Călinescu;

— 150 de legionari —câte trei din fiecare judeţ— prinşi cu arcanul împuşcaţi, iar trupurile lor expuse timp de trei zile în pieţele publice. Şi mai macabru: elevii şcolilor din localitate conduşi de profesori au fost obligaţi să vadă spectacolul;

—doi legionari asasinaţi la Jilava, iar leşurile lor aruncate pe mormântul legionarilor strangulaţi la 29/30 Noiembrie 1938.

— 44 de legionari împuşcati în lagărul dela Ciuc.

— 32 de legionari împuşcati în lagărul dela Vaslui.

— 13 legionari, printre care şi şeful partidului «Totul pentru ţară» inginerul Gheorghe Clime, la Râmnicul Sărat.

— 7 legionari ucişi în curtea spitalului militar din Braşov.

* * *

Regele şi grupul de asasini concentraţi în «Brigada mobilă» reuşeşte să «nimicească şi să extermine pe legionari». Regele şi Camarila triumfau. Codreanu şi şefii legionari erau sub pământ! De data aceasta luând ei în mână acţiunea asasinatelor acţiunile criminale le reuşesc.

* * *

In anul 1934, Generalul Gavrilă Marinescu cumpărase un legionar de frunte, pe Mihai Stelescu, care se obligase să-l «înlăture pe Corneliu Codreanu» în schimbul unor avantaje materiale. Planul lui Stelescu este desoperit şi impiedicat de-al pune în aplicare!

* * *

Dar nu trece un an de zile dela asasinatele în masă şi situaţia se schimbă. La presiunea maselor populare conduse de legionari, Regele asasin este silit să abdice la 6 Septembrie 1940. Insoţit de o avere fabuloasă şi de metresă regele este fugărit peste graniţă.

* * *

Inainte de împlinerea unui an dela măcelurile din Septembrie 1939 majoritatea asasinilor se aflau şi ei sub cheie.

* * *

La 14 Septembrie 1940 prin Decert Regal se proclamă România Stat-Naţional-Legionar şi se constituie un guvern legionar prezidat de Conducătorul Statului, Generalul Antonescu.

Din ordinul Generalului Ion Antonescu se formează o Comisie care se va ocupa de arestarea şi judecarea principalilor autori ai crimelor făcute contra legionarilor. Comisia se apucă de lucru şi la începutul lunei Noembrie 1940 se găseau 65 arestaţi la Jilava, în celule nu departe de groapa unde se aflau trupurile legionarilor sugrumaţi la 29/30 Noiembrie 1938. Printre arestaţi se aflau capii «Generalul Gabriel Marinescu (cel care cumpărase cu bani pe Stelescu), Generalul Ion Bengliu (Comandantul Jandarmilor, General Gheorghe Argeşanu (acela care ordonase măcelurile dela 21/22 Septembrie), cei 14 jandarmi care au strangulat pe Corneliu Codreanu şi grupa lui şi alţi implicaţi în «opera de minicire a legionarilor» în număr de 65. Toţi aşteptau procesele...

Nu se va ajunge la proces.

Elanul Generalului Ion Antonescu scade şi nu mai este grăbit să facă procese ucigaşilor. Cercetările şi investigaţiile se tergiversau. Circulau zvonuri că în curând toţi vor fi eliberaţi.

In această atmosferă de incertitudine se lucrează la «deshumarea cadavrelor din groapa comună din închisoarea Jilava». In noaptea de 26/27 Noiembrie se ridică lespedea de beton şi se descoperă cadavrele mutilate (descompuse) de vitriol. Un tablou lugubru! Seful legiunii mutilat în groapă. Criminalii vii! Nu se cunoaşte persoana care a luat hotărârea să «le facă ei proces asasinilor Căpitanului lor», intră în celule şi ucid pe cei 65 de arestaţi. Desigur un act ilegal! Persoane incompetente îşi arogă dreptul de a judeca şi de a pedepsi.

Conducătorul Statului Generalul Ion Antonescu şi Conducerea Mişcării Legionare se găseau într'o mare dilemă. Pe deoparte, trebuiau respectate legile ţării, iar pe de altă parte trebuiau pedepsiţi criminalii. Statul Legionar trebuia să judece şi să pedepsească pe aceia care au asasinat legionari, şi care în cazul din noaptea de 26/27 Noiembrie erau legionari.

S'a ajuns la un compromis: Statul renunţă la pedepsirea legionarilor vinovaţi de crimele făcute în noaptea de 26/27 Noiembrie 1940, iar Mişcarea Legionară renunţă să mai ceară pedepsirea celor ce-au făcut crime contra legionarilor. (Trebuiau judecaţi toţi prefecţii de judeţe care ordonase uciderea şi expunerea cadavrelor de legionari în pieţele publice, pe toţi membrii «Brigăzii mobile», a prefecţillor de poliţie şi a tuturor jandarmilor implicaţi în uciderea de legionari.)

Acest compromis, mai pecis, acest act de clemenţă din partea conducerii Mişcării Legionare se va întoarce în curând contra legionarilor.

Prin acest compromis, aparatul de teroare instalat de regele asasin rămâne aproape intact şi va fi utilizat de Generalul Antonescu iarăşi la ucidere de legionari.

La 21 Ianuarie 1941 Generalul Ion Antonescu, dupăce se asigurase de sprijinul guvernului german, printr'o lovitură de stat înlătură Mişcarea Legionară dela putere şi instalează ó dictatură. Cauzele care au concurat la despărţire:

— Setea de putere a generalului.
— Uneltirea oamenilor politici.
— Uneltirile evreilor, mărturisite de ei după 1941 şi.
— Interesele statului german, care puteau să-l şantajeze pe general şi credinţa lor că vor avea mai uşor avantagii economice.

* * *

După 23 Ianuarie 1941 vor începe iarăşi asasinări şi încarcerări de legionari.

Se formează Batalioanele dela Sărata unde sunt trimişi legionari ca să se «reabiliteze după moarte».

Aproximativ 1.000 de legionari reuşesc să se refugieze peste hotare. Aproximativ 500 de legionari se vor refugia în Germania şi în curând vor fi incarceraţi în lagărele de concentrare dela Sachsenhausen, Dachau şi Buchenwald.

* * *

Printr'o lovitură de stat făurită de Regele Mihai şi de oameni politici, între timp Mareşal, Ion Antonescu este arestat şi predat comuniştilor, la 23 August 1944. Trupele sovietice sunt chemate «ca aliate». Regele Mihai şi alţi demnitari primesc mai întâi «DECORAŢII INALTE».

Ceva mai târziu Regele este alungat de pe Tron, iar autorii «invitaţiei trupelor sovietice, în calitate de aliate» fugăriţi, vânaţi, încarceraţi şi torturaţi în închisori.

* * *

La sosirea sovieticilor închisorile erau pline de legionari. Mişcarea Legionară din exil formează primul guvern naţional la Viena şi organizează primele rezistenţe în România.

Puţin după invazia «aliaţilor Regelui», ţara devine «sat fără câini», încep ororile, urgiile şi jaful, ovreii patronând totul sub conducerea Anei Pauker.

Adevărata ţară este în munţi, majoritatea luptătorilor fiind legionari. Inchisorile devin pepiniere de rezistenţă naţională şi în curând vor veni «experţi sovietici» care vor «iniţia centre de reeducare şi de exterminare». (Centrul de reeducare studenţească dela Piteşti va rămâne pentru veci simbolul groazei).

* * *

La 50 de ani dela moartea eroilor Ion Moţa şi Vasile Marin în luptele pentru apărararea creştinătătii, cu toate pierderile suferite, cu toate jertfele date, Mişcarea Legionară este prezentă în luptă! Ca şi în trecut şi astăzi, Mişcarea Legionară este socotită de comunişti ca duşmanul cel mai mare!

Alxandru ŞUGA

PENTRU ISTORIE

Dr. Radu Budisteanu
Asslarerstr. 1
6000 Frankfurt/M, 50
West Germany

A son Excellence
Monsieur
FRANÇOIS MITERRAND
Président de la République Française
PARIS
FRANCE

Frankfurt/M, le 6 octobre 1986

Monsieur le Président,

Permettez à un ancien étudiant de l'Ecole de Cujas et de l'Academie de Droit International de la Haye (Bourse Carnegie) —actuellement exilé en Allemagne Federale après plus de 16 ans de prison politique en Roumanie—, de vous envoyer la présente lettre.

Dans l'allocution d'accueil (de Lyon) le Président de la République a déclaré au Pape (Le Monde du 5-6 octobre 1986):

«La paix, Très Saint Père, est-il un autre objet à nos recherches, à nos travaux? La paix des coeurs, certes la paix entre les peuples, la Paix maîtrisée».

Et encore:

«Des hommes responsables de haute compétence, d'autorité et de bon vouloir, se rassemblent ou vont se réunir. D'eux dépend la paix du monde».

Vous avez également mentionné «l'injustice des privilèges, les folies de l'intolérance, où l'on fait bon marché des droits et de la dignité de la personne».

Vous avez parlé de la paix: «est-il un autre objet à nos recherches, à nos travaux?»

Monsieur le Président, la paix, certes, mais que vaut la paix sans la justice?

Ou bien oui: une paix: «maîtrisée», comme vous dites. Voyez ce qui se passe en Roumanie: elle est tellement «maîtrisée» la paix, qu'on est arrivé à démolir même les églises. C'est de cette paix que le Président de la France c'est entretenu avec le Saint-Père, qui, en ce monde athée parle de «la voie bonheur et du bien».

«Il faut sortir de Yalta», déclarait un jour le Président Mitterrand. «Sortir de Yalta»? Mais c'est troubler la paix des «Trois Grands», la paix signée par la France elle-même en tant que Puissace adherante à Yalta, tout comme la Chine de Ciang-Kai-Shek. Car Yalta c'est par excellence une paix «maîtrisée», comme le disent le Président Mitterrand et le Dictionnaire de la Langue Française: «Maîtriser: Soumettre à sa domination. *Maîtriser un peuple.* (v. Le Robert, p. 1135).

C'est bien la paix des Soviets lesquels sont, dans votre vision, des hommes desquels dépend «la paix du monde».

Non la paix, mais «le malheur du monde» dit à son tour un Roumain.

D'ailleurs, le journal a du commettre une omission essentielle, car vous avez sans doute dit:

«Des hommes responsables de haute compétence, d'autorité et de von vouloir, *comme la France*, se rassemblent ou vont se réunir».

Je l'ai entendue à travers les barreaux, les chaînes et les cadenats des criminels qui, à la suite de Yalta, ravagent mon pays, la Roumanie —je l'ai entendue et je l'entends encore— la voix de mes Maîtres de Bucarest, de Paris, de la Haye, qui ont fait honneur à ce siecle de non-dignité humaine: Dissescu, Djuvara, de La Pradelle, Le Fur, Scelle, Niboyet, Tibal, Ferri, Alvarez, Politis, Triepel, Kelsen, Vendros et bien d'autres, notamment Basdevant et Anzilotti, les deux anciens Présidents de la Cour Internationale

VIAȚA CONSTITUȚIONALĂ A FRANȚEI CONTEMPORANE

Am fost totdeauna surprins de modul cum se «discuta politică», chiar de oameni pretins serioşi: textele se ignorează; tezele generale se ştiu de acasă, de la cafenea, de pe stradă.

Guvernul actual al Franţei a înregistrat —unul după altul— două eşecuri:

Primul: a capitulat în stradă în faţa studenţilor şi elevilor;

Al doilea: a capitulat în faţa Consiliului Constitutional.

Constituţia care regentează viaţa politică a Franţei este Constituţia lui de Gaulle din 4 Octombrie 1958.

Ce este această Constituţie? Autoritară? Democraticã? Voluntaristă? Puterile în Stat rezidă în Preşedintele Camerii, asemenea Constituţiei din 1875? In Preşedintele Senatului? Sau în Preşedintele Republicii, precis în Generalul de Gaulle, care a cerut Profesorului René Cassin să-i redacteze un prim text de care să se prevaleze ca de un Statut al Forţelor Franceze libere faţă de Marea-Britanie, în Iulie 1940 la Londra.

—«Domnule Profesor, sunteţi jurist. Este esenţial ca Marea Britanie să ştie să se aranjeze cu un Statut al Forţelor Franceze libere. Redactaţi.

—«Dar, domnule General, eu sunt profesor de Drept civil.»

—«D-ta eşti armata francezã. Iţi dau ordin să-mi întocmeşti acest Statut în 48 de ore.»

—«Domnule General, dacă eu sunt armata francezã, cine sunteţi dv.?»

—«Eu sunt Franţa...»

In asemenea condiţiuni orice discuţie era imposibilă. De Gaulle a avut Statutul, apoi Constituţia sa. Cu aceasta a guvernat Franţa. Mai exact: a domnit. Democratic? —«Eu sunt Franţa...»

Scriind acest articol, am în faţa mea:

—Constituţia din 4 Octombrie 1958, însoţită de;

—Legea constituţională din 3 Iunie 1958;

—Comitetul consultativ constituţional;

—Crearea comitetului;

—Avizul comitetului;

—Discursul lui Michel Debré în faţa Consiliului de Stat;

—Declaraţii şi comentarii ale Generalului de Gaulle;

—Discursul din Bayeux: 16 Iunie 1946;

—Conferinţa de presă din 19 mai 1958 (extrase);

—Declaraţia de învestitură la Adunarea naţională; 1 Iunie 1958;

—Discursul din Piaţa Republicii: 4 Septembrie 1958;

—Conferinţa de presă din 31 Ianuarie 1964 (extrase);

Remiţând în mod solemn, la 29 Iulie 1958, textul anteproiectului Constituţiei stabilit de Guvernul pe care-l prezida, Generalul de Gaulle a conchis astfel discursul său:

«Sper că se va spune în istorie că comitetul consultativ întrunit astăzi, va fi cooperat cu Guvernul pe care am onoarea să-l prezidez, şi, îndrăsnesc s'o spun, cu mine însumi în această întreprindere capitală ce se află actualmente în curs întru salvarea Republicii şi serviciul ţării.»

Şi preşedintele Comitetului consultativ constituţional adăuga:

—«In acest spirit Comitetul şi-a îndeplinit misiunea.»

Iar de Gaulle, în Conferinţa de presă din 31 Ianuarie 1964, declara:

—«Preşedintele este, evident, singurul care deţine şi deleagă autoritatea de Stat. Primul-Ministru îl secondează.»

Vorbind în faţa Consiliului de Stat, Primul-Ministru din 1958, Debré, declara:

—«Nici regim convenţional, nici regim prezidenţial: calea e strâmtă în faţa noastră: aceea a regimului parlamentar.»

Iar despre Preşedintele Republicii:

—«Dacă îmi permiteţi o imagine împrumutată din arhitectură, aşi zice că acstui regim parlamentar nou, şi acestei Comunităţi care începe să se înjghebeze, le trebue o chee de boltă. Această chee de boltă este preşedintele Republicii.»

Deci piatra care ţine echilibrul în arhitectură, cea care este aşezată la centru, cea fară de care riscul prăbuşirii este de temut, imaginea transpusă în politica Frantei, ţinând-o, dirijând-o, echilibrând-o, este Generalul de Gaulle. Aşa a şi fost, în text, şi în fapt.

Dar Generalul s'a retras mai târziu. Retragere, amărăciune, moarte. Cine este superficialul care poate susţine că omul nu moare de inimă rea? Superficial e puţin zis: imbecil este mai potrivit. Si ştiţi care este pedeapsa cea mai cumplită, din antichitate la zi? Pierderea Tării în care te-ai născut, unde-şi dorm somnul întru Domnul, moşii şi strămoşii tăi, nu buruenile otrăvite fără de faţă pe pământ.

Ce prevede Constituţia lui de Gaulle faţă de ridicarea străzii? Nimic. Ce a fost în 1986?

In 68, de Gaulle era la Bucureşti, de unde vrea să înceapă o nouă Europă sub conducerea lui. (O eroare, cred eu.) La Paris era Cohn-Bendit care ataca nu numai guvernul, ci şi Franţa, împreună cu camarazii constructori de lume roş-nouă, şi Pompidou, prim-Ministru care de la Palais-Bourbon apăra crezul lui şi crezul nostru care ne-am aşezat cândva la amvonul de ştiinţă şi conştiinţă al lui Cujas şi al lui Robert de Sorbon, în veac.

Vreţi să vedeţi ce-a lăsat până azi ca amintire, 1968 universitar? Duceţi-vă şi priviţi statuia lui Montaigne: pe obraji, pe frunte, secera şi ciocanul. Priviţi la Collège de France. Aruncaţi-vă ochii şi pe inscripţiile de pe ziduri. Ce greu e să fii stundent; derbedeu, cât de uşor!

SUITE PAGE ANTERIEURE

de la Haye, —nous enseignant le sens suprème de l'homme, mais aussi celui des Etats et des Nations, la Justice—.

Pas de paix, Monsieur le Président, sans justice. Si les vivants l'ignorent, demandez-la aux morts et reflechissez comme ceux qui ont payé les uns de leur vie, les autres de leur liberté, leur farouche volonté d'être des hommes dans ce siècle de malheur pour eux et pour leurs nations.

En finissant cette lettre d'amère vérité, laissez-moi me rappeler Monsieur le Président, qu'en dehors de ma qualité d'esclave des prisons communistes et de heimatlos, j'ai été dans ma vie d'homme libre magistrat, membre du Conseil de l'Ordre du Barreau de Bucarest et du Conseil de l'Union Internationale des Avocats délégué aux divers Congres internationaux et à ce titre reçu (en audience collective) par M.M. Doumergue et Lebrun, Présidents de France.

Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de ma haute considération ainsi que ma foi dans l'immanente justice.

RADU BUDISTEANU
Ancien Ministre Roumain
Président d'honneur de la
Ligue Anti-Yalta

In Decembrie 1986, mii de studenţi şi liceeni au invadat străzile Parisului (manifestări masive şi în provincie) cerand retragerea legii Devaquet care prevedea restricţii selective. Studenţii au atacat, poliţia a şarjat. Victime. Un student mort. Ordinea publică se apără. Nu se transige. Totuşi, guvernul a cedat. După părerea mea, un guvern care cedează în stradă nu mai e un guvern.

Imi aduc aminte, în tinereţe, când studiam, alături de vieţile paralele ale antichităţii, pe cele ale timpurilor moderne şi de la noi şi din Europa sau America, şi când ţineam conferinţe sau scriam auspra unor bărbaţi de Stat, o represiune care mi s'a părut şi mi se pare şi acum barbară, săvârştă la Paris imediat după războiu, Clemenceau fiind Preşedinte de Consiliu, m'a turburat în mod deosebit.

In timpul Conferinţei de pace, comuniştii au convocat o importantă manifestaţie partinică în centrul Parisului. Clemenceau a interzis-o. Totuşi, o puternică coloană s'a format angajându-se pe Pont Alexandre, având în frunte mari mutilaţi de războiu în cărucioarele lor. Ieşindu-le în întâmpinare pe pod, armata şi poliţia i-a somat să se retragă. Manifestanţii refuzând, forţa publică a şarjat, invalizii din cărucioare fiind aruncaţi în Sena. Işi apăraseră Patria pe front; dar când s'au ridicat contra ei punând în pericol ordinea publică, reprezentanţii puterii de Stat i-a ucis fără cruţare.

In vacarmul criticelor şi al elogiilor aduse lui Clemenceau cineva a spus:

—«Azi am înţeles ce este un bărbat de Stat.»

—«Salus reipublicae suprema lex est», ziceau Romanii.

Omul care guvernează preia riscuri şi represiuni. In politică trebue discernământ şi energie. Proştii o'ncurcă şi molâii o scaldă. Cismarii trebue să aibe minte şi căpoşii cisme. Deseori se'ntâmplă pe dos. Ah, de-ar curge Sena şi prin Bucureşti!

Am dezvoltat în cele ce preced, primul din cele două eşecuri ale actualului guvern francez: capitularea în stradă în faţa studenţilor şi a elevilor de liceu;

al doilea eşec: capitularea în faţa Consiliului constituţional.

In prealabil, însă, vreau să mă ocup de ceeace se numeşte «Cohabitare».

Am arătat că printre textele pe care le am în faţa mea scriind acest articol, este şi Avizul Comitetului consultativ constituţional. La acesta mă refer acum.

La 14 August 1958, acest Comitet se adresează Generalului de Gaulle, atunci Preşedintele Consiliului de Miniştri, făcându-i anumite sugestii în legătura cu viitoarea Constituţie. In ordinea acestor sugestii, imediat după Preambul, vine capitolul intitulat «De la souveraineté».

Iată textul:

«Majoritatea comitetului s'a gândit că viitoarea Constituţie ar trebui să conţină o dispoziţie impunând partidelor şi grupărilor politice respectul principiilor democratice. Comitetul este într'adevăr convins că renovarea instituţiilor Republicii trebue să fie întovărăşită de o însănătoşire a vieţii sale publice. Aceasta nu poate, în deosebi, să se acomodeze cu manevrele antinaţionale şi antirepublicane ale unor partide supuse unei obedienţe streine.»

Deci, aceasta era atmosfera în perioada elaborării nouei Constituţii. Nu se poate uita faptul că actualul Preşedinte al Franţei a fost ales şi cu voturile comuniştilor, cu care, dealtfel, a şi guvernat. Dl. Mitterrand este incontestabil, un om de stânga, iar colaboratorii săi, comuniştii, sunt acuzaţi în politica Franţei, de a fi supuşi obedienţei moscovite. In nici un caz nu se poate vorbi nici de o apropiere, încă mai puţin de o identitate între aceştia şi ceeace reprezsenta Generalul de Gaulle în această politică. Este cel puţin paradoxal să vezi pe dl. Mitterrand succesor constituţional al Generalului de Gaulle, exercitând întinsele prerogative constituţionale ale acestuia. Elyseul face funcţie de Hotel cu fişier indescifrabil pentru ocupanţii săi septenali.- «Cohabitând», Chirac a crezut că accede mai uşor la Prezidenţie. Guvernarea l-a îndepărtat.

Tinând seama de celé expuse, considerăm «Cohabitarea» ca o modalitate politică flagrant contradictorie, fiind opusă atât ca principii cât şi ca fond de elevaţiune morală şi patriotică între cei doi Preşedinţi despre care este vorba. Personal nu văd decât perturbaţii şi un final dăunător Franţei din această «Cohabitare».

Al doilea eşec: capitularea în faţa Consiliului Constituţional.

Acesta a considerat neconstituţională o lege care conţinea un amendament neobişnuit de lung camuflând altă lege operă a Adunării Naţionale.

Chestiunea care a turburat profund viaţa politică a Franţei a fost aceea de a tranşa dacă anume Parlamentul sau Consiliul Constituţional au ultimul cuvânt în materie legislativă.

Bazându-se pe principiile unei democraţii care îşi găseşte ultima expresie în votul parlamentului căruia nu i se poate opune nici o altă instituţie statală, voci autorizate au infirmat teza Consiliului Constituţional.

In Constituţia din 1958, două texte interesează şi, zicem noi, tranşează discuţia: art. 61 şi art. 62.

Aliniatul I al art 61 vorbeşte de legile organice şi de regulamentele adunărilor parlamentare care trebuesc supuse consiliului Constituţional ce se va pronunţa asupra conformităţii lor cu Constituţia.

Aliniatul I: In acelaşi scop «les lois» pot fi deferite Consiliului Constituţional, înainte de promulgare, indicându-se de către cine.

Articolul 62.

«O dispoziţie declarată inconstituţională nu poate fi promulgată, nici pusă în aplicare». Nu recurs. «Deciziile Consiliului Constituţional se impun puterilor publice şi tuturor autorităţilor administrative şi jurisdicţionale».

Pentru mine, ultimul cuvânt îl are Consiliul Constituţional, nu Parlamentul. Aşa cum s'a întâmplat în cazul de faţă, preşedintele a avut vot dublu prin absenţa unui Consilier, iar fostul Preşedinte Giscard d'Estaing, care e membru de drept al acestui Consiliu, n'a participat niciodată la şedinţe. Preşedintele Consiliului Constituţional este fostul ministru socialist, Badinter, sezisat fiind în acest litigiu de Mitterrand.

Partizanii democraţiei absolute nu post susţine teza că Parlamentul fiind suveran, ultimul cuvânt îi aparţine, deoarece se izbesc de textul citat al art. 62, care este categoric.

Introducând în Constituţia din 1958 cenzura Consiliului Constituţional, legiuitorul a făcut să prevaleze această instituţie, prezentându-ne o democraţie edulcorată, temperând astfel excesul celor cinci milioane de comunişti votanţi.

Va fi avut şi Maurras o influenţă postumă în conştiinţa de francez a Generalului Charles de Gaulle, duşmănit şi de Churchill şi de Roosevelt pentru acţiunea sa politică şi militară în interesul Patriei sale, Franţa cu Parisul ei, miracol în zorile vieţilor noastre.

Radu BUDISTEANU

«PACEA MONDIALA» VAZUTA DELA MOSCOVA

de Filon VERCA

Umanitatea se sbate într'o agitaţie permanentă, sguduită de manifestaţii de massă, atentate, terorism, unde securitatea omului de rând, este mereu pusă în cauză. Magazinele, trenurile, avioanele, până şi vapoarele au devenit teatre de pândă, unde teama de a fi agresat, rămâne preocuparea esenţială.

Presa, sociologii, pedagogii, oamenii politici avansează inevitabila cauză: evoluţia demografică, care provoacă şomajul, apoi desrădăcinarea, însoţită de nelipsita injustiţie socială, o societate de consum, etc... Să fie oare produsul inadaptării societăţii moderne la evoluţia timpului?

Soluţia, la îndemâna fiecărui individ, nu s'ar putea găsi decât prin concertarea Marilor Puteri, pentru a pune capăt acestei stări de prelungire a războiului, prin alte mijloace.

Citind cartea *«Desinformatsia»*, subtitrată, *«Măsuri active ale strategiei sovietice»*, a lui Roy Godson, profesor universitar, specialist în relaţiile internaţionale şi probleme de informaţie şi Richard Shultz, profesor universitar, specialist în politica internaţională, desprind teme, bazate pe fapte reale, care prezintă un anumit interes. Ei aduc o contribuţie evidentă, în a înţelege mai bine cauzele acestor frământări.

Dintru început, toată argumentaţia lor se sprijină pe o constatare fără echivoc, aceea că există o concepţie diferită, între ţările libere şi cele comuniste. *Primii fac distincţie între starea de război şi cea de pace,* pe câta vreme, ceilalţi susţin că, *într'o lume compusă din sisteme sociale opuse, războiul constituie o stare normală şi că orice acţiune are la bază o stare de conflict.*

De aici, războiul declarat Statelor, care practică un sistem opus comunismului. URSS, în politica sa internaţională, practică starea de război, de conflict permanent, atât în relaţiile oficiale, cât, mai ales, în acţunile ei clandestine.

Cei ce se hrănesc cu iluzia, că schimburile comerciale, împinse, până la livrarea metodelor tehnice avansate, Uniunii Sovietice, ar creea un climat de atenuare a tensiunii internaţionale, să reţină un singur lucru, că Rusia, neputând susţine o competiţie a tehnicei, în permanentă mobilitate, va recurge la singura armă ce-i stă la îndemână, pentru a se menţine în cursă, a obliga adversarul, prin orice mijloace, pe o poziţie de defensivă.

In acest scop, ea se sprinjină, în politica ei externă, pe anumite idei forţă, care consistă in:

I) *A prezerva, îmbunătăţi şi desvolta mijloacele de Securitate în zonele ei de influenţă.* De reţinut faptul că, până acum, nici o ţară căzută sub tutela sovietică, nu a reuşit să rupă cătuşele, care o ţin legată de Moscova, în afară de insime excepţii.

II) *A diviza adversarii occidentali ai ei, prin provocarea de discordii,* care să destrame alianţele. De aici atacurile îndreptate împotriva Pactului Atlantic şi în special împotriva ţărilor angajate în el. Aşa au reuşit să desprindă Franţa, în 1967, slăbind astfel strategia militară, în centrul Europei.

III) *A menţine hegemonia URSS-ului în lumea comunistă.* Incercările de eurocomunism sau de participare a partidelor comuniste occidentale, la guvernare, au fost frânate. Moscova controlează şi impune tuturor partidelor comuniste voinţa ei, prin toate mijloacele.

IV) *A promova internaţionalismul proletar şi mişcările de eliberare naţională,* fie prin control direct, fie că-i servesc interesele ei proprii.

Moscova susţine toate mişcările subversive: ETA în Spania, IRA în Irlanda, FLNC în Corsica, FLNKS în Noua Caledonie, SWAPO în Namibia, agitaţiile din Africa de Sud şi peste tot unde condiţiile sunt propice unei stări conflictuale, chiar atunci, când nu au deloc un caracter comunist.

V) *A limita riscurile, neangajându-se niciodată, decât pe un singur front* şi mai ales atunci, când adversarul este angajat în altă parte. Ne este încă proaspăt în memorie, revoluţia ungară, în 1956, când Occidentul era angajat în conflictul armat din Suez.

Alegerile din St. Unite, sunt un prilej de predilecţie al Un. Sovietice, pentru a pregăti lovituri, fără riscuri majore.

Strategia sovietică în politica externă, consistă a profita de factorii externi, la care să adauge propriile ei forţe. Aliaţii socio-politice, reprezentanţi de clase, simpatizanţi ai mişcărilor internaţionale de massă sau alte forţe active, constitue aceşti factori externi. Intervenţia şi tipul ei este determinat de analiza şi estimarea acestor forţe.

Lupta ideologică se sprijnă pe un imens dispozitiv militar, combinat cu un potenţial maxim de spioni şi agenţi de influenţă. Lenin preconiza îmbinarea relaţiilor comerciale şi diplomatice, cu subversiunea şi războiul politic.

Toată această strategie este concepută şi realizată de un organism de Stat, bine structurat, care formează forţa de penetraţie şi de acţiune, reprezentat de *«Biroul Politic al partidului»*, cu Secretariatul lui. Acestui organism îi sunt subordonate:

1) *Departamentul Internaţional al Informaţiei. DII.*

2) *Departamentul Internaţional. DI.*

3) Serviciul «A», primul Directorat Principal, pentru Securitatea de Stat. KGB.

1) DII înglobează: Agenţia *Tass, Novosti,* precum şi staţiunile internaţionale de radio, aşa numitul *«Radio Moscova»*. Presa de prestigiu: *Pravda,* cărţi şi reviste: *Timpuri Noi,* precum şi serviciul de informaţii al Ambasadelor.

2) DI girează partidele comuniste streine, în opoziţie şi mişcările revoluţionare. Coordonează organizaţiile internaţionale de massă, ca, Congresul Mondial al Păcii, staţiile clandestine de radio şi Academiile de Ştiinţe.

3) Serviciul «A», KGB, care controlează propaganda secretă, falsurile, desinformaţia, operaţiile agenţilor de influenţă, manipularea mass mediei streine, ajutorul militar, etc.

Toate aceste trei servicii există, în structuri similare în ţările Blocului de Est, precum şi în alte ţări, guvernate de partide comuniste prosovietice, subordonate însă, organelor sovietice coresponzătoare. Astfel, acţiunile de spionaj, efectuate de serviciile româneşti, sunt centralizate în Berlinul de Est, sediul KGB rus. Procesul Caraman şi alte acţiuni denunţate de transfugii din Est, sunt confirmări flagrante.

1) DI, Departamentul Internaţional, condus de Boris Ponomarev. Pentru a înţelege importanţa mişcărilor de massă din lumea liberă, administrate, finanţate şi coordonate de acest organism, să vedem structura şi rolul lor într'un organigram operativ.

Congresul Mondial al Pacii. CMP, care acţionează prin publicaţii, congrese şi manifestaţii internationale de massă.

Federaţia Mondială a Sindicatelor, FMS, care coordonează acţiunile sindicatelor de obedienţă comunistă, observând în acelaş timp unitatea între sindicatele comuniste şi necomuniste.

Organizaţia de Solidarizare cu Popoarele Afro-Asiatice (OSPAA) permite penetrarea sovietelor în lumea a treia (Tiers monde).

Federaţia Mondială a Tineretului Democratic (FMJD) spri-

jină campania de pace, prin congrese şi festivaluri mondiale ale tineretului. Cu ocazia festivalului tineretului mondial, ţinut la Bucureşti, în anul 1953, echipa Ion Golea, paraşutată în ţară, a distribuit participanţilor streini manifeste, prin care denunţă opresiunea exercitată de Soviete, prin acoliţii ei, asupra poporului român.

Uniunea Internaţională a Studenţilor (UIE), urmând acelaş scop ca şi FMJD.

Institutul Internaţional pentru Pace (IIP), strâns asociat CMP-ului, cu scopul de a institui un dialog cu oamenii de ştiinţă din Est si Vest.

Organizaţia Internaţională a Juriştilor (OIJ), având ca misiune de a sprijini campaniile în favorea păcii, drepturilor omului, prin publicaţii şi conferinţe.

Conferinţa Creştină pentru Pace (CCP), cu misiunea de a stabili o doctrină pe argumente creştine şi teologice, susceptibiliă a sprijini politica de pace a Statului URSS.

Federaţia Democratică Internaţională a Femeilor (FDIF), se afirmă prin reuniuni, seminarii în favoarea temelor de politică externă ale Uniunii Sovietice.

Asociaţia Internaţională a Juriştilor Democraţi (AIJD), cu misiunea de a difuza publicaţii şi a ţine conferinţe în favoarea obiectivelor de politică externă a URSS.

După cum vedem, un larg câmp de activitate, care înglobează un număr considerabil de personalităţi, aparţinând atâtor sectoare ale vieţii sociale, care acţionează în mod sincer, mare parte din ei, pentru o cauză, în consţiinţa lor, umanitară. In realitate servind de unelte inconştiente în serviciul URSS.

2) *DII.—Departamentul International al Informaţiei.*

Intră în atribuţiile lui, difuzarea propagandei oficiale a Un. Sovietice, realizată de organele partidului. Pentru lanssarea de noi teme de propagandă, ziarul *Pravda,* organ oficial, împlineşte acest rol iar agenţiile *Tass* şi *Novosti,* acela de cuvertură, pentru ofiţerii de Securitate ai KGB-ului, consideraţi ca trimişi ai acestor agenţii în străinătate.

După Directorul CIA, bugetul anual al organelor de propagandă exterioară se ridica, în anul 1978 la suma de 3 miliarde de dolari.

3) *Comitetul pentru Securitate KGB.*

Intră în atribuţiile lui: Securitatea interioară a Statului, contraspionajul, supraveghierea streinilor, în trecere prin Un. Sovietică, operaţiile clandestine în exterior şi garantarea inviolabilităţii frontierelor, cu cei 400.000 de soldaţi.

Nu este un secret pentru nimeni, că fiecare strein ce întră pe teritoriul sovietic sau al oricărei ţări din Blocul de Est, precum şi a ţărilor guvernate de comunişti, este luat în primire dela frontieră şi *«Ghidat»* pe tot parcursul *«recomandat»,* până la trecerea frontierii în sens invers. Acest procedeu se aplică, atât turiştilor individuali, cât şi grupurilor, în voïaj organizat. Autohtonii sunt preveniţi că, orice contact cu streinii atrage după sine pedepse, prevăzute de legile ţării, care, nu rare ori se termină într'un azil psihiatric sau vreun lagăr pe durată nelimitată.

Paza frontierelor este îincredinţată celor mai cruzi indivizi, care ucid pentru a încasa o primă de cadavru, orice faptură ce se apropie de frontieră cu gândul de a găsi libertatea, pe care nu o trăeşte în propria-i patrie.

Câţi dintre refugiaţi nu au încercat aceste momente de grea tensiune, când, la limita răbdării, nu mai aveau de ales, decât între libertate sau moarte.

Răsboiul politic nu este altceva, în concepţia Sovietelor, decât aplicarea mijloacelor tactice clandestine, pentru a sprijini şi amplifica măsurile oficiale.

Operaţiile clandestine, pegătite de către agenţii de influenţă, care răspândesc veşti false, complectează manevrele de desinformare, scrise sau orale, până la falsificarea de fapte şi documente.

Operaţiile para militare consistă într'un ansamblu de activităţi, în favoarea grupelor teroriste şi mişcărilor insurecţionare, prin livrarea de arme, formarea de cadre, asistenţă de consilieri sovietici, cubani, bulgari, germani de Est, etc... Ele aparţin serviciului de spionaj.

Centrele de antrenament ale acestor elemente, sunt instalate în zonele de control sovietic. Astfel găsim în Libia, după revista *«Valeurs Actuelles»,* din 3-9 Februarie 1986, 15 din aceste centre, situate geografic pe tot cuprinsul teritoriului. Echipele astfel pregătite, acţionează, de preferinţă în Europa, prin sabotaj, luare de ostateci, deturnare de avioane sau chiar de vapoare, până la asasinate.

Asemenea centre organizate de către germanii de Est, există şi în Angola, unde sunt antrenaţi cei din: Armata roşie din Italia, banda Bader din RFA, IRA, OLP, LANC Sud African si SWAPO namibien.

Au fost repertoriate asemenea centre şi în Yemenul din Sud sau în Liban, sub influenţă siriană.

Responsabilitatea acestor activităţi incumbă *Serviciului «A»,* primul Directorat al KGB-ului, care controlează şi operaţiile analoage ale Blocului de Est.

Scopul propagandei oficiale, combinată cu metodele clandestine de acţiune politică, este de a compromite credibilitatea St. Unite şi implicit a forţei militare a Europei Occidentale, grupată în OTAN.

Pentru a parveni la acest obiectiv, iată organigrama:

Se va acţiona asupra opiniei publice americane, a ţărilor europeene şi tot restul lumii, pentru a denunţa cauza tuturor conflictelor precum şi a crizei internaţionale, imputată exclusiv activităţii politice şi militare americane.

A demonstra caracterul agresiv, militarist şi imperialist al St. Unite, pentru a le izola de aliaţii lor fireşti din OTAN, în acelaş timp, discreditând ţările care cooperează cu ele.

A pune în evidenţă că, obiectivele St. Unite sunt în contradicţie cu obiectivele ţărilor pe cale de desvoltare.

Că URSS nu ar nutri decât bune intenţii în politica ei externă, şi prin urmare i se creează un climat favorabil.

Pentru atingerea acestui scop, se aplică metodele practice, care consistă în:

A denunţa agresivitatea St. Unite, calificând pe americani de aventurieri, provocători şi agresori, care măresc, prin acest caracter tensiunea internaţională.

A acuza, St. Unite de militarism, tinzând la o superioritate militară, provocând astfel răsboiul rece, opunându-se la orice negocieri pentru reglarea pacifică a litigiilor internaţionale, cum este cazul acordului SALT, de limitare a armelor strategice, mereu pus în cauză.

A creea crize politice, economice şi sociale, precum şi contradicţii permanente în societăţile occidentale.

A acuza St. Unite de manevre subversive, în scopul de a clătina *«unitatea»,* îm lumea comunistă, prin intervenţia lor în afacerile interne ale acestor ţări. Ştim foarte bine ceeace înseamnă interzicerea de *«imixtiune în treburile interne ale unui Stat independent».* Pe acest interdict s'a eşafodat toată opera de cucerire a instituţiilor de Stat şi implicit subordonarea lor unui regim de abuz, de teroare, controlat de moscoviţi.

A invita St. Unite la un *«realism politic»,* care s'ar traduce prin negocieri cu URSS, pentru a se ajunge la o destindere, printr'o atitudine favorabiliă *«păcii şi desarmării».*

Helsinki, Belgrad, Madrid şi acum Geneva, iată dovezi flagrante de *«negocieri»,* care au culminat cu concesii majore, acordate Moscovei, în detrimentul ţărilor subjugate, care, zadarnic aşteaptă respectarea angajamentelor luate, printre care, Drepturile omului ar fi minimul ce s'ar putea cere, eminenţilor semnatari ai acestor şifoane de pergament.

Pentru a forţa aceste negocieri, URSS a mobilizat milioane de militanţi ai campaniei mondiale pentru pace, partizani ai *«dezarmării»* în timp ce ea profita de această acalmie, pentru a-si mări potenţialul militar, nefiind deloc vizată de această *«lăudabilă intenţie».*

Să se lanseze ideea că în sânul OTAN-ului nu ar fi decât desbinări, contradicţii interne, provocate de intervenţiile americane în afacerile interne ale partenerilor lor, complectată, simultan cu şantajul pe care-l exercită Un.Sovietică împotriva membrilor OTAN-lui, cerându-le să se retragă din el şi să refuze împlantarea rachetelor de apărare pe teritoriul lor. In acest scop, îi avertizează că riscă desfăşurarea

unui conflict armat pe propriul lor teritoriu, devenit câmp de bătaie. Acest avertisment este adresat doar țărilor mai mici ca: Danemarca, Belgia, Norvegia, unde această opinie publică este mai vulnerabilă, terorizată prin toate mijloacele, până la agresiunea fizică. Opinia publică germană este șantajată în complexul ei de țară vinovată de consecințele celui de al doilea război mondial.

A întări ideea, că în politica americană ar exista două tendințe: una de agresivitate și alta de *«realism»*. Desigur că guvernarea democrată, din epoca Carter, bazată pe concesii, pe sacrificii, pe altarul *«păcii»*, ar reprezenta latura realismului politic.

A raspândi iarăși svonul, că St. Unite și OTAN-ul ar complota în contra Un. Sovietice.

Apoi, culmea indecenții, că St. Unite și țările occidentale ar viola Depturile omului în propria lor țară.

In adevar, axistă o violare a Dreturilor omului, care s'a perpetrat însă la Helsinki, unde țările predate ei, fără ca aceste popoare să fie consultate, dacă acceptă să fie vândute, în deplină deposedare de orice drepturi.

Cât despre călcarea acestor Drepturi, de către Churchill și Roosvelt, mandatarii umanitarismului, pe tot cuprinsul acestor țări supuse, grăiesc atâția refugiați din împărăția morții, cât și toți vizitatorii streini, care mărturisesc sguduiți, de ceeace li s a dat să vadă, cu proprii lor ochi.

Și, pentru a semăna vrajbă, între țările care au constituit apărarea comună a Europii, URSS incită pe Francezi în contra Germaniei, care nu ar avea alt gând, decât acela de revanșă iar pe Germani în contra Americanilor, că le-ar fi subordonat indepndența națională imperialismului lor. Argumente care găsesc întodeauna fervenți partizani, agitați, excitați, fie de partidele comuniste, fie de sucursalele lor: ecologisti, trotzkiști, extremiști de stânga și atâția alții, iubitori de *«pace»*.

Tehnica sovietică în acțiunea ei politică clandestină se rezumă la trei tendințe, bine definite: a *convinge, a manipula și a induce în eroare*. Pentru a reuși în această antreprizâ, Un. Sovietică se sprijină pe organizațiile internaționale de massă, dintre care, cea mai importantă rămâne Congresul Mondial pentru Pace (CMP) folosit cu multă eficacitate împotriva armelor destructive de origină nucleară. El a reușit să mobilizeze până și organizațiile religioase *«însetate de pace»*. Desigur, cuvântul pace evocat după ororile războiului, este dorința fierbinte a oricărui om și mai presus a celui mai bun creștin sau servitor al bisericii, până a lua armele împotriva *«agitatorilor la război»*, cum sunt unii preoți iezuiți, manevrați cu multă abilitate. Agenții de influență își găsesc aici terenul de predilecție, al dialecticei versatile, vehiculând, prin procedee de falsificare și fabricare a evenimentelor, cauzând confuzii și pagube imense.

Organele internaționale de massa se situiază între manevrele oficiale și cele secrete, care pătrund în toate cercurile de cultură și știință: artiști de teatru, de cinema, profesori, economiști, oameni politici, pentru a strecura ideea că Un. Sovietică este dispusă la sacrificii, pentru a salva pacea. Incă din 1949, URSS declanșează o campanie pentru pace, în timp ce ea insăși punea bazele arsenalului nuclear. Primul Congres mondial pentru pace are loc la Praga, în Aprilie 1949, unde sunt folosite cu mult ecou, organizațiile internaționale de massă, ca: FMS, FMJD, UIE, FDIF, CCP etc... afectate acestui plan.

Pentru a nu fi acuzată de a fi un instrument de acțiune sovietică, URSS nu a angajat niciodată cetățenii ei în organele de comandă ale acestor organizații, cum ar fi: Președenția, Secretariatul General sau Comitetul Director, ci numai simpatizanți ai ei, persoane sigure, prin care să poată exercita un control absolut. Astfel găsim pe indianul Romesh Chandra, membru în Comitetul Central al partidului comunist indian, în funcția de Președinte al CMP. Din cei 23 de Vice-Președinți, trei aparțin: Un. Sovietice, Poloniei și DDR, Trei: Cubei, Vietnamului și Angolei, doi: Federației Mondiale a Sindicatelor (FMS) și Federației Democratice Internaționale a Femeilor (FDIF), doi: Congresului Național African (CNA) și OLP-ului iar patru, partidelor comuniste din: St. Unite, Franța, Argentina și Italia. Restul pentru: Liban, Egipt și Irak.

Membrii Comitetului Director sunt desemnați după același criteriu. Din 26 de membri, trei sunt funcționari ai KGB-ului sovietic, 17 pentru Blocul de Est iar restul pentru: Yemenul din Sud, două locuri, Vietnamul, Cuba, Coreea din Nord și Mongolia, la care se mai adaugă cinci reprezentanțe din organizațiile internaționale de massă: CCP, FMJD, organizațiile de solidaritate cu poporul Sud African, UIE și FDIF.

Cât privește biroul de lucru al CMP-ului, el este compus din funcționari din organele de Securitate ale: Un. Sovietice, Poloniei, Bulgariei, Ungariei, Checoslovaciei, DDR si Cubei.

Aceste organizații internaționale sunt mobilizate după împrejurări. Astfel, CMP, complectat cu Consiliul de Pace al St. Unite (USPC) și Partidul Comunist al St. Unite (CPUSA) au paralizat lucrările ONU-ului.

Prin intermediul partidelor comuniste, CMP-ul menține relații cu CMP-ul din 130 de țări.

Acest instrument de dimensiuni covârșitoare, a câștigat pentru cauza lui: autorități religioase, din Invățământ sau personalități marcante din cele 130 de State. Bugetul CMP-ului, după estimațiile CIA-ului, se ridică la suma de 3 miliarde de dolari, finanțat exclusiv de Moscova. Coordonarea și funcționarea operațiilor lansate de CMP sunt efectuate de către KGB, sub girul Directorului Adjunct V. Shaposhnikov, fără ca acesta să ocupe o funcție oficială în CMP.

Pentru campania de propagandă împotriva bombei atomice, care viza St. Unite și OTAN-ul, amenințători ai *«umanității progresiste»*, prin Apelul dela Stokholm, în 1950, au reușit să colecteze cinci sute de milioane de semnături iar pentru cel dela Praga, în 1949, șapte sute de milioane.

Aceste organizații de massă sunt secundate de agenții de influență, care se ascund sub masca unui funcționar al Statului, un jurnalist, un intelectual de mare renume, un artist sau un sindicalist, foarte greu de detectat. Ei favorizează penetrarea opțiunilor sovietice în toate straturile sociale.

O altă armă folosită de Un. Sovietica, cu multă eficacitate, sunt falsurile și uzul de falsuri, metodă de denaturare a adevărului.

La sfârșitul celui de al doilea război mondial, echipe sovietice circulau printre refugiații diferitelor țări, sub dominație comunistă, îndemnându-i să se întoarcă în țările lor de origine, să ajute la reconstruirea lor, în schimbul iertării tuturor greșelelor din trecut. Așa au fost înșelate atâtea naivități, care s'au soldat cu tot pe atâtea crime.

O altă manoperă, care consistă în a semăna suspiciuni printre exilați, sunt scrisorile anonime, atribuite, alternativ, când unui grup politic, când unor persoane, în relații de bună vecinătate, creind discordii, acolo unde există o bază de solidaritate națională. O adevarată campanie de denigrare.

La fel, pleiada de *«prelați misionari»*, care circulă peste tot, unde exilații au reușit să înjghebeze un mic nucleu de rezistență anticomunistă în jurul bisericilor.

Ceeace apare însă mai grav, este acest număr impresionant de intelectuali, trimiși și ei în *«misiuni»*, să reînvie *«trecutul istorico-cultural al patriei»*, infiltrând refugiul în toate organizațiile și comunitățile lui, atât la noi Românii, cât și la celelalte naționalități.

O altă formă subversivă și cea mai inumană, este terorismul teleghidat, vizând opinia publică flotantă, pe care o împinge să forțeze organele statale la concesii, față de toate revendicările. El nu cunoaște limite, în momentul când s'a declanșat, fiindcă se alimentează din propria-i pasiune, până la paroxism.

Iata un exemplu care depășește orice sensibilitate umană. La 18 Noembrie, 1985, numai la cinci zile dela erupția vulcanului de pe Nevada del Ruiz, teroriștii organizației M 19 si EPL (Armata de Eliberare) au luat cu asalt orașul Urrao, din Nord Vestul Columbiei, în timp ce armata țării continua cercetările în jurul orașului Armero, pentru a

smulge morţii pe eventualii supravieţuitori, oraş înghiţit de fluviul de nămol. Cinci morţi, pentru a ocupa oraşul Urrao, fără apărare, se adaugă la cei 25.000 de dispăruţi, împotmoliţi pentru veşnicie. Nimic sacru, nici măcar urmele acestui cataclism, care a săpat într'o noapte mormântul a zeci de mii de suflete.

Planul stabilit de Moscova nu cunoaşte durerea umană, el planează peste crâmpee de sbuciumată tragedie, cum a fost aceea a copilului de 10 anişori, care implora salvatorii lui să-i scape viaţa. El voia să traiască. Până în ultima clipă, copilul chema pe mama lui, cu ochii stinşi, sub lampioanele reporterilor de televiziune, care au transmis în direct, lumii întregi, dramaticul sfârşit, oferit cu atâta duioşie, sguduiţi de această cutremurătoare scenă. In acelaş timp în altă parte a mult încercatei ţări, *«eliberatorii»* ucideau fără milă, alte suflete, destinate holocostului.

La citirea acestei cărţi *«Desinformatsia»*, am fost ispitit de dorinţa de a schiţa o succintă prezentare a evenimentelor, studiate şi aduse la cunoştiinţă lumii întregi, ca un avertisment, de către aceşti eminenţi profesori universitari americani, cu atâta competinţă, bazaţi pe multiple documente, unde ei denunţă manevrele sovietice şi elementele de care uzează şi abuzează, pentru a impune umanităţii o viziune utopică a societăţii de mâine, prin constrângere şi violare a voinţii.

Cititorul grăbit, care nu dispune de timpul necesar sau de curajul de a răsfoi volume întregi, prin această prezentare condensată, care-i va răpi minimul de timp, îl va pune în situaţia de a medita o clipă la geneza acestor tragedii, care se desfăşoară sub ochii lui şi să descifreze sensul lor, precum şi repercusiunile nefaste, ce nu vor întârzia să se abată şi asupra vieţii lui, în mod inexorabil. Şi, să nu fie surprins, ci să ia poziţie în tranşeele existente, să-şi pregătească autoapărarea cât mai este timp, să evite aservirea.

Organizaţiile internaţionale reprezintă nu numai o massă formidabilă de manevră, ele reprezintă şi o sursă inepuizabilă, de unde se vor recruta informatorii şi teroriştii, la toate nivelurile economice, ştiintifice, militare şi politice.

Dacă a guverna înseamnă a prevedea, Un. Sovietică dispune de un atu major, care poate fi folosit, fie în reuniuni internaţionale, pentru a neutraliza sau chiar anula intenţiile adversarului, fie pe teren, pentru a sprijini mişcările subversive, fie a forţa concesii, sub presiunea unei opinii publice, prelucrată pentru acest scop.

Transfugii oficiali ai partidului comunist, aceşti agenţi de influenţă, în misiunea lor subterană, prezintă sistemul ca ceva ireversibil. Comunismul este în marş, predică ei. El este regimul viitorului şi orice încercare de contenire a lui este inutilă, chiar fatală, pentru acei ce vor să-i întârzie instaurarea inevitabilă în tot globul. Incleştarea cu această inerţie gigantică, ce tinde la destrămarea valorilor morale, a omului de bine, va fi fără cruţare. Ea depersonalizează, nivelând totul într'o plasmă a mediocrităţii, care hrăneşte ţelului subteran, din care va tâşni la lumină pleiada de ciuperci otrăvitoare, într'un ritm apocaliptic.

Congresul Mondial al Pacii, acest monstru cu tentacule multiple, este lansat în mulţimea fără apărare, să-i pregătească aservirea, pentrucă Statele chemate să o protejeze, fie din inconştienţă sau necunoaştere, fie din interese mercantile îi refuză asistenţa. El nu se manifestă în spaţiul celui ce l-a plămădit, pentrucă acolo, orice contestaţie, orice veleitate, este înnăbuşită în faşă.

El mobilizează prin înşelăciune, atâtea categorii sociale, umanitare, în numele unor principii de echitate, pe care pretinde că le apără. Astfel găsim angajaţi necondiţionaţi: *Jurişti*, aceşti protectori ai justiţiei sociale. *Studenţi*, acest tineret plin de elan şi generozitate, gata să se avânte pentru o cauză dreaptă. Sindicalişti, care-şi apără dreptul lor la muncă, în contra abuzurilor, a exploatării. *Oamenii de ştiinţă*, cercetatori, dispuşi la sacrificiu, în serviciul umanităţii. Femeea *«democrată»*, exploatată în intenţiile ei de a apăra viitorul copiilor ei. *Teologii*, propovăduitorii unei credinţe de înfrăţire, într'un ideal de bine, sunt confruntaţi şi ei cu o realitate, în căutare de soluţii optime, pentru pacea sufletelor.

Toate aceste intenţii de bună orânduire acţionează în subconştientul lor, pentru ceva sublim, crezând că protejează omul de învrăjbire şi uneltire diabolică, în fapt, instrumenul cel mai perfid de înşelăciune şi deteriorare creştină şi umană, destinat dezagregării oricărei comunităţi, constituită pe spiritul de dăruire, de dragoste pentru semenul său.

Toate aceste manevre cu potenţial de acţiune considerabil, tind la firimiţarea societăţii occidentale, la desechilibrarea economică, socială, la o desorientare colectivă, când disperarea cuprinde orice înjghebare de apărare. Atunci, resemnarea devine ultimul gest. Ea cuprinde în germen cea mai cruntă din înfrângeri, ea paralizează până şi instinctul de conservare a speciei umane.

Comunismul va profita de acest fatalism colectiv, pentru a instaura epoca de aservire totală, întronând ideologia roboţilor.

Filon VERCA

RELATIILE ROMÂNO-RUSE

de N.S. GOVORA

S'a spus că generalul Antonescu s'a adresat lui Iuliu Maniu şi lui C. Brătianu ca să intre în guvernul făcut de el după isgonirea zănatecului Carol al II-lea. Dacă a făcut-o, a fost numai de formă şi presupusul refuz al celor doi a fost tocmai ce căuta şi el; generalului Antonescu nu-i convenea să facă un guvern cu «democraţii», lui îi trebuia un guvern ca la cazarmă unde toţi să răspundă: la ordin domnule general. Deaceia lui îi convenea un guvern cu legionarii căci aceştia erau învăţaţi cu disciplina şi cu ordinele. Fără îndoială că el a format un guvern cu Horia Sima pentrucă credea şi el cum altădată a crezut Carol al II-lea, că Adolf Hitler iubea pe legionari şi că nu va admite un guvern în România fără legionari dar punctul principal a fost acesta: Horia Sima este un tinerel care îi va executa ordinele ca la cazarmă.

Şi după 14 Septembrie, dată când a fost constituit Statul legionar, treburile mergeau de minune: nu era un alt vicepreşedinte al Consiliului de miniştri mai supus ca Horia Sima şi îndărătul lui era toată legiunea supusă lui Horia Sima şi natural-aşa credea Antonescu-supusă şi lui, generalului Ion Antonescu. Problema sancţiunilor a fost aprobată în totul de general care a fost surprins de moderaţia lui Horia Sima: el voia mai multe arestări şi voia să implice în proces o parte din cadrul politic al dictaturii Carol al II-lea. El era *furios până la isterie contra foştilor demnitari carlişti!* «Antonescu era un om răzbunător. In vara anului 1940 fusese internat la Bistriţa si eliberat cu trei zile înainte de isbucnirea revoluţiei legionare. Când a ajuns conducător al Statului, fierbea de mânie contra tuturor acelora pe care îi considera responsabili de prigonirea lui. Unul din primele acte de guvernare, după ce a primit depline puteri, în dimineaţa de 5 Septembrie 1940, a fost să ordone arestarea lui Moruzoff şi Niki Ştefănescu. Imi aduc aminte că întorcându-se în Capitală de la solemnitatea reinhumării în cimitirul de la Predeal a celor 46 legionari asasinaţi la Miercurea Ciuc, a avut o explozie de revoltă: *Am să pedep-*

sesc bestiile care au ucis atâția tineri de o să mă pomenească Istoria». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 29-30. Și la 23 Septembrie 1940 a înființat o Comisiune Specială de Anchetă Criminală, având ca președinte pe Eugeniu Bănescu, consilier la Curtea de Casație. Această Comisiune interoga, emitea mandate de arestare și întocmea dosarul acuzaților. Avea rolul judecătorului de instrucție. Pe acele vremuri, Antonescu avea iluzia că va fi ales de legionari «General» al Mișcării legionare și, repet, treburile mergeau de minune, a fost o adevărată lună de miere. Dar această lună de miere a durat mai puțin de o lună, ca s'a terminat în ziua de 6 Octombrie 1940, ziua primei manifestații din Capitală a noului regim. Cu această ocazie, *Generalul a îmbrăcat pentru prima dată, cămașa verde legionară."* Înainte de a porni spre locul adunării, vine la mine Mihai Antonescu cu un teanc de hârtii șapirografiate, cerându-mi să dau dispoziții să fie distribuite grupelor legionare care participau la manifestație. Ce conțineau hârtiile? Un fel de legământ pe care noi trebuia să-l depunem Generalului la această manifestație, însfârșit, o chestiune care mergea, dar, spre marea mea uimire, în loc să sfârșească legământul cu salutul tradițional «Trăiască Legiunea și Căpitanul», se încheia cu formula «Trăiască Legiunea și Generalul». Cei doi Antonescieni credeau că profitând de entuziasmul serbării, de bucuria legionarilor când îl vor vedea pe General în cămașa verde, vor putea să substituiască pe Căpitan din formula salutului și să lege numele Legiunii de General. El voia o altă Legiune cu o altă mentalitate și spirit, care să poată fi ușor captată și absorbită de Stat. Pentru adaptarea ei dictaturii antonesciene, trebuia ștearsă mai întâiu pecetea imprimată de Căpitan Organizației.

I-am arătat lui Mihai Antonescu imposibilitatea morală de a accepta modificarea salutului nostru. Formula este consacrată de sângele martirilor noștri și orice modificare a ei ar putea apare ca o impietate față de cei căzuți. Apoi Generalul ar risca să se expună și ridicolului căci s'ar putea să nu se găsească nimeni dispus să strige «Trăiască Legiunea și Generalul». La acest argument, Mihai Antonescu a fost mult mai sensibil. A refuzat ca să mai pledeze cauza salutului, fără alte comentarii. Horia Sima, Cazul Iorga-Madgearu, pag. 53. După cum se vede, la 6 Octombrie 1940, a fost prima încercare a generalului de a pune mâna pe conducerea Mișcării. Dar încercarea n'a reușit și Generalul a început chiar de atunci să lucreze în acest scop. Deci pentru prima oară Horia Sima nu se arăta supus vrerilor Generalului și este știut că Generalul Antonescu nu era obișnuit cu opunerea nimănui la vrerile lui și urmărea până la nimicire pe cei care se împotriveau vrerilor lui. Antonescu urmărea până la nimicire pe cei care se împotriveau vrerilor, în special pe subalternii lui, care-l porecliseră *câinele roșu*. Și pentru opunerea din ziua de 6 Octombrie 1940, Generalul Antonescu l-a urmărit pe Horia Sima până la moartea lui și a voit să-l nimicească. Și dacă nu s'a întâmplat lucrul aceasta, aceasta se datorează faptului că după zisa rebeliune din 21 Ianuarie 1941, Horia Sima a reușit să se refugieze în Germania.

A doua încercare, aceasta directă și violentă, ca să pună mâna pe conducerea Mișcării legionare, a fost cu ocazia omorîrii deținuților de la Jilava. De această dată, Generalul a recurs la intimidare. Antonescu se retrăsese în cabinetul lui și nu se arăta și nu primea pe nimeni afară de Mihai Antonescu. «Antonescu conta cu masacrarea nervilor noștri iar noi speram că prelungindu-se rezistența noastră, se va obosi Antonescu și va renunța la proiectul său absurd. Criza se prelungea fără nici o perspectivă de a se ajunge la o soluție. Era o probă de nervi». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 55. Și mai departe: «Generalul nu a mai apărut în Consiliu. Se ivea din când în când pe coridor, dar nu vorbia cu nimeni. Mihai Antonescu s'a dus la General, l-a informat de rezultatul dezbaterilor, i-a arătat comunicatul și pe acesta l-a aprobat. Noi eram convinși că odată căzând de acord asupra acestor puncte, partea grea a dezbaterilor trecuse. Dar în timp ce toată lumea răsufla ușurată că s'a epuizat ordinea de zi și s'a ajuns la un acord satisfăcător pentru toți-să fi fost pe la ora l-, se ridică Mihai Antonescu și anunță că condiția pusă de General, pentru a se continua colaborarea cu Mișcarea legionară este să i se predea comanda Legiunii. Pentru a nu se mai repeta actele de violență, pentru a se curma cu anarhia din țară, este necesar să existe o singură comandă. A evocat situația existentă din Spania». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 51-52.

Prin urmare e clar. O spune domnul Horia Sima în interview-ul dat revistei «Carpații» în anul 1961 pe mai multe pagini în care povestește ședințele agitate ale Consiliului de miniștri cu ocazia împușcării celor de la Jilava și a lui Nicolae Iorga. Generalul Antonescu a vrut să profite de aceste triste întâmplări pentru a pune pe tapet cu violență cedarea șefiei Mișcării Legionare. «Generalul stăpânea arta de a alterna momentele de furie cu manifestări de bunăvoință și blândețe. Adeseori se înfuria dar adeseori simula furia». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 59. Mihai Antonescu intra și ieșea de la General. Oridecâteori ieșea, ne comunica impresiile ce le-a culeș de la General, în ce dispoziție sufletească se găsea Generalul. *«Generalul este furios. Uite așa i s'au îngroșat vinele de la gât*, și arăta cu amândouă mâinele. Se plimbă în lung și în lat prin cameră și n'a mai închis ochii. Repetă fără încetare că va pleca de la conducere dacă nu va rezolva această chestiune în chip onorabil pentru el». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 45.

Însfârșit, și de această dată, Generalul Antonescu a fost nevoit să renunțe. Pe la șapte seara, apare Neubacher, ministrul pentru chestiuni economice de la Legația germană care venise într'o misiune de conciliere. Și Neubacher a pledat pe lângă general că nu e cazul să dramatizeze situația. Și la plecare, Neubacher i-a comunicat domnului Horia Sima că generalul Antonescu renunță să mai pretindă șefia Mișcării legionare. La acea dată, Antonescu nu avea toate piesele în mâna lui. Se întorsese de la vizita pe care o făcuse lui Hitler, de la care rămăsese cu convingerea că în această vizită a câștigat multe puncte în lupta lui cu Horia Sima, dar de aici și până la victoria deplină, era mult drum de străbătut. «In conflictul lui cu Garda de fier, poziția sa personală se *ameliorase* în mod sensibil». —George Barbul, Le IIIe homme de l'axe, pag. 64. După zisa rebeliune, Generalul Antonescu a fost convins că drumul la șefia Mișcării legionare îi este însfârșit deschis. «După expulzarea noastră de la putere, Generalul s'a considerat șef al Legiunii și a început să dea ordine, să elimine din Mișcare. După cateva zile s'a potolit dându-și seama că formula nu este viabilă». —Cazul Iorga-Madgearu, pag. 56. Dar Generalul tot nu a cedat și a început să organizeze Mișcarea legionară sub șefia lui. Personal, cunosc câteva cazuri. In Iași a vrut să-i dea condecerea Mișcarii, bătrânului Ventonic. Acesta s'a văzut chemat la prefectură de noul prefect, colonelul Captaru, care l-a invitat foarte politicos în cabinetul lui. Și i-a spus că generalul vrea să organizeze Mișcarea sub conducerea lui și s'a gândit că la Iași cel mai potrivit ar fi să fie numit șef bârânul legionar, apreciat și de Corneliu Codreanu. Bătrânul a spus căse simte onorat de aprecierea șefului Statului, dar că el e bătrân și mai ales cu sufletul îndoliat de moartea fiului său, fostul prefect al județului. Colonelul Captaru a vrut să nu piardă ocazia și i-a spus: Domnule Ventonic, eu nu uit că pe scaunul pe care stau eu acum, a stat fiul dumneavoastră și deaceia...». Bârânul legionar nu l'a lăsat să continuie și i-a spus răspicat că nu poate să primească propunerea generalului care îl onorează, dar...

Tot în Iași, Colonelul Captaru a încercat, inspirat tot de București, să-i propună același lucru lui Decebal Codreanu, fratele lui Corneliu Codreanu. Acesta a primit, dar deocamdată, Antonescu a renunțat față de răceala cu care a fost primită, de legionarii fruntași, propunerea lui. Dar a revenit încăodată la atac, ceva mai târziu. Printre legionarii condamnați din ordinul generalului, se găsea și Ion Dobre, fost prefect de Tecuci și de Iași. Când fusese prefect la Tecuci, Dobre luase măsura ca legionarii să salute pe toți ofițerii. Măsura aceasta plăcuse multora dar în special, generalului și el s'a gândit la el când mai târziu a luat prima

măsură de amnistiere a legionarilor condamnați cu pedepse până la 5 ani. Și legionarul Dobre a ieșit de la închisoare, dar nu a primit propunerea generalului de a reorganiza Mișcarea legionară.

De această dată, Generalul Antonescu a renunțat definitiv la visul lui de aur de a deveni «Generalul» Mișcării legionare. Fostul prefect Dobre a murit eroic la Sebastopol.

Intâlnirea lui Antonescu cu Hitler a avut loc la 22 și 23 Noembrie, la Berlin. Mai înainte Antonescu a făcut o vizită lui Mussolini la Roma, dar la Berlin lucrurile au devenit mai grave. «La Berlin lucrurile s'au schimbat. Nu se mai discuta. Expunerile erau ascultate cu gravitate, cu gravitatea pe care unii profesori o iau examinând pe candidați. Răspunsurile răsunau ca niște sentințe. Reichul nu greșea niciodată, era «infailibil», spune domnul George Barbul care a fost unul dintre însoțitorii lui Antonescu în această vizită. Această vizită mai avea și o altă însemnătate: în lupta de nimicire pe care o dădea generalul contra lui Horia Sima, cu această vizită la Berlin, Antonescu vroia să pipăie cu mâinele lui care era valoarea pe care o avea tânărul lui dușman în ochii lui Hitler. Și aceasta era punctul principal al vizitei.

Și mai avea și o altă însemnătate la care generalul nu se gândise: la Berlin nu mai fusese nici un alt demnitar român de 25 de ani și după 25 de ani de absență, se revenea la Berlin ca la Canossa, spune același George Barbul. Și în prima zi de vizită, Ribbentrop i-a arătat lui Antonescu o oarecare răceală ca să nu spunem dușmănie: «Ca România să poata regăsi drumul care duce la noi i-a spus Ribbentrop, a trebuit ca noi să ocupăm Parisul», la care Antonescu i-a răspuns cu demnitate: «Eu vin cu speranța că există o dorință de cooperație și din partea dumneavoastră», la care Ribbentrop lansează o altă săgeată:». Această săgeată, după părerea domnului Barbul, Antonescu nu o merita. Ribbentrop i-a spus generalului Antonescu că Germania *a dorit totdeauna o colaborare cu România*, ceiace era foarte adevărat, dar Antonescu ca și George Barbul nu avea cunoștință de asta. In 1934 și 1936, Germanii s'au adresat României propunându-i o colaborare guvernului român, dar România a declinat cu soberbie aceste propuneri. Și pare totuși curios că George Barbul, un tânăr diplomat, nu avea cunoștință de aceste propuneri. Dacă în 1936, datorită unei indiscreții a ministrului României la Berlin, a fost adusă în discuția Parlamentului de George Brătianu și această propunere, dacă nu o cunoștea George Barbul, este de neiertat. Ințelegem să nu o fi cunoscut generalul Antonescu care ca general, ca om care se ocupă numai cu chestiunile militare, îi era iertat să nu cunoască aceste propuneri ale Germaniei făcute României, dar nu era iertat să nu le cunoască George Barbul, ca tânăr diplomat. Fără îndoială. că Ribbentrop a lansat și aceste fine săgeți, dar cum nu sunt trecute în cartea domnului Barbul, înseamnă că aceste săgeți ale lui Ribbentrop domnul Barbul nu le-a sesizat dar a sesizat altele și pe aceasta le-a trecut în cartea lui. «Krupp a furnizat pumnalul pe care Bucureștiul a încercat să ni-l înfigă în spate în 1916. Sper că avioanele de bombardament Blenheim, pe care vi le-a livrat Marea Britanie în ultimii ani, vor servi scopurile noastre comune» adaugă ironic Ribbentrop. «Dumneavoastră voiți să ne faceți să bem paharul umilinței până la fund», a răspuns generalul Antonescu, exasperat de insistența lui Ribbentrop. «Noi bem din acest pahar de 20 de ani», îi răspunde teutonul fără să se turbure. Și teutonul Ribbentrop i-a atras atenția generalului Antonescu că nu trebuie, în întrevederea cu Hitler, să atingă chestiunea Transilvaniei, dar generalul Antonescu nu a ținut seama de sfatul lui Ribbentrop și tocmai acest punct l-a atins cu destulă demnitate, dar fără nici un rezultat, cum se va vedea.

Intâlnirea cu Hitler a avut loc în aceiași zi. Domnul Barbul a fost impresionat de simplitatea vestimentară a lui Hitler și în special lipsa de decorații care, la Göring de exemplu, depășea și pe generalul român Antonescu, dar Hitler din acest punct de vedere, era un exemplu pentru orice înalt demnitar din trecut și din viitor. Hitler avea o simplă decorație-crucea de fier clasa I-a, din celălalt război, pe care o câștigase ca simplu caporal al armatei germane. De la început, Hitler îl privi cu severitate pe generalul nostru și-i spuse: «Statele europene au fost puse în această alternativă: să înțeleagă de bună voie rolul de *primus inter pares* care în spațiul nostru comun îi revine Reichului, sau să se facă agenții reacțiunii anglo-franceze și ai Kominternului și să sufere soarta Cehoslovaciei și a Poloniei. Sunt satisfăcut că, cu toate greșelile comise de către regele Carol, dumneavoastră ați putut să evitați țării voastre aceiași soartă și să luați, prin adeziunea la pactul tripartit, un loc onorabil printre noi».

— George Barbul, Le IIIe Homme de l'axe, pag. 50.

La aceasta urmează cuvântarea generalului Antonescu, care a fost ceva mai lungă, cam jumătate de oră, pe care căpitanul aviator român Mircea Pătru, în ziarul «New York Spectator» din August 1985, o ridică la nici mai mult nici mai puțin, la doua ore. Și Antonescu, de la început spune: «Sprijinul pe care Germania îl dădea vecinilor noștri dușmani, Ungaria și Bulgaria, a fost cauza neînțelegerii între cele două țări. Arbitrajul de la Viena a fost simțit dureros de poporul român și va trebui să se dea dovadă de adevărată prietenie în viitor, pentruca Romania să colaboreze fără rezerve cu judecătorii săi». Tonul ferm al generalului părea să-i placă lui Hitler care răspunse cu bunăvoință: *«Ultima pagina a istoriei Transilvaniei nu a fost încă scrisă»*. «O sper, a răspuns Antonescu: Noi am pierdut în acest an doua provincii în care majoritatea populației are același sânge cu noi. Dacă Germania justifică dreptul de a revendica, dreptul de a cere pe Sudeți pe baza dreptului de determinare al popoarelor, ea nu poate să nege dreptul de a revendica pe aceiași bază, teritoriile locuite de naționalii noștri. Principalele scopuri al politicei mele vor fi întoarcerea la patria mamă a Basarabiei și a regiunilor nordice ale Bucovinei și Transilvaniei. Prefer să fac această declarație de la începutul raporturilor noastre». *«Nici o frontiera nu este definitiva»*, răspunse Hitler. «Ministrul dumneavoastră de externe, a vincii în care majoritatea populației are același sânge cu noi. Dacă Germania justifică dreptul de a revendica, dreptul de a cere pe Sudeți pe baza dreptului de determinare al popoarelor, ea nu poate să nege dreptul de a revendica pe aceiași bază, teritoriile locuite de naționalii noștri. Principalele scopuri ale politicei mele vor fi întoarcerea la patria mamă a Basarabiei și a regiunilor nordice ale Bucovinei și Transilvaniei. Prefer să fac această declarație de la începutul raporturilor noastre». *«Nici o frontierâ nu este definitivă»*, răspunse Hitler. «Ministrul dumneavoastra de externe, a răspuns Antonescu, arătând pe Ribbentrop care asculta cu atenție, m'a sfătuit în timpul întrevederii ce am avut dimineață, de a nu vă vorbi de problema Transilvaniei. Admit că această chestiune poate să aibă un caracter delicat pentru guvernul Reichului, dar dacă acesta dorește să accepte prietenia pe care România i-o oferă, el trebuie nu numai să admită dar chiar să dorească ca șeful guvernului său să-i exprime în mod franc, preocupațiile sale». *«Sinceritatea este o condiție a prieteniei*, răspunse sec Hitler, plictisit ca un pedagog care încearcă în toate felurile să se facă înteles de un elev îndărătnic. Plictisit, el adaugă: *«Ințeleg neliniștea dumneavoastră, dar când soarta întregei umanități este în joc, problemele de frontiere trebuie să cadă pe un plan secundar. Chiar toate frontierele Reichului nu sunt decât provizorii; eu nu am încă o ideie precisă asupra faptului de a supune anumite regiuni administrației germane sau mai bine să le las în grija populației locale. O decizie definitivă va fi luată numai după victorie»*.

Impresia de indispoziție, care se infiltrase, era acum generală. Toată lumea voia ca totul să se sfârșească cât mai repede posibil. In fine Cei Mari se ridicară. Noi am defilat din nou în fața lui Hitler ieșind sub ochii îngrijorați pentru buna ordine protocolară, a lui Dörnberg. *Antonescu mergea cu capul plecat, mai încovoiat ca deobiceiu!!!* —G. Barbul, op. cit. pag. 51-52.

Când a coborît seara, Antonescu s'a retras în apartamentele din aripa stângă ale palatului Bellevue, care îi erau des-

tinate. El se retrăsese acolo după întoarcerea noastră şi refuzase să primească pe oricine. Dar înainte de a se culca, mă chemă şi fără nici o introducere, mă întrebă: «Tu ai văzut pe Schickedanz în această seară. Ce ţi-a spus el?». Acest Schickedanz era un fel de ministru al afacerilor străine al partidului nazist care făcea concurenţă lui Ribbentrop. Şeful său direct era Alfred Rosenberg care era în contra lui Ribbentrop iar în ceiace privea România, oamenii lui Rosenberg erau contra legionarilor care erau sprijiniţi de Himmler, deci acest Schickedanz era un *neprieten* al legionarilor dacă nu chiar un duşman şi în această seară, când Antonescu era nervos şi refuza să primească pe oricine, era curios să afle de la George Barbul, părerile acelui *neprieten* al legionarilor, deci al lui Horia Sima.

—Schickedanz era destul de neliniştit, i-a răspuns George Barbul.

—Dar ce ţi-a spus el? Eu nu te-am întrebat impresiile tale, îl întrerupse generalul nervos.

—Schickedanz era neliniştit pentrucă Hitler a căutat să vă reamintească greşelile lui Carol al II-lea: el crede că această remarcă, conţine un avertisment în materie de politică interioară românească.

Cum generalul se arăta mirat, Barbul i-a făcut un expozeu complet asupra celor ce aflase. Afacerea era mai veche. Când Regele Carol, traversând Europa pentru a participa la funeraliile regelui Angliei, a avut o întrevedere cu Hitler.

—Sper că condamnaţii politici sunt trataţi bine şi că nici o ameninţare specială nu apasă asupra lor, ar fi spus Hitler, într'un fel care nu lăsa nici o îndoială asupra importanţei ce Hitler acorda acestei chestiuni. Era vorba de Codreanu, şeful Mişcării legionare şi de ceilalţi comandanţi legionari, condamnaţi sub diverse pretexte de către justiţia dictaturii regale. Carol dădu toate asigurările necesare pentru a-l calma pe Hitler; cu toate aceste asigurări, câteva zile mai târziu, presa mondială afla de moartea lui Codreanu şi a celorlalţi legionari, împuşcaţi într'o pădure din apropierea Bucureştiului. Cominicatul ministerului de Interne pretexta o încercare de evadare a deţinuţilor în timpul transportului de la o închisoare la alta. Nu se acorda nici o importanţă acestei versiuni căci se ştia că prizonierii aveau mâinele şi picioarele legate din momentul plecării.

—Va plăti scump acest gest, ar fi strigat Hitler, pradă unuia din frecventele accese de mânie, m'a asigurat Schickedanz».

Fără altă introducere sau explicaţie, Antonescu îmi spuse: «Du-te imediat la legaţie şi cifrează o depeşă pentru Mihai Antonescu, cu continutul următor: Să se dea de urgenţă instrucţiuni lui Gafencu pentru a face fără întârziere o comunicare lui Molotov în care să-l asigure că adeziunea României la Pactul tripartit nu este deloc dirijată contra Uniunii Sovietice. *Noi suntem doritori de a întreţine cu el raporturi de bună vecinătate*». —George Barbul, op. cit. pag. 53-54.

Cele scrise de George Barbul, au o importanţă mult mai mare decât cea pe care vrea să le-o dea autorul. Prin urmare, după ce Antonescu a avut curajul să-i spună lui Hitler ceiace nici unul dintre cei cu care tratase Hitler până atunci, Conducătorul român a intrat în panică şi deaceia *a pornit spre ieşire, cu capul plecat, mai încovoiat ca deobiceiu*. Din această cauză, s'a retras în apartamentul lui şi nu a vrut să vadă pe nimeni afara de Barbul, căruia imediat, nervos, i-a cerut să-l informeze de ce a aflat de la Schickedanz, nazistul care făcea parte dintre oamenii lui Rosenberg care era *neprietenos* cu legionarii, adica cu Horia Sima şi ceiace i-a spus Barbul că aflase de la Schickedanz, l-a speriat aşa de mult, că i-a dat ordin lui Bărbul să se ducă imediat la legaţie-*fără nici un moment de întârziere*-şi să-i dea o depeşă lui Mihai Antonescu pentru Gafencu, ministrul nostru de la Moscova. Deci Antonescu a crezut că a aflat-ceiace fusese scopul principal al vizitei lui la Hitler-, că legionarii, deci Horia Sima, are mare trecere la Hitler şi că el Antonescu, se află în mare pericol. Şi acesta este adevărul. Acesta e rezultatul primei întrevederi cu Hitler, ceiace l-a făcut pe Antonescu să fie nervos şi să nu vorbească cu nimeni din anturajul lui în toată seara şi să-l cheme numai pe Barbul, care singurul-desigur primise instrucţiuni în acest sens-putea să afle ceva de la singurul om care-sigur era un *neprieten* al legionarilor. Şi rezultatul a fost că Antonescu s'a speriat şi a cerut lui Barbul să dea o depeşă care să-l asigure-cel puţin din această parte-, din partea lui Molotov!!!

Iată rezultatul-aşa rezultă din panica Conducătorului-, unei zile agitate care era un dezastru după parerea lui Antonescu. Şi totuşi, un român, căpitanul aviator Mircea Pătru, socoate că a fost o zi de adevărată victorie. «La prima întâlnire cu Hitler, Ribbentrop l-a sfătuit să nu vorbească despre arbitrajul de la Viena, cu toate acestea, *timp de două ore(?)*, Antonescu n'a vorbit de nimic altăceva decât despre această hotărîre dela Viena. Era un adversar fanatic al acestui arbitraj din cauza cedării Ardealului pe care-l numea «Leagănul românismului». In acele două ore a spus ce avea de spus despre Unguri pe care-i ura şi despre Transilvania care trebuia recâştigată».- New York Spectator Nr. 13-14 din August 1985. In primul rând, întrevederea din prima zi a durat numai o jumătate de oră, cel mult trei sferturi de oră, şi cu această ocazie Antonescu a spus cu curaj ceiace pregătise de multă vreme. La ceiace a spus Antonescu. Hitler a răspuns pe scurt, dând răspunsuri adecvate. Au fost nişte răspunsuri scăldate, în aşa fel ca să nu-l supere pe Antonescu de care avea acuma mare nevoie şi nici să supere pe Unguri faţă de care Hitler îşi luase nişte angajamente pe care, ca un adevărat german, înţelegea să le respecte. Şi aceasta pentrucă România lui Carol al II-lea, România *aliaţilor fireşti*, respinsese cu suberbie, chiar cu dispreţ, propunerile pe care Hitler le făcuse României în 1934 şi 1936 şi Germanii sunt oameni cinstiţi. Necinstiţi s-au purtat cu România lui Ionel Brătianu, Francezii şi Englezii —*aliaţii fireşti*—, care au semnat nişte tratate prin care-i dădeau României tot Banatul pe care-l dăduseră cu aceiaşi desinvoltură Sârbilor.

Dar afara de această întrevedere normală de o jumătate de oră sau de trei sferturi de ceas, a urmat alta a doua zi, intrevedere care într'adevăr a fost anormală şi a durat o *oră şi jumătate* şi despre ea ne vorbeşte George Barbul pe larg căci această întrevedere-între patru ochi- a mirat pe toată lumea prin lungimea ei. Se pare că această întrevedere care s'a lungit până la două ore după părerea căpitanul aviator Pătru, i-a dat posibilitatea lui Pătru să-şi arate admiraţia faţă de Antonescu şi să publice un articol în New York Spectator.

* * *

Mai înainte am spus că Hitler avea nevoie de România şi deaceia acesta s'a purtat bine cu generalul Antonescu. Nevoia de România, Hitler a avut-o de la început, când a venit la conducerea Germaniei şi deaceia, prin mareşalul Göring, s'a adresat lui Petrescu-Comnen, ministrul României la Berlin, ca să-i facă nişte propuneri de prietenie, propuneri care au devenit istorice prin respingerea lor de către zănatecul Carol al II-lea. Respingând aceste propuneri, Germania a fost obligată să se adreseze unui duşman al nostru, Ungaria. *«Ungaria nu interesează Germania, România o interesează mult»*, îi spune Göring României, prin ministrul ei la Berlin Comnen şi respingerea acestei propuneri a avut drept urmare, diktatul de la Viena. După opt ani, Germania din nou avea nevoie de România, de armata ei şi indirect de conducătorul ei, generalul Antonescu. Când tankurile germane au ajuns în acea vară la canalul Mânecei, Hitler şi-a dat seama că nu poate merge mai departe, că nu poate trece canalul, căci în acest caz va fi atacat pe la spate, de falşul prieten, de Rusia Sovietică. Lui Hitler îi era frica de un război pe două fronturi şi deaceia a făcut acea înţelegere cu Stalin, înţelegere pe care o regreta acum căci se vedea întors la punctul de plecare: la războiul

şi pe Hitler îl vedea *un om mare*. Dealtfel, pentru Antonescu oamenii se împart în două categorii, mari sau mici, după momentul în care-i cataloga, adică dacă în acel moment sunt de o părere cu el sau sunt contra lui. George Barbul, un om mai aproape de realităţi, scrie doar atat: în conflictul lui cu Garda de fier, în urma acelei vizite la Berlin, *poziţia personală a lui Antonescu, se ameliorase sensibil*.

Dar abia ajuns la Bucureşti, izbucneşte marele scandal al uciderii celor 64 de foşti demnitari, deţinuţi la Jilava. Spun aşa pentrucă aşa scrie despre ei domnul Vlad Georgescu în a sa istorie a Românilor. Această ucidere a celor 64 de *foşti demnitari*, s'a întâmplat cu ocazia deshumării de la Jilava a lui Corneliu Codreanu şi a celor 13 legionari condamnaţi la diferite pedepse, dar nu la moarte, cum a hotărît Armand Călinescu. «La deshumare asista şi Comisia de Anchetă, în frune cu preşedintele ei, Eugeniu Bănescu. Lucrurile nu au mers uşor. După ce s'a ridicat stratul de pământ, s'a dat peste o enormă placă de beton, socotită a cântări 30.000 de kg. A trebuit să se aducă aparate speciale pentru ridicarea ei. La un moment dat, consilierul Bănescu a început să vocifereze la echipele care săpau, cerându-le să grăbească lucrările, ca şi cum ar fi existat vreo intenţie din partea legionarilor să prelungească fără nici o necesitate actul deshumării. Cei aflaţi mai aproape, l-au auzit spunând la sfârsit: «Să se termine odată cu comedia aceasta. *Impietatea lui Bănescu a revoltat până în adâncul sufletului pe legionarii care lucrau la mormânt crispaţi de durere*».- Cazul Iorga- Madgearu, pag. 42. Lucrurile s'au întâmplat cum scrie domnul Horia Sima, şi cum e posibil că foarte mulţi să creadă că domnul Horia Sima spune un neadevăr sau exagerează, venim cu un alt citat din cartea domnului G.I. Duca din cartea lui «Cronica unui român în veacul XX, II, pag. 339: «L-am rugat pe Stârcea-devenit *Mareşal al Curţii, la varsta abia de treizeci de ani*-să ceară pentru mine o audienţă Reginei; dânsul insistând însă să-l văd şi pe Rege, am fost poftit acum trei zile pentru dejun, la Foişor. Am făcut drumul în masină cu Domnul Bănescu, un bătrân de aproape 70 de ani, de curând numit procuror general al Curţii de Casaţie. Dânsul m'a încântat povestindu-mi cum *terfelise* pe legionari când fusese preşedintele comisiunii însarcinată să ancheteze pe cei acuzaţi de crime împotriva *verzilor*. Aceasta s'a întamplat ceva mai târziu, în Noembrie 1942, când fostul consilier la Curtea de Casaţie fusese *avansat procuror general al Curţii de Casaţie* ca mulţumire pentru felul cum se comportase cu legionarii. Vedeţi cum el se laudă că *a terfelit* pe legionari când fusese preşedintele comisiei însarcinată să ancheteze pe cei *acuzaţi de crime contra verzilor!!!* Şi doar rolul lui fusese să facă dreptate verzilor că şi ei erau cetăţeni ai României şi nu să-i *terfeleascâ*, cum se lăuda el, deşi cam târziu, când fusese avansat pentru această ignobilă comportare!!!

Deci aceasta a fost situaţia: la început, Antonescu s'a mirat că domnul Horia Sima implica prea puţini în procesul care avea să se deschidă contra acelor criminali şi Antonescu declarase: Am să pedepsesc bestiile care au ucis atâţia tineri de o *să mă pomenească Istoria!!!* Aceasta, cum se ştie, s'a întamplat la început, adică înainte de 6 Octombrie 1940, când domnul Horia Sima a refuzat să-l facă şef al Gărzii de fier pe generalul Antonescu iar atunci când situaţia s'a schimbat, când generalul Antonescu hotărîse nimicirea Garzii de fier, acelaş general i-a spus domnului Horia Sima că *«are să-i pedepsească pe cei vinovaţi dar nu vrea să verse sânge»*. Acelaş general care devenise blând ca un miel, acelaş general care ucisese mulţi români în timpul răscoalei dela 1907, avea să devină un câine şi mai roşu după zisa rebeliune din Ianuarie 1941 şi avea să condamne şi să execute 20 de legionari!!! Fără îndoială e vorba de o nouă schimbare la faţă a generalului Antonescu. De această nouă schimbare la faţă şi-au dat seama cei din jur, şi-a dat seama şi a simţit-o şi Eugeniu Bănescu care nu-şi mai făcea datoria de preşedinte al comisiunei speciale de anchetă criminală şi lucra, desigur cu aprobarea generalului Antonescu la amânarea judecăţii. După «rebeliune», Eugeniu Bănescu a fost avansat dar el era nu numai contra legionarilor ci chiar contra generalului Antonescu. Deaceia această vizită a lui Bănescu la sfârşitul lui 1942 la Curtea lui Mihai Vitezâ, are numai o singura explicaţie: el făcea parte dintre cei care la acea dată (1942) sub conducerea mamei lui Vitezâ şi a generalului Sănătescu, pregăteau pe 23 August.

Dar am văzut cum generalul Antonescu a ratat şi de această dată, şefia Gărzii de fier şi acceptând intervenţia germanului Neubacher, generalul numai s'a prefăcut că accepta situaţia care nu era cea dorită de el. Pe linia acestei prefăcătorii, generalul a hotărît cu domnul Horia Sima să se închidă dosarele celor care uciseseră sute de legionari sub Carol al II-lea, dar în acelaş timp să se închidă şi dosarele celor vinovaţi de uciderea celor 64 de *demnitari* de la Jilava şi ai lui Iorga şi Madgearu. Generalul «fără nici o şovăire în glas mi-a spus că optează pentru încetarea urmăririi împotriva tuturor şi mi-a strâns mâna. El va însărcina pe Mihai Antonescu să prepare textul unei amnistii politice generale, care să cuprindă atât pe legionari, cât şi pe oamenii fostului regim. Cât priveşte pedeapsa cu moartea, el nu o poate desfiinţa acum, dar nu se va aplica decât persoanelor cari de acum înainte vor săvârşi acte de violenţă. Pentru a confirma această convenţie şi a da satisfacţie morală familiilor legionarilor căzuţi, mi-a declarat că în proximul Consiliu de Miniştri va propune să se acorde pensiuni din partea Statului acestor familii».- Cazul Iorga— Madgearu, pag. 76. Dar această convenţie a fost respectată milimetric de domnul Horia Sima dar generalul printr'un decret apărut la 8 Decembrie 1940, a suspendat lucrările comisiei de sub preşidenţia lui Eugeniu Bănescu iar celelalte decrete pe care-şi luase obligaţia să le dea, nu le-a dat ci a aşteptat pe 21 Ianuarie 1941. Şi la 21 Ianuarie 1941 s'a comportat de o manieră mârşavă adică nu numai că i-a arestat şi condamnat-pe unii la moarte- pe cei care luaseră parte la uciderea *demnitarilor* de la Jilava, ci a condamnat la închisoare şi degradare pe unii ofiţeri superiori care luaseră parte la răscoala de la 3 Septembrie 1940, adică la acea răscoală mulţumită căreia Antonescu fusese adus la putere!!! Domnul Horia Sima spune în «Cazul Iorga - Madgearu» că Antonescu i-a spus de mai multe ori-fără să roşească-că mulţumită lui, legionarii au fost aduşi la putere şi realitatea este cu totul contrarie: generalul Antonescu a luat deplinele puteri numai mulţumită acelei răscoale făcute de legionari la 3 Septembrie şi mulţumită generalului Coroamă —*legionar* şi el—, care la cererea zânatecului Carol a refuzat să tragă în tineretul Ţării, adică în legionari. Şi această afirmaţie că generalul Antonescu se credea un *supraom*, adesea ori dacă nu întotdeauna, şi că maiorul anglosaxonului Larry Watts, nu este aşa de vinovat cum pare la o superficială examinare. Şi acuma iată şi o mărturisire a lui Mihail Sturdza în cartea «România şi sfârşitul Europei», la pagina 191 din care reiese că generalul Antonescu se credea, dacă nu totdeauna, cel puţin adesea ori un *supraom*: «Ne gaseam într'un Consiliu de Miniştri în toamna anului 1940. Antonescu ceruse ca, pentru motive de economie, să se taie pensiile cari se serveau văduvelor sau altor membri ai familiilor celor pe care ţara îi numea «referendiştii». Incepusem a arăta că momentul nu prea era bine ales în a lovi în puţinele fiinţe care mai aminteau vechile lupte ale românismului din Ardeal. Antonescu, roşu de mânie, mă întrerupe strigând: *«Ce pensiune primesc eu pentru glontele pe care l-am primit în cap?»* La sfârşitul Consilului, m'am apropiat de generalul Pantazi, Ministrul de Războiu, şi i-am mărturisit că nu ştiam că Conducătorul era un mare rănit de războiu. Pantazi mi-a răspuns: *«Ei aşi! Are el obiceiul să spuie aşa. Ce glonte! A căzut în cap la un concurs hipic la Braşov»*. Antonescu-unul din cei mai îndrăzneţi mincinoşi pe care i-am cunoscut-in astfel de momente nu minţea. Credea într'adevăr că primise un glonte în cap, în nuştiu ce împrejurări imaginare, mai demne de personalitatea pe care dorea să o întruchipeze decât o simplă căderе de pe cal».

N.S. GOVORA

EMINESCU - INCURSIUNE ÎN UNIVERSUL POETULUI

de Mihaela NICA

Abordarea universului spiritual al lui Eminescu nu este posibilă fără o evaluare exactă a stărilor de constiinţă şi o ierarhizare a facultăţilor sufletului.

Din momentul în care singur s'a definit *«poet»* —deci din anii de şcolaritate—, şi până în ultima clipă de viaţă phisică normală, Eminescu s'a manifestat cu o constanţă unică în gândire, sentiment şi acţiune.

In ce priveşte creativitatea, problematizările care i-au populat spiritul şi simţirea, concretizate în opera poetică şi nu mai puţin în articolele politice şi proză, sunt divulgate cu sinceritatea lui profundă, recunoscută de contemporani, în mod pregnant, în scrisoarea expediată Veronicăi Micle la 8 noembrie 1874 din Iaşi:

«... Nu merit laudele aduse pentru poezia Epigonii. *E o concepţie pe care o făurisem încă la Viena, într'un elan de patriotism. Trecutul m'a fascinat întotdeauna. Cronicele şi cântecele populare formează în clipa de faţă un material din care culeg fondul inspiraţiunilor...»*

Dacă la Viena era stăpânit de «o concepţie» pe care o făurise *«într'un elan de patriotism»* acelaşi elan a stat la baza poeziei de debut *«Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie»* sfânta rostire a unui nume de ţară, încă nerecunoscută ca atare în constelaţia statelor lumii, dar dăltuită în inimile cronicarilor şi intuit de geniul lui Mihai Viteazul şi altor voievozi urmaşi.

Trecutul, care l-a *«fascinat întotdeauna»* include dimensiunile spirituale ale poetului naţional care a dat glas sentimentelor şi gândirilor lui înalte şi expresie celei mai autentice şi originale creaţii, ecou al sufletului colectiv. De aceea, relevând unitatea de gând şi de simţire la un scriitor de talia lui Eminescu, vom recunoaşte comuniunea între spiritul înaintaşilor şi aspiraţiile lui şi ale poporului din care s'a ivit.

Drumul parcurs a fost o aventură spirituală nemaiîntâlnită şi neegalată, care venea din istorie şi se adresa istoriei, pornind din trecutul de luptă şi de glorie al unui neam ale cărui valori a prins a le cunoaşte, cel dintâi, de la cronicari.

Recunoscând aceasta, nu aprioric, ci parcurgând întreaga lui existenţă şi operă, vom încerca temerar să pătrundem în intimitatea unui suflet de poet, unic şi solitar, nedivulgat nimănui în intregime, precum şi în motivaţiile unei creativităţi fără egal.

Poet universal, în plan erotic, poezia lui Eminescu nu este o producţiune *«intimistă»*, lirismul lui cuprinzând în mari cicluri de viaţă trăită *«patimi şi doruri multe»* izvorîte din adevărul însuşi al vieţii cu marile şi eternele probleme pe care *«cel mai sublim dintre sentimente»* le generează aureolând o existenţă pe care o recunoaştem în propria noastră fiinţă.

Ca să nu mai vorbim de expresia artistică în care îmbracă totul. *«Afecţiunile elective»* au fost învestite cu perenitate, ca şi la Goethe.

Pe plan filozofic, ca student în filozofie la Viena şi la Berlin, dar, mai cu seamă, ca autodidact, însetat de cunoaştere şi mergând la isvoarele indice ale înţelepciunii, la antici şi clasici recunoscuţi unanim, Mihai Eminescu a contribuit la adâncirea perceperii universalului din lumea înconjurătoare, din natură şi societate. El a propus, în maniera lui originală, soluţii pe care le ridică fiecare problemă, sau mari nedumeriri şi interogaţii pe care le-a adresat conştiinţei sale sau umanităţii.

In toată opera sa răsună acordul profund al unei filozofii proprii ieşită dintr'o experienţă personală plină de dramatism şi dintr'o cunoaştere exhaustivă în toate direcţiile.

Fiecare poezie începe, tratează sau se încheie cu o meditaţie, cu o soluţie sau cu o propunere la meditare. Totul e numai gândire şi sentiment, din care transpare geniul şi forţa creatoare a poetului.

Sentimentul erotic şi-a păstrat intensităţile şi acurateţea încă din adolescenţă şi culminează în nostalgii sau resemnare, în evocări sau clamări înscrise pe portative umane cu un lirism rar întâlnit în literatura lumii.

Luceafărul este un demers impresionant la meditaţie şi o invitaţie la poezie şi filozofie într'un genial recurs la mit şi alegorie.

Motivaţiile care au vehiculat starea de graţie a poetului în momentul creaţiei sunt de ordin lăuntric şi exterior (acestea mărturisite de Alexandru Brătescu-Voineşti şi de biografia intimă a poetului), o includ pe Veronica Micle căreia îi adresa următoarea confesiune, într'una din scrisori:

Adesea stau şi mă gândesc, ce-ar fi fost viaţa-mi fără tine, tu Veronica mea, muză inspiratoare, ai coborît pe pământ învăluind totul cu raze albe, strălucitoare...»

Hotărîtor însă a fost, firește, în dragoste, sentimentul; iar în *Luceafărul*, pretextul. Şi, poate, într'o şi mai mare măsură, puterea imaginaţiei şi suportul filozofic, variaţiune pe un libret mitic.

Dar, într'o măsură uriaşă, *Scrisorile* vin să întregească ultima şi marea zbatere a geniului într'o tentativă de atingere a *«absolutului obsedant»*, perfecţiunea prin arta compunerii şi prin realizare.

Intr'un mănunchi de cinci epistole în versuri, Eminescu îşi trădează starea psihică, contextul existenţial, avântul patriotic, adâncimile filozofice, motivele generatoare de lirism şi epic, drama sa. *Scrisorile* sunt singure în măsură să evoce forţa creatoare a poetului, geniul lui.

In toate se găseşte un liant, un fir conducător înspre meandrele creaţiei şi justificărilor sale. Totul este sublimat, configurând o lume, mai multe lumi, un univers de gândire şi de simţire de neconfundat.

Geniul le-a învestit cu neuitare.

In afară de *Luceafărul* şi de *Scrisori*, faptul este cunoscut, ultimii ani buni ai poetului se încununâ cu cea de pe urmă producţie publicată în *Convorbiri Literare* la 1 Iulie 1883, cântecul lui de lebădă. In fapt, testamentul patriotic al lui Eminescu, chintesenţa creativităţii lui geniale: *Doina*, care pune girul pe veşnicia poeziei eminesciene. In determinismele sale recunoaştem, deasemenea, un pretext extern - Serbarea prilejuită de dezvelirea statuei lui Ştean cel Mare, la 5 Iulie, la Iaşi. Precum şi un sentiment profund, definitoriu intern şi exteriorizat, pe care îl exprimă cronicăreşte în fond, dar doinit în formă, genul de cântare al neamului străbătând veacurile.

De la primul la ultimul vers cutremură adevărul istoric şi aspiraţia naţiunii întregi la libertate şi dreptate, întruchipate atât de magistral şi de dureros de poetul damnat.

Doina este o creaţie de ultimă oră a lui Eminescu! O

genială aruncătură de condei înaripat pe paginile unei istorii stropită cu sânge, despre care el a luat cunoştinţă de mic, si mai apoi, din cronici şi letopiseţe, din viaţa trăită.

Dar *Doina* s'a constituit din acumulări neştiute, din umbră.

Această operă a pornit de la o abordare metodică a datelor istorice iar imaginaţia nu a servit decât să îmbrace conţinutul de idei şi date în aureola geniului, dăltuite în granitul poeziei populare.

Traseul antropologic în domeniul căruia s'a manifestat imaginarul la Eminescu nu trădează în nici un fel inadaptarea conştiinţei lui la obiectivitate, deşi, în poezie mai ales, imaginarul constituie esenţa spiritului, adică efortul fiinţei de-a înălţa o speranţă vie împotriva lumii obiective a morţii, care exprimă destinul fatal al oricărui lucru.

Moartea psihică, poetul şi-o presimţea. Drama personală a rămas totuşi sub eveniment, dominanta fiind trăirea în plan afectiv, istoric, creator, la scară naţională.

Imaginarul, în *Doina*, s'a manifestat ca activitate şi imaginaţie creatoare, dar mai ales ca transformare eufemică a lumii, a realului trăit în succesiunea atâtor generaţii de un popor eroic, cu care se confunda întreaga fiinţă a lui Eminescu, fiind perceput şi exprimat cu durere şi adevăr într'un ultim imn pe care poetul îl înalţă Voievodului.

In *Doina,* Eminescu reconstituie liber fiecare clipă, orizontul şi speranţa fiinţei naţionale în perenitatea sa. Este un refugiu suprem al conştiinţei sănătoase a lui într'un moment de fatală eroare pe care natura şi-a permis-o obliterând violent spiritul şi sufletul celui mai autentic poet.

In zadar neliniştea contemporană şi amatorismul denaturează structura psihică a poetului, rătăcind anarhic pe ruinele determinismelor, întrucât luciditatea lui Eminescu, depăşind luxul emoţiei estetice, a exprimat virtuţile unui popor, a deschis larg arcurile posibilului şi a relevat puterea şi voinţa de biruinţă a viitorului.

Certitudinile obiective ale sănătăţii psihice a poetului sunt conferite de adevărurile exprimate în cronici —cărţile de căpătâiu ale lui Eminescu—, transpuse în vers, în mod creator, prin legături imaginare şi secrete care au unit continuu lumea şi lucrurile de inima conştiinţei lui.

Nu numai că Eminescu a trăit pentru idei, şi a creat prin imagini, dar prin ultimele sale producţii literare, fără a abandona sau a fi abandonat de muze, a coborât în istorie, în trecutul de glorie şi de jertfă al neamului, şi printr'o comunitate de idei şi de idealuri cu cronicarii, a realizat după o anumită ordine revelatoare, adevărul acestei istorii.

Ce altceva exprimă versurile lui Eminescu din această cutremurătoare ultimă poezie intitulată *Doina*, decât vorba cronicarului Miron Costin din al său *«Letopiseţ al ţării Moldovei de la Aron Voda încoace»*.

«Ce sosiră asupra noastră cumplite aceste vremi de acmu, de nu stăm de scrisori, ce de griji şi suspinuri. Şi la acest fel de scrisoare gându slabod şi fără valuri trebuieşte. Iară noi prăvim cumplite vremi şi cumpănă mare pământului nostru şi noaă. Deci primeşte, în ciastă dată, atâta din truda noastră, cât să nu să uite lucrurile şi cursul ţării, de unde au părăsit a scrie răposatul Ureche vornicul». (P. 4. Ed. Critica F.R.P.L.A., Bucuresti, 1944).

«Lucrurile şi cursul ţării» sunt arătate cu spirit critic şi obiectiv de cărturar şi ele ni se relevă ca amarnică vieţuire în vrem cumplite a unui popor paşnic şi vrednic de laudă, călcat şi umilit, prădat şi înşelat de-alungul istoriei în toate laturile ţării, într'o adversitate parcurgând epocile şi cruzimea de care însuşi Miron Costin scrie:

«Nu cu o certare numai ciartă diriaptă mâniia lui Dumnedzau, dacă se porneşte spre vre o ţară, ce după eşitul Tătarilor, au lovit mare omor în oameni şi aice în oraş şi pen ţara toată...» Omor şi jaf repetat la nesfârşit de hoardele barbare, de lefegii străini de neam de acea *«străinatate»* de care aminteşte poetul şi care era şi este categoria retrogradă de indivizi aduşi de conjuncturi externe şi interne să domine şi să asupreasă un popor dornic de libertate şi dreptate, categorie cu care nu s'a confundat *«norodul»*.

La durerile mari şi reale pe care le-a îndurat Eminescu, din vina oamenilor şi a împrejurărilor care au jucat un rol în existenţa şi creaţia sa, în mod fatal, s'a adăugat şi această *«durere de neam»* generată de «străinii de neam» şi neamuri cotropitoare.

Făcându-se ecoul dorinţei unanime, în linia cronicarilor, Eminescu aruncă anatema pe o lume duşmană, iar invocarea adresată lui Ştefan cel Sfânt şi Mare, exprimă fuziunea între sufletul lui îndurerat şi revoltat şi conştiinţa colectivă derivată din istorie şi relevată de contemporaneitate. Intre trecut şi prezent drumul trece prin inima şi gândul poetului în suprema clipă ce precede coborîrea în noaptea psihică, preludiul morţii eterne care i-a conferit nemurire.

Luceafărul, Scrisorile, Doina, ultimele sale creaţii, exprimă chintesenţa unei minţi geniale cuprinsă în marginile ţării de legendă cu care s'a contopit din primăvara vieţii până la intrarea în Nirvana.

Eminescu ne-a lăsat moştenire funciară sufletul şi conştiinţa lui întrupate în poezie, universul de gând şi de faptă, îndemnul lui.

DOINA

De la Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-s'a
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate.
Din Hotin şi pân'la Mare
Vin Muscalii de-a călare,
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin,
Din Boian la Vatra Dornii
A umplut omida cornii
Şi străinul te tot paşte,
De nu te mai poţi cunoaşte.
Sus la munte, jos pe vale,
Şi-au făcut duşmanii cale,
Din Sătmar până'n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul,
Indărât tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se'ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,
Nici e vară vara lui
Şi-i străin în ţara lui.

De la Turnu'n Dorohoi
Curg duşmanii în puhoi
Şi s-aşează pe la noi;
Şi cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier,
Sboară păsările toate
De neagra străinătate.
Numai umbra spinului
La uşa creştinului
Işi desbracă ţara sânul,
Codrul —frate cu Românul—
De secure se tot pleacă
Şi izvoarele îi seacă
Sărac în ţară săracă
Cine-au îndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia!

Ştefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinţilor
In seama părinţilor,
Clopotele să le tragă
Ziua'ntreagă, noaptea'ntreagă,
Doar s'a'ndura Dumnezeu
Ca să-ţi mântui neamul tău!
Tu te'nalţă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Şi Moldova adunând.
De-i suna din corn odată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Iţi vin codri'n ajutor;
De-i suna a treia oară,
Toţi duşmanii or să piară
Din hotară în hotară,
Indrăgi-i-ar ciorile
Şi spânzurătorile!

(Convorbiri Literare, I Iulie 1883).

«AMINTIRILE» UNUI PREOT

de Filon VERCA

E câtva timp se exercită o campanie de presă, de scrieri, foarte ingenios orchestrate, împotriva Mişcării Legionare, cu scopul de a o izola, de a o elimina, nu numai din viaţa exilului, ca ne fiind agreată de «democraţia occidentală», ci chiar din istoria neamului românesc.

«Istoria Partidului Comunist Român» a lui Victor Frunză; «In Serviciul mareşalului», a lui Larry Watts, complectată de curând de reprezentantul lui Ceauşescu, în exil, şi ultima cea mai virulentă, decât toate, «Memoires» Le témoin de la 25-e heure, a lui Virgil Gheorghiu, fac parte din aceattă «literatură istorică», începută cu «Pe marginea Prăpastiei a dictaturii antoniesciene şi cartea scrisă de Fătu şi Spălăţelu, la Bucureşti.

Unii «istorici» folosesc declaraţiile unui fost ofiţer, din cabinetul mareşalului Antonescu, colonelul Magherescu, azi în serviciul Securităţii, care-l trimite în vacanţă în Palma de Majorca, sub oblăduirea eminentului profesor de la Timişoara, Const. Drăgan, iar alţii «amintiri» măsluite, pentru a înduioşa, impresiona şi revolta cititorul.

Mă voiu opri la ceste «amintiri», ticluite de un «preot», călcând jurământul făcut, atunci când a îmbrăcat odăjdiile, de a mărturisi şi apăra adevărul, care se plasează pe o poziţie contrară, agresându-l până la sperjur.

«A nu aparţine Legiunii, este un motiv suficient, de a fi întemniţat, eliminat.» Sau, «Garda de Fier vroia să ucidă pe toţi nelegionarii, să rămână singuri în ţară». Pag. 458.

Iată un mic model, de virulenţa şi inepţia agresiunii, unde măsura depăşeşte omul normal constituit. O astfel de anomalie, dusă până la paroxism, nu putea ieşi decât, dintr'un suflet cuprins de o ură fără pereche, egalată doar de o patologie avansată, sau de un alt factor, care scapă imaginaţiei, pentrucă preţul, pentru o astfel de treabă este nemăsurat.

Dar, să o luăm dela capăt, să lăsăm pe «cucernicia sa» să-şi deapăne «amintirile», să-şi verse tot veninul.

Aşa începe cu fasonarea unei noi structurări a Mişcării Legionare, după configuraţia lui interioară.

«In 1924, în sala Tribunalului din Iaşi, Manciu maltrata studenţii. Corneliu Zelea Codreanu, pierzându-şi calmul, a scos un revolver şi l-a ucis». Pag. 144.

Simplu, pentru oricine! Uită sau ignoră intenţionat să precizeze, că acest prefect de poliţie, instrument de execuţie al guvernului, îl lovise de atâtea ori, schingiuise studenţi până a-i lăsa în nesimţire şi acum se pregătea să-l asasineze în chiar Palatul de Justiţie din Iaşi. A fost achitat pentru legitimă apărare.

«Cămăşile brune, cămăşile verzi şi cămăşile negre, au fost opera sovietelor. Agresiunea lor le-a generat.» Pag. 278.

Cauza apariţiei Mişcării Legionare, recunoaşte «prea cucernicul», fără să-şi dea seama, este generată de pericolul sovietic. Este o acuză sau un adevăr, confirmat de atâţia martiri, ucişi, fie prin complicitate cu comunismul, de către aceşti «pseudo-democraţi», din partidele zise «istorice», fie prin masacrele directe, exercitate de 40 de ani încoace, de care, «cucernicul» găseşte de prisos a aminti.

Cele ce urmează, sunt puse în gura lui Crevedia, care nu-l mai poate desminţi.

«Legionarii sunt cei mai viteji luptători în contra sovietelor. Nimeni nu poate combate mai bine acest pericol, decât Garda de Fier.»

Pericolul de moarte, care ne pândea ţara, era înfruntat de aceşti «viteji luptători». Dece avea nevoe Tara, atunci când furtuna din Răsărit, ameninţa să o spulbere de pe acest pământ?

«Eu nu pot fi legionar, continuă Crevedia, pentru a nu ofensa pe Dumnezeu. Legiunea nu este onorabilă, pentrucă combate o barbarie, pentru a o înlocui cu altă barbarie. Garda de Fier este o teribilă barbarie». Pag. 282.

In ce consta această barbarie, pe care o înscenează voit, pentru a declanşa sensibilităţi, a provoca emoţii şi revoltă? Este vorba de pedepsirea lui Mihail Stelescu, de către cei 10 legionari, pentrucă, acesta avea un diferend cu Corneliu Z. Codreanu, şeful lor. La ce se reduce acest «diferend»?

Tânăr deputat, inteligent şi ambiţios, este ademenit de camarila Palatului, cu scopul de a provoca o sciziune. După ce calomnia şi defăimarea n'au reuşit să-şi atingă scopul, se procedează la încercarea de eliminare fizică, a lui C. Z. Codreanu, de către un legionar, pregătit în acest sens. Camarila voia ca şeful Gărzii de Fier să fie ucis de unul din sânul mişcării, pentru a putea apoi, declanşa o campanie de presă, care ar dovedi, că acestă crimă, nu ar fi decât rezultatul unei disensiuni interne, consecinţă a dipariţiei ei. Mihail Stelescu se găsea în tabăra dela Budachi, de unde a pregatit în acest sens, pe legionarul Cotea, căruia i-a procurat un revolver. Mustrat de conştiinţă, în faţa unui act atât de grav, acesta se destăinueşte unui camarad, care preîntâmpină drama, anunţând pe şefii lui. Astfel se descoperă tot complotul. Stelescu nu renunţă şi, prin acelaş Cotea, reînoeşte tentativa prin otravă, mai uşor de aplicat. Lipsit de curaj, Cotea denunţă din nou, pe instigatorul la crimă. Stelescu, în urma acestor tentative, în timp ce era încă în sânul mişcării, este chemat în faţa unui juriu de onoare, compus din 23 de Comandanţi legionari, sub preşedenţia generalului Cantacuzino, unde îşi menţine poziţia. Sentinţa este următoarea: vinovat, ca legionar, de înaltă trădare. Faţă de codul de onoare, rămâne desonorat şi deci, descalificat. In urma acestei sentinţe, şeful gărzii de Fier, hotărăşte: eliminarea lui Stelescu din Gardă, pe termen nelimitat. I se acordă, totuşi, să-şi răscumpere prin jertfă, onoarea, pierdută şi păcatul făptuit, într'un viitor îndepărtat.

In loc de a înceta agresiunile, subvenţionat de agenţii Palatului, scoate ziarul «Cruciada Românismului», unde atacă cu vehemenţă, atât pe camarazii lui, cât mai ales pe şeful lor Corneliu Z. Codreanu.

De acum evenimentele se precipită. Tensiunea era mare, în rândul legionarilor. Stelescu a eşuat de două ori, continuă atacurile cu mai multă virulenţă, care pregătesc climatul pentru alte tentative. Si, cine ar putea garanta, că nu va reuşi odată, atât erau de vădite intenţiile lui, de a elimina pe fostul lui şef, la instigarea Camarilei, care-i promisese un mare viitor, în fruntea unei noi mişcări, reconstituită, după modelul sugerat din umbră. In faţa acestei ameninţări permanente, un grup de legionari, din toate categoriile sociale, a decis să elimine trădătorul şi în acelaş timp, să dea un exemplu, celor ce vor mai fi tentaţi de trădare.

«Azi, trădarea a devenit o metodă de guvernare, un mod de viaţă... Trădarea ne-a măcinat puterile neamului, ea trebueşte pedepsită. Veac de veac, luptătorii pentru neam, au fost doborâţi prin trădare.»

Stelescu era ospitalizat, pentru o operaţie de apendicită, în spitalul Brâncovenesc, protejat de poliţie. Cei zece legionari au recurs la o stratagemă, pentru a înlătura vigilenţa poliţiştilor. Imbrăcaţi în halate albe, au pătruns în camera unde era Stelescu şi l-au executat, prin împuşcare, apoi se predau, pentru a-şi asuma, în faţa justiţiei fapta. la proces, care s'a teminat cu condamnarea lor la muncă silnică pe viaţă, C. Z. Codreanu, şeful lor, nu a fost implicat, sub nici o

formă, cu toate că, cei ce voiau eliminarea lui, nu ar fi scăpat ocazia de a o face, în modul cel mai «legal» posibil. Pe acea vreme, justiția țării, încă își mai păstra independența de judecare.

Iată, însă, varianta descrisă, după 50 de ani de atunci, prin pana întinată în venin, a «preacucernicului» nostru istoric: „Pentrucă Stelescu a îndrăznit să aibă o părere diferită de cea a căpitanului, o echipă de legionari s'a dus să-l ucidă. Ei au primit ordin să o facă. După ce l-au ciuruit de gloanțe, l-au tăiat în bucăți cu cuțite și topoare. Cămășile lor verzi, cizmele, mâinele și fețele lor, erau maculate de sânge, însă, ei continuau să disece cadavrul, pe pat, ca pe masa unui măcelar. După ce au terminat macabrul lucru, au luat poziție de drepți, au ridicat brațul —salutul legionar— și au cântat din toți plămânii «Echipa morții». Apoi, în coloană de marș, au continuat să cânte pe stradă, în pas cadențat, biruitori, mândri de fapta lor". Pag. 283.

Dece oare, «prea cucernicul» pune atâta sadism în a descrie o scenă, care nu s'a petrecut decât în imaginația lui, cuprinsă de demonul urei. Conștiința lui nu este deloc sguduită de această poveste, pe care o transmite prin forța condeiului, cu atâta macabră emotivitate? Nu crede, că va da și el odată socoteala, ca preot, de ceeace a săvârșit în viața pământeană de nedemn și vicios? De a fi agresat adevărul, cu atâta luciferică luciditate?

Nici măcar presa din Sărindar, n'a mers atât de departe și ea avea tot interesul să o facă. Arhivele timpului rămân mărturie pentru confruntare.

«Toți colegii mei, toți studenții dela Universitatea din București, afară de puține excepții, purtau cămașa verde. Chiar și profesorii. Eu nu am îmbracat-o niciodată, ca să nu mânii pe Dumnezeu». Pag. 281.

Vorbește tot Crevedia. Mai adineaori, descrie legionarul ca un om anormal. Adică, toți studenții, fără nici o excepție, chiar și profesorii, ar intra în această categorie? Nu cumva, era o realitate, că generația din acea vreme, a intuit mai bine pericolul, care va cuprinde țara, doar 8 ani mai târziu, prin trădarea politicianismului corupt, în serviciul unor puteri streine?

După ce s'a servit de Crevedia, punându-i în sarcină păcate, pe care acesta nu le avea, mai ales că l-a ajutat atunci, când era singur si lipsit de toate în Capitală, îl descrie și pe el ca pe un fantezist, pentrucă nu l-a mai ținut în serviciul lui. Crevedia nu-l mai poate desminți. El nu rămâne, pentru «cucernicul» nostru, decât o justificare, o degajare de responsabilitate —năravul lașităților— așa cum Larry Watts, pune în gura lui Magherescu, instrument al Securității, minciuni, ușor de denunțat.

«Prințul Nicolae s'a înrolat în Garda de Fier, a îmbrăcat cămașa verde și a participat la complotul, care urma să detroneze pe rege și să instaureze dictatura. A pus la dispoziția Gărzii de Fier averea și castelul său». Pag. 316.

Dacă ramura princiară s'a apropiat de Garda de Fier, înseamnă că ea avea ceva valabil. Însă, această minte inventivă riscă să frizeze ridicolul, mai ales, că pe vremea aceea, țara întreagă cunoștea conflictul, care exista între cei doi frați, conflict provocat de amanta regelui, Magda Wolf Lupescu, care controla toată activitatea politică a monarhului, precum și a oamenilor politici. Carol, profitând de faptul că prințul s'a căsătorit cu o fată din popor, fără fațadă princiară, îl deposedează, la instigarea amantei, de toate titlurile, redus la un nume oarecare, Nicolae Brana. Carol uitase că și el contractase o căsătorie morganatică, la Odessa, cu Zizi Lambrino. Dar, «prea cucernicul», nu este ținut să respecte faptele, înregistratte deja de arhivele Statului. Nu ar fi fără și, de prisos, de a consulta cartea lui Georges de Berca, «Comment épouser un roi» foarte instructivă. Acest fapt i-ar putea evita o imixtiune în istorie, pentru a-i deturna cursul, după fantezie.

Si, pentru a nu risca să fie desmințit, găsește din nou, un alt «voluntar», căpitanul X, dela centrul de recrutare din Piatra Neamț, care i-ar fi destăinuit, această fantastică istorioară. A folosi numele celor ce nu mai pot respinge minciuna, înseamnă a comite un păcat strigător la cer, o pângărire de memorii, ultragiu postum, lașitate, care, mai ales, la un slujitor de altare, nu mai găsește iertare. Preotul din Petricani, își va mai recunoaște oare odrasla?

«Cucernicul» nostru continuă să se strecoare ușurel, datorită capacității lui de adaptare. Așa îl găsim «Comandant străjer», în organizația regală, «Straja Țării». «am îmbrăcat uniforma regelui, a organizației regale a tineretului». Pag. 325.

Dar, această uniformă regală, nu purta ea oare, pete de sânge, a atâtor tineri legionari, asasinați din ordinul regelui, incitat de Irodiada de tristă memorie?

Proectul regelui, cu echipele regale, de sub conducerea profesorului D. Gusti, îl găsește din nou disponibil! Aceste echipe «ofereau studenților vacanțe gratuite, pentru a recupera pe cei îmbrigadați în Garda de Fier». Pag. 327.

Si totuși, tineretul în căutare de un ideal, converge spre Garda de Fier!

«Războiul din Spania se va termina, fie printr'o dictatură sovietică, fie prin una antisovietică. Fără îndoială, printr'o dictatură». Pag. 337.

Iată cum vede «cucernicia sa» războiul din Spania, ignorând, că poporul spaniol, prin jertfele lui, a salvat Europa dela bolșevizare. Ca preot, ar fi fost mai demn, mai creștin de a fi reținut asasinarea a câtorva mii de preoți, semeni de ai lui, dărâmarea sau profanarea atâtor altare! Dar, i se cere poate, prea mult, atunci când limita decenței, a fost de mult depășită. S'ar găsi, desigur, într'o dilemă, dacă ar fi solicitat să aleagă, pentru țara noastră, între o dictatură sovietică, sub care gem frații lui și una antisovietică.

Memoria «cucerniciei sale» nu-l mai servește cu fidelitate. Nu-și mai aduce aminte, că odată a preamărit în versuri, o altă dictatură, chiar dacă purta pecetea regală, profitând din plin, de generozitatea monarhului dictator.

«La 25 Noembrie 1937, partidele democratice s'au afiliat în bandă ca lupii. I. Maniu, mână în mână, la Predeal cu Corneliu Z. Codreanu căpitanul Gărzii de Fier». Pag. 337.

Dacă nici partidele «democratice» nu scapă apucăturilor de fiare, unui personagiu, mai presus de greșelele umane, atunci, ce ar mai rămâne din istoria noastră, între cele două războaie? Nu mă îndoesc o clipă, că eminenții urmași ai acestor partide, care au guvernat țara, timp de 20 de ani, nu vor răspunde unor astfel de agresiuni.

Amintirile nu sunt numai povestea romanțată a unei vieți, ele nu au dreptul să falsifice evenimentele, deja înregistrate de istorie, pentru a fi adaptate lor, fie ele chiar celebre.

Pactul de neagresiune semnat între I. Maniu, șeful partidului Național-Țărănesc, Gh. Bratianu, șeful disidenții partidului Liberal și Corneliu Z. Codreanu, șeful Mișcării Legionare, nu avea alt scop, decât, a veghea împreună, ca alegerile să se desfășoare, fără furturi sau falsificări. Atât!

«Marile partide», puse în minoritate, nu era decât unul singur, cel liberal, condus de G. Tătărescu. Datorită acestui pact de neagresiune, acest partid, n'a mai putut să falsifice scrutinul, prin organele polițienești și jandarmerești. El nu a obținut, deci 40% din voturi, care i-ar fi permis să-și însușească alte 40%, dota atribuită, prin «legea democrației», învingătorului.

Regele a chemat pe O. Goga, care nu obținuse decât 9% din voturi, să formeze noul guvern, punându-i în coastă, pe A. Călinescu, pentru «orice eventualitate». El conta pe renumele marelui poet, pentru a îmbrobodi din nou poporul. Toate aceste evenimente, înregistrate deja, se găsesc în arhive. Chiar «fabricanții» de «amintiri», sunt obligați să țină seama de ele, altcum, procesul istoric riscă să le anuleze, ca fiind pe marginea adevărului, lăsându-le doar stilul romantic, învelit în minciună și defăimare.

«La moartea generalului Cantacuzino, regele cere familiei să aleagă, între funeralii naționale sau legionare» (generalul era șeful Partidului Totul pentru Țară). Familia optează pentru funeralii naționale. Membrii Garzii de Fier ne având dreptul să poarte cămașa verde la ceremonii funerare, Garda de Fier schimbă, peste noapte uniforma. Capitanul importă din Germania, mii de uniforme hitle-

riste, mantale lungi din piele. Din acest moment, membrii Gărzii de Fier vor purta aceleaşi uniforme, ca unităţile lui Hitler». Pag. 344.

Ce s'ar putea reţine din această înscenare agresivă? Reaua voinţă sau o ură nebună împotriva Mişcării Legionare?

Ca student, ştia prea bine, că uniforma legionară, cămaşa verde, era interzisă de ani de zile, prin decret ministerial, călcând în picioare, Constituţia ţării, care garanta fiecărui cetăţean libertatea de expresie şi ţinută. Eram şi eu proaspăt student şi am văzut aceste mantale «importate peste noapte, din Germania». In faţa acestei interdicţii, complectată de o ploaie de toamnă, pentru a forma cortegiul, Căpitanul ordonă, să se adune pe grupe diferite, după culoarea gabardinelor: albastre, negre, maro, improvizate în pripă.

Intenţia de defăimare, dupa 50 de ani, iese din sufletul său înrăit sau i-a fost «sugerată», în schimbul unei glorii pământene? Slujitorul bisericii, în poziţie flagrantă de deturnare a adevărului, nu provoacă el oare, mânia lui Dumnezeu, care i-a încredinţat o misiune, de a propaga adevărul şi dragostea între oameni? «Corneliu Codreanu a ucis. De mai multe ori. Cu propia-i mână». Pag. 396. De reţinut faptul ca aceste «amintiri au fost scrise în limba franceză. Cetăţenii acestei ţări, nu au posibilitatea să afle, dacă cele scrise corespund adevărului. Dar uită «prea cucernicul» că românii care ştiu franţuzeşte ar putea să-i asvârle minciuna în faţă.

In afară de legitima apărare, recunoscută de juriul de judecată, care a pronunţat o sentinţă de achitare, în procesul «Manciu», care au fost, «prea cucernice», celelalte «de mai multe ori»? O datorie de conştiinţă impune prezentarea lor, pentru lămurire. Si, cum ştie prea bine ca n'au existat, de ce le-a inventat şi cu ce scop, atunci când, nici măcar justiţia ţării nu a fost sesizată?

«Toată lumea ştia că el (Codreanu) va fi ucis. Decretul morţii sale, a fost semnat la 20 Decemvrie 1938, (la această dată, Codreanu era deja sub lespede de beton) imediat după alegerile generale. Puterile occidentale, aliaţii şi protectorii noştri, au fos iritaţi de alegerea făcută de români». Pag. 396.

«România este o adevarată ţară democraticã, *garantată şi*

«Puterile occidentale, suzeranii noştri, reclamă, în plus de demisia guvernului Goga şi capul lui Corneliu Z. Codreanu, căpitanul Gărzii de Fier. Pentru a găsi o maniera *democratică*, de a tăia capul lui Codreanu, (democraţia noastră cunoştea atât de bine această manieră, pentrucă ea devenise un instrument de guvernare) după cum o reclamau Puterile occidentale, regele Carol II, face apel la cel mai savant dintre români, profesorul Nicolae Iorga». Pag. 397.

«Democraţii» noştri mai aveau nevoe de sugestii, când ei au folosit întodeauna acest procedeu, pentru a salva onorabilitatea monarhului şi a conducătorilor acestei ţări?

«România este o adevarată ţară democraticã, *garantată şi protejată* de marile Puteri occidentale». Pag. 398.

Desigur, o «democraţie» originală, unde, ignorând Constituţia ţării, orice cetăţean al ei, putea fi asasinat, fără a da socoteală poporului român, ci doar Puterilor occidentale, care ne-au «recomandat» ferm această *«democraţie totalitară»*!

«Londra şi Paris refuză să primească pe rege, înainte de a elimina pe Corneliu Z. Codreanu». Pag. 398.

«Regele însărcinează pe A. Călinescu, să găsească, de urgenţă, mijlocul *"legal"*, să elimine pe Codreanu». Pag. 399.

După un simulacru de proces, unde nu s'a ţinut seama de argumentele apărării, care a spulberat toată acuzarea, Codreanu este condamnat din ordin, la 10 ani de închisoare, pentru a dispune de el, în vederea planurilor funeste, deja hotărâte.

«*Sentinţa clementă!!!* provoacă o teribilă reacţie de mânie în Occident. Ea a fost *consideratã ca o provocare*, adresată de România, *ţărilor civilizate*». Pag. 399.

Iată un document senzaţional, pe care «cucernicia sa» l-a ţinut secret, timp de 50 de ani! El trebuia comunicat românilor, precum şi sursa de unde a fost descoperit. Dacă aşa este —şi cuvintele ies din gura unui «preot, deci trebue reţinut ca veridic - înseamnă, că responsabilii destinului românesc, aceşti "oameni politici", grupaţi în partidele "istorice", nu au fost decât emisarii unor puteri streine?»

Atunci, dacă Mişcarea Legionară, prin şeful ei, a denunţat acest politicianism corupt, care primea ordine din afară, ea nu şi-a făcut decât o datorie, de a lansa ţării un avertisment, că aceste apucături ne duc neamul de râpă. Atunci, compatrioţii noştri, vor înţelege mai bine, dece a fost asasinat Codreanu, pregătind astfel groapa în care vor fi înmormântate toate năzuinţele unui popor. Că independenţa Statului român n'a fost decât o iluzie. Că noi, nu eram decât o colonie a Albionului, negociată mai târziu la Yalta, ca o marfă, sau a Franţei lui Leon Blum, a Berlinului, care a folosit anticomunismul, drept instrument de revanşă, a unui război pierdut? A acelui Berlin, care ne-a ciopârţit pământul, sub domnia unui monarh, pasionat de ibovnica regală şi a acestor «oameni politici», care n'au ştiut sau n'au vrut să oprească desfrâul din fruntea ţării?

Aşa am ajuns azi, cea mai sdrobită dintre colonii, cea sovietică, mongolă, care îşi are geneza, când pe malurile Senei, când pe cele ale Tamisei, unde internaţionala marxistă inspira politica externă a acestor ţări. Să nu se uite, iarăşi, că regele ţării a făcut un popas, unde a fost primit cu fast regal, de către Hitler, în timp ce, cu ştirea lui, se săpa, la Jilava groapa, în care vor fi asvârlite trupurile lui Corneliu Z. Codreanu şi a camarazilor lui, strangulaţi în pădurea dela Tâncabeşti! Un neam întreg a fost sguduit de această oribilă crimă.

«O trup svâcnind în ştreang, străpuns de gloanţe
Pe care preoţi slujbă n'au cităit.
Pe-aici s'au stins mucenicesti speranţe
Ce n'au ajuns cu ruga la sfârşit...» Ion Tolescu.

Dece n'a protestat Fûhrerul, dacă Mişcarea Legionară se identifica hitlerismului şi era subordonată lui? Nu a făcuto, pentrucă prezenţa lui Carol la Berlin, în acea vreme, nu era decât o consimţire a crimei, aşa cum o confirmă, mai târziu, intervenţia armatei germane, pentru a înlătura Mişcarea Legionară dela Conducerea ţării şi internarea legionarilor la Buchenwald?

Şi totuşi, în ciuda atâtor fapte, pentru «cucernicul părinte», Garda de Fier nu era decât o sucursală a hitlerismului în România. Intr'o zi, va apare şi el în faţa Judecătorului suprem, să răspundă de mărturisire mincinoasă.

Iată cum, un singur om, şeful ţării, dominat de pasiune pentru o femee, care, în realitate trona peste trebile ţării, a dispus de soarta acestui neam. Partidele politice s'au mulţumit cu renta, atribuită unui «asociat»!

Partidul Naţional-Tărănesc a dat pe Armand Călinescu, precum şi pe viitorii miniştri comunişti: Mihail Ralea, Constantinescu-Iaşi... intelectuali crescuţi la şcoala marxismului. Partidul Liberal a dat pe Duca, emisar al Puterilor occidentale, pe Gheorghe Tătărescu, trimisul guvernului comunist la Congresul de pace dela Paris... Aceşti oameni politici erau mereu disponibili, când ca mandatari ai Occidentului, când ai bolşevismului. Atunci, când un român a voit să fie mandatarul poporului român, toţi aceşti «demnitari» ai Statului, şi-au dat mâna să-l asasineze, pregătind astfel, calea invaziei din Răsărit! Iată poliţa acestor trădări permanente, pe care o plăteşte bietul român, de 40 de ani!

In spatele acestor Puteri occidentale, nu se ascund oare, interese oculte, fără scrupule, pentru care, eliminarea unui obstacol, împins până la asasinat, face parte din metodele de infiltrare, în sânul unei naţiuni?

Profesorul Iorga, marele savant, prin care s'a săvârşit crima, întrebat de felul cum să fie asasinat Codreanu, răspunde printr'o poveste de vânătoare. A ucide oricât de mulţi lupi, care atacă spune el - nu se înlătură pericolul. Vânătorul cu experienţă vizează şeful bandei, iar restul lupilor o iau la goană.

După ce Codreanu a fost ucis, Iorga a fost revoltat, nu de

crima în sine, pe care, dealtfel, el singur a sugerat-o ci mai mult de felul cum s'a procedat: cu «stângăcie» cu «foarte mare stângăcie».

Asasinii între ei, se definesc, mai puţin prin crima comisă, cât mai ales, prin rafinamentul procedeului utilizat! Rafinamentul morbid, rămâne condiţia calităţii!

«Monoclul negru a fost ucis ca Stelescu, un asasinat sălbatec... Unul din asasini anunţă la radio, că legionarii au asasinat Monoclul negru, că guvernul a fost răsturnat şi că, Garda de Fier a pus mâna pe putere... Auditorii au auzit focuri de armă. Reporterul anunţă că toţi ucigaşii primului ministru, care ocupaseră, pentru câteva minute, staţia de radio, au fost ucişi». Pag. 432.

«Prea cucernicul» nu ezită să debiteze o serie de minciuni, fără nici o jenă, ca şi când ar celebra o slujbă religioasă.

Miti Dumitrescu şi camarazii lui au ajuns la acest act disperat, pentru a opri măcelul nebun, orchestrat de trilogia: Carol, Magda şi A. Călinescu, după ce au asistat neputincioşi la asasinarea a sute de camarazi de ai lor, fie arşi de vii în Crematoriu, ca Dragomirescu, Nicoleta Niculescu... «sinucişi», asvârlindu-se dela etajul 5 al Prefecturii de Poliţie, împuşcaţi ca un vânat, pe stradă, ca profesorul universitar Vasile Cristescu... fără a uita crima din pădurea Tâncăbeşti, unde Corneliu Z. Codreanu, Căpitanul lor şi cei 13 camarazi ai lui, au fost strangulţi. Scena asasinării lor a fost redată de majorul Sârbu, la procesul de reabilitare, sguduind întreaga asistenţă, până la lacrimi.

Codreanu, înainte de a fi ucis, cere călăului —majorul Sârbu— să-i acorde câteva clipe să se roage. Abia a pronunţat primele cuvinte din rugaciunea «Tatăl nostru», cu ştreangul legat de gât, gata să se strângă, că maiorul Dănulescu ordonă execuţia. Ultimele lui cuvinte urcau spre Tatăl ceresc, să-i cearâ îndurare.

Ca ziarist, nu se poate să nu fi citit în presă, sguduitoarele mărturisiri ale călăilor. Să-l fi lăsat indiferent aceastâ monstruoasă crimă, pentruca «amintirile» sale, să nu fi reţinut, decât pedepsirea călăului, pentru care manifesta atâta simpatie, refugiindu-se din nou, într'o pleiadă de minciuni, uşor de spulberat.

Eram şi eu, pe vremea aceea în ţară şi am auzit ceeace s'a anunţat la radio. O singură veste: Capitanul a fost răzbunat! Atât!

Focurile de armă nu s'au auzit decât în mintea «prelatului». După pedepsirea călăului, ei s'au predat poliţiei, care i-a dus la Prefectură, unde au fost schingiuiţi, până la moarte, pentru a afla cine i-a îndemnat la acest gest. Cadavrele lor au fost expuse apoi, pe locul faptei, timp de trei zile. Pe tabla plantată în mijlocul cadavrelor era scris: «Aceasta va fi de acum încolo, soarta tuturor asasinilor, trădători de ţară» şi nicidecum: „Cine va face ca noi, va suporta soarta noastră», aşa cum, tendenţios susţine, autorul acestor «amintiri».

Cred că nu s'ar cere prea mult, servului lui Dumnezeu, ca înainte de a se cumineca, cu trupul şi sângele lui Isus, să-şi cureţe sufletul de spurcăciune şi să mărturisească adevărul. Astfel, va obţine iertarea păcatului, ar ordată şi umilului creştin, atunci când o cere cu toată sinceritatea. Să se ştie, însă, că minciuna unui preot, rămâne sperjur, până în viaţa de dincolo!

«Câteva ore, după asasinarea Monoclului negru, 242 de tineri băeţi legionari, fură masacraţi de poliţie şi cadavrele lor, ciuruite de gloanţe, expuse pe pieţele publice» Pag. 432.

242 de tineri masacraţi! Spăimântator, chiar şi pentru inimele cele mai înpietrite! Tineri, care nu începuseră încă viaţa, seceraţi aşa, ca fiarele, de către conducatori, părinţii lor!

Şi ei nu s'au oprit aci! «Prea cucernicul» nu găseşte câteva cuvinte fugare, în împietritele «amintiri», despre felul cum au fost ucişi mulţi alţii: poeţi, preoţi, oameni de ştiinţă, viitori savanţi şi creatori, gânditori... elita unui neam. Iată-i, «cucernice», poate te vei gândi, după 50 de ani, să rostesţi o rugă, pentru odihna sufletelor lor, în momentul când te apropii de cuminecatură: 44 ucişi în lagărul dela Miercurea Ciucului, 32 în lagărul dela Vaslui, 13 la închisoarea dela Râmnicul Sărat şi 7 bolnavi, legaţi cu funii ca un snop de paie, la spitalul militar din Braşov. Unul din cei 7, Ion Herghelegiu, grav rănit, s'a trezit după o noapte de comă şi s'a târît până la o casă de oameni. A doua zi, lipsind la număr, pentru a fi expus pe pieţele publice, s'a pornit haită şi a fost găsit. Ucis pe loc, a complectat numărul. Sălbatece fiare!!

Cei dela Miercurea Ciucului, Vaslui şi Râmnicul Sărat au fost prinşi în lanţuri şi ataşaţi de un lanţ lung, lanţul morţii, ca să nu să poată detaşa unul de altul. Duşi în afara lagărului, tot lanţul viu a fost secerat de focuri de mitralieră, armă, care servea la apărarea ţării de duşmani. Pentru a fi siguri că nici unul nu va scăpa cu viaţa, li s'a mai tras la fiecare, câte un glonte în ceafă. Metoda bolşevică era deja cunoscută, de diriguitorii acestei ţări!!

Cei rămaşi în lagăr, auzeau strigatele de moarte ale camarazilor lor, înnecate de răpăitul gloanţelor ucigaşe. Aşteptau şi ei, îngenuchiaţi, rugând pe Dumnezeu să le primească jertfa.

«Prea cucernicul» a fost sensibilizat de pedepsirea lui Stelescu şi a înduioşat, revoltat, prin condeiul maestru, pe cititorul francez, trecând voalul tăcerii, peste atrocităţi, rar întâlnite în istoria universală, în afară de teroarea bolşevică!

Imi amintesc şi eu o scenă sfâşâitoare, petrecută la Râşnov. In luna Octombrie 1940, făceam parte din echipa de deshumare a camarazilor, care, bolnavi fiind, erau ospitalizaţi la Braşov. Au fost ridicaţi de aci pe targă, duşi într'o pădure din apropiere de Râşnov, ucişi în ceafă şi asvârliţi într'o groapă comună. Cum săpam, să desvelim osemintele celor răpuşi, apare un deget, cu un inel pe el, pe care era gravat numele de Viorica şi anul 1933, dată când s'au unit pe viaţă. Viorica era soţia inginerului Eugen Ionică. Ea se găsea pe marginea gropii, aşteptând să-şi revadă soţul. Când a văzut inelul a leşinat, gata să cadă peste corpul neînsufleţit al soţului. Emoţia a sfâşiat toate sufletele, cu atâta putere, că hohote de plâns nereţinut au isbucnit din piepturile celor ce aşteptau să-şi revadă: soţul, fratele, copilul, fără viaţă.

Aşa am scos din pământ, pe cei ce au fost: Avocatul Traian Cotigă, fostul şef al studenţimii, inginer Eugen Ionică, Căpitan Emil Şiancu apărătorul moţilor, Pihu Grigore, Şuşman Iuliu, Ion Herghelegiu, ucis de două ori şi Gheorghe Proca. O parte din elita ţării.

Scena a răscolit toată asistenţa. Cei asasinaţi erau asvârliţi unul peste altul, fiecare având încă agăţat de spate sacul cu obiectele de toaletă: ştergarul, peria şi pasta de dinţi, pieptenul... Călăii n'au avut nici măcar gestul ultimului creştin, de a le scoate sacul şi a-i întinde pe pământ, în poziţia ultimului rămas bun, al fiecărui creştin. Dar... mai erau ei creştini, în momentul când au ucis, transformându-se în fiare?

«Prea cucernice»! poate ai citit în ziarul guvernului, «România», la care colaborai, aceste îngrozitoare întâmplări sau, dacă nu prezentau un interes deosebit, atunci, cel puţin, la procesul de reabilitare a acestor martiri, care a fost redat în întregime şi în ziarul «Cuvântul» al lui Nae Ionescu —ucis şi el prin otravă, metodă mai «umană»— la care, cu doi ani mai de vreme erai reporter de «Fapte diverse»? Iată scene, care ar fi găsit un emoţionant ecou, în «amintirile», «cucerniciei sale»! Dar... rostul lor, este cu totul diferit!

«La 24 Septembrie 1939, radio Tiraspol anunţă, că regele Carol II a ordonat asasinarea a 242 "camarazi proletari... Nu erau proletari comunişti". Insă, de când cu alianţa Hitler-Stalin, din 23 August, 1938, (nu cumva 1939?) toţi fasciştii, naziştii şi membrii Gărzii de Fier, au devenit... camarazi proletari, comunişti. Armata roşie avea datoria de a invada România, pentru a salva dela exterminare, camarazii legionari ai Gărzii de Fier». Pag. 433.

Uluitor! Veşti ieşite din gura unui preot! Mişcarea legionară, care a dat atâtea jertfe, în lupta împotriva comunismului, dela Moţa şi Marin, în Spania, întru apararea

creştinismului, devin «camarazi proletari» în ipocrizia unui serv al bisericii creştine!!!

De unde a aflat acest «prelat» emisiunea sovietică, necunoscută de 50 de ani, dacă nu servită de cei ce caută să elimine din viaţa neamului românesc, pe cei mai autentici apărători ai intereselor naţionale, supuse de către conducătorii de ieri şi de azi, puterilor streine?

Nici Rebeliunea lui Antonescu, din 21-24 Ianuarie 1941, nu scapă *«amintirilor cucernicului misionar»*.

«Hitler ar fi preferat un guvern, exclusiv din legionari. Dar, nici poporul, nici armata, n'ar fi acceptat să fie guvernat de Garda de Fier». Pag. 455.

Biet popor, care a acceptat atâtea crime, din partea regelui nebun, a avut el vreodată un cuvânt de spus, de maniera cum a fost exploatat? Da! L-a avut atunci, când răbdarea a depăşit limitele, la 3 Septembrie 1940, când a încercuit Palatul şi a cerut abdicarea regelui asasin. A avuţ din nou cuvântul, la 21 Ianuarie (1941), când s'a mobilizat, iarăşi, în jurul Mişcării Legionare, pentru a apăra legitimitatea, în aşa număr, că Antonescu a fost nevoit să facă apel la trupe streine, împotriva acestui popor!

Armata a pus frâu monarhului venal, refuzând să tragă în poporul adunat să-l alunge din casa ţării, în legionarii din prima linie. Generalul Coroamă şi chiar Antonescu au fost reprezentanţii acestei armate. Aşa acest popor, armata, au cerut Mişcării Legionare, să ia în mână destinul neamului.

«Partizani neconditionaţi ai lui Hitler!!!»

«Cucernice»! ignorezi istoria elementară sau reaua credinţă îţi întunecă sufletul, îţi cere să o falsifici?

Cine nu ştie oare, că legionarii, siliţi de poliţia Magdei Wolf, să-şi scape viaţa peste hotare, s'au refugiat în Germania, unde au fost consemnaţi şi supraveghiaţi de aproape, interzicându-le orice contact cu ţara? Când D-l Horia Sima a părăsit Germania, în primăvara lui 1940 şi s'a întors clandestin în ţară, cei rămaşi la Berlin au fost puşi sub supraveghiere drastică şi ameninţaţi cu represalii. După intervenţia armatei germane, la 21-24 Ianuarie, 1941, în sprijinul lui Antonescu, legionarii care au reuşit să se salveze, într'o Europă dominată de Hitler, au fost arestaţi din toate unghiurile acestui continent, din Bulgaria, Jugoslavia, Grecia, Italia... şi deportaţi, mai întâiu în lagărul de la Rostock şi apoi la Buchenwald. Si eu am simţit această «simpatie» hitleriană, când am fost dus din Bulgaria, unde mă refugiasem, cu mai mulţi camarazi, în lagărul dela Rostock, tranzitând prin azilul de vagabonzi, beţivi şi cerşitori, «Obdachlosenhaim» din Viena şi apoi, până la trădarea din 23 August 1944, în lagărul morţii din Buchenwald. Aşa au fost trataţi «partizanii neconditionaţi» ai lui Hitler!!!!

«Legionarii sunt iresponsabili, capete arse... O bandă de fanatici setoşi de sânge... Poporul întreg era considerat ca inamic al Gărzii de Fier... Ei guvernau România cum se guvernează o ţară duşmană... Ţara este aprinsă şi jefuită... Cei ce nu erau înscrişi în Garda de Fier, sunt aruncaţi în închisori... A nu aparţine Legiunii, era un motiv suficient de a fi internat, eliminat»... Pag. 455-456.

Iată cum descrie un «preot» efortul unei generaţii, devenită, prin gura unui servitor al Lui Dumnezeu, duşmană a întregii ţării!!! O cascadă de infamii, fără un pic de jenă, de decenţă. Dar, unde se găsea «cucernicia sa» în acea vreme, de nu a fost arestat, poate chiar eliminat, ca ne fiind legionar, dacă nu în România, această ţară, unde numai legionarii nu aveau dreptul la viaţă? Mi-amintesc o scenă oribilă, din lagărul din Buchenwald. Prin faţa mea trecea un deţinut, care purta pe haină, în spate, o insignă, un cerc, cu un punct roşu în mijloc. Acest deţinut, prin semnul purtat în spate, putea fi ucis, de oricine, oricând, fără să dea socoteală nimănui. Era un condamnat la moarte şi trăia această teroare, aşteptând lovitura de graţie. Aşa a fost viaţa legionarilor, pe tot timpul dictaturilor, fie ale Magdei cu uneltele ei, fie a lui Antonescu. Legionarii erau vânaţi pe stradă ca o fiară şi, nici justiţia nici o altă instituţie de protecţie, ca cea a animalelor, nu le purta de grijă. In tot acest timp, «prea cucernicul», ar fi avut datoria să ridice un protest, când viaţa unui confrate era în pericol de moarte, să-i dea asistenţă. Nu! el era mereu de partea stăpânirii, acest «poet al neamului», recompensat cu premiul regal, pentru această fidelitate faţă de monarhul tiran!

«Tara aprinsă şi jefuită...» Dar, unde iarăşi a văzut focul, care ardea ţara şi jaful bunurilor româneşti? Nici măcar ura lui Antonescu, care a ucis sute de legionari, la instigarea aceleiaşi oculte, pe lângă 800 de victime, femei, copii, bătrâni, seceraţi de tancurile româno-germane, nu a reuşit să intenteze un singur proces, pentru jaf, furt sau devastare de lăcaşuri omeneşti!

Ar putea oare, acest «prelat», să aducă o singură mărturie —pentrucă este vorba de un proces— în afară de defăimarea verbală, la îndemâna omului comun?

Da! Eu aş putea mărturisi, cu mâna pe cruce, că am văzut tancurile, trăgând în mulţime, pe Calea Victoriei, în dimineaţa zilei de 24 Ianuarie, 1941, şi am văzut morţi, mulţi morţi, care au plătit cu viaţa lor, «victoria coaliţiei Antonescu-Hitler»!

Cred că nu aş cere prea mult acestui «prea cucernic», dacă l-aş invita să presteze acelaş jurământ, pe aceeaşi cruce, pe care o poartă pe piept, ca «semn exterior de... creştinism», că acele cuvinte, ce ies din gura lui, nu sunt nici minciună, nici blasfemie şi mai puţin sperjur? Răsplata îi va veni atunci, dela Cer ce a acceptat să urce pe cruce, pentru ca noi să fim demni de jertfa lui.

«Toate ziarele au fost suprimate, în afară de «Timpul» al lui Gafencu, ambasador la Moscova, persoana grata a Sovietelor şi a lui Stalin. Stalin fiind aliatul lui Hitler, toţi prietenii lui Stalin sunt, prin consecinţă şi prietenii lui Hitler şi ai Garzii de Fier». Pag. 456.

Mai întâiu, cine l-a trimis pe Gafencu la Moscova? Nu era el un discipol al lui Titulescu, exponentul regelui Carol în politica externă? «Legionarii prietenii lui Stalin!!! Aşa cum au fost legionarii, prizonieri în lagărele germane: Buchenwald, Sachsenhausen... «oaspeţii» Marelui Reich, alături de alţi prizonieri, dintre care, mulţi au fost transformaţi în cenuşă.

«Prietenii lui Stalin»!!! legionariii laboratorului din Piteşti, unde exterminarea lor a fost unicul obiectiv al acestor fiare bolşevice?

«Prea cucernicul» construeşte în inima lui înnegrită de ură, un alt laborator, în care ar vrea să extermine, până şi memoria acestor martiri. Nu va cădea oare, mânia lui Dumnezeu, peste această mişelnică faţă, hrănită din făţărnicie şi spurcăciune?

Toată presa din Sărindar şi reporterul de «fapte diverse» ar trebui să o fi reţinut, pentrucă figurează în buletinul oficial al guvernului Goga-Cuza, a fost suprimată de către acesta, exceptând doar ziarul «Timpul». Aşa că, Statul National Legionar, nu mai avea nevoe să se ocupe de această «culpă», să atârne mai greu în balanţa nimicniciei. «preot poet», împotriva Mişcării Legionare a adăugat şi această «culpă», să atârne mai greu în balanţa nimicniciei.

«La 7 Noembrie sunt masacraţi primul lot de vechi conducători ai României. Asasinii au tras cu pistolul mitralieră, timp de 10 minute, până ce au fost toţi sfârtecaţi. Tara întreagă a fost îngrozită de acest măcel». Pag. 458.

Cine au fost aceşti «conducători ai României» şi cum s'a ajuns la acest dramatic desnodământ? Gavrilă Marinescu, Mihai Moruzov, Niki Stefănescu, Argeşeanu, Bengliu, V. Iamandi şi câţiva comisari de poliţie şi plutonieri de jandarmi.

Din nou nota patetică, să impresioneze, să declanşeze revoltă, la citirea acestor «sguduitoare» linii.

Să-i luam în ordine: General Gavrilă Marinescu, ministrul «ordinei publice», era călăul care comanda torturile dela Prefectura de poliţie. Nu rareori, anchetele se terminau, fie la morgă, fie la crematoriu. Miile de morţi rămân înscrise pe răbojul atâtor prigoane, unde acest monstru şi-a avut partea de crime.

Mihai Moruzov, şeful serviciului secret era sfetnicul şi executorul camarilei regale, în toate crimele săvârşite împotriva Mişcării Legionare. El a fost arestat din ordinul lui

interesele mari ale Tării. —(Propaganda maghiară, care contestă Ardealul românesc de azi şi care pentru a schimba situaţia existentă figurează —deocamdată —un Ardeal autonom). Această propagandă va scoate cu uşurinţă argumente în favoarea tezei autonomiste din chiar memoriile lui Duca. —Iată ce afirmă un fost mare demnitar al României. —Ardelenii în frunte cu liederii lor recunoscuţi au vrut de la început o autonomie. —Duca spune că au eşuat din fericire în planurile lor iar Ionel Brătianu în faţa acestei situaţii a greşit, ezitînd să ia măsuri mai energice şi din vreme. —Aşa s-a făcut că acel Consiliu Dirigent a putut dăinui chiar şi numai câţiva ani. —Brătianu nu a intervenit de teamă să nu provoace o impresie neprielnică la Paris în plină Conferinţă de Pace. Altfel... Apoi Duca mai blamează pe Ardeleni pentrucă la Alba. Iulia prea s'au luat după frazologia umanitaristă a lui Wilson şi au ţinut să dea un colorit wilsonian întregii proceduri a Unirri.

Parcurgînd cele aproape looo de pagini scrise cu atâta talent, în multe locuri cu un emoţionant elan liric, ajungând la pasajele mai sus citate îţi vine să aprobi dictonul latin. «Si tacuisses...».

Dacă acest glorios eveniment în istoria Ardealului şi a Tării ar fi fost mai temeinic analizat poate nu apăreau acele fraze. —Dar fiindcă a ridicat chestiunea cu Unirea Ardealului, să-mi fie permis să mă constitui martor, făcând parte dintre cei din masa despre care vorbeşte Duca şi care aşteptau cu nerăbdare luarea unei hotărâri. Dacă eminentul om de Stat ar fi făcut o cât de sumară investigaţie în ce priveşte redactarea definitivă al actului Unirii ar fi aflat adevărul şi nu s-ar fi făcut propagatorul acelei tenace legende istorice care vrea ca «fraţii de dincolo de munţi» în frunte cu Maniu şi Vaida ar fi cerut Unirea cu condiţia autonomiei Ardealului. —Investigaţia a făcut-o un eminent istoric ardelean, Silviu Dragomir, care în numărul jubiliar a prestigioasei reviste Transilvania din Decembrie 1943; apărută la un sfert de veac de la Unire vorbeste pe larg despre felul cum a decurs discuţiile în sânul Consiliului Naţional Român şi al Comitetului Naţional. —Mărturia este cu atît mai de preţ cu cât Dragomir era nepot prin căsătorie al lui Vasile Goldiş, avea deci informaţii de prima mână. —Au fost într-adevăr discuţii, mai cu seamă din partea membrilor partidului social— democrat din Consiliu —ideologia obligă-dar s-au ridicat şi din partea altor membrii obiecţiuni pe care Dragomir îi citează nominal. —«Meritul scrie istoricul-de a fi înlăturat totuşi din proiectul de hotărire aceasta divergenţă este al Domnului Iuliu Maniu care a arătat că adunarea naţională este chemată să decreteze Unirea tuturor Românilor şi nu pentru a pune la cale chestii de amănunte. —Noi sântem —spunea Maniu— o Corporaţie Legislativă numai într-un singur punct: al Unirii. Autonomia provizorie care se rezerva până la întrunirea Constituantei noului Stat Român nu mai avea astfel semnificaţie politică deosebită, «adaugă Silviu Dragomir».

Acesta este adevărul despre aşa zisa veleitate autonomistă a lui Iului Maniu. —Dar ar fi să cerem prea mult ca memorialistul să fie în acelaş timp istoric şi imparţial pe deasupra. —Dintre acei cari au luat parte la acele discuţii în preajma Adunării de la 1 Decembrie 1918 şi care a durat cum spune Dragomir aproape o zi întreagă, nimeni nu mai este în viaţă astăzi. —Printre cei puţini care mai trăiesc şi care au fost în zilele acelea la Alba-Iulia, putând culege ecouri de la aceste discuţii, mă număr şi eu.

Fiindcă au fost discuţii, incontestabil, cei 6 social —democraţi cari au format Consiliul Naţional Român alături de 6 naţionali au avut serioase dificultăţi cu tovarăşii lor de la Budapesta. Să nu uităm că P.S.D. Român era o anexă a P.S.D. maghiar». Serioase presiuni au fost făcute asupra românilor pentru ca să opteze la rămânerea Ardealului în cadrul Ungariei istorice devenită între timp republică în care socialiştii maghiari ocupau funcţii importante. —Au fost presiuni şi de la bază. —Astfel doi fruntaşi socialişti, Sava Strengar —Demian de la Arad şi Teodorescz de la Reşiţa au făcut disidenţă pe tema aderării fără condiţii la Unire. Cei 6 socialişti puşi să aleagă între naţie şi clasă au ales naţia, ideia naţională, dar punând anumite condiţii. Cuvântul de autonomie a ieşit nu numai din gura lor, dar şi din gura altor fruntaşi mai puţin importanţi şi cu o viziune politică mai puţin vastă. Am aflat dela cei prezenţi măreaţa frază cu care a pus capăt discuţiilor Iuliu Maniu: «Naţiunea noastră din Ardeal a luptat sute de ani nu pentru Autonomie, visul nostru de întotdeauna a fost Unirea».

Inconvenientul unei memorii apărûte tardiv este în primul rând dispariţia multor persoane de prim rang puşi în situaţia de a nu mai putea răspunde unor afirmaţii necorespunzătoare cu adevărul.

Dar să încercăm să lămurim cauza sau cauzele acestor vădite resentimente ca să nu spunem antipatii la adresa celor doi fraţi de peste munţi.

Actul Unirii a fost adus la Bucureşti şi prezentat Suveranului şi de o delegaţie compusă din Episcopii Miron Cristea şi Iuliu Hossu, şi de Alexandru Vaida Voievod, Vasile Goldiş şi Caius Brediceanu. —După ceremonia înmânării marelui Document şi după emoţionante discursuri din ambele părţi la care Ionel Brătianu a început cu fraza: Vă aşteptăm de o mie de anii!, unul din corifei liberali Alecu Constantinescu sau Pherekide, nu-mi amintesc exact, a venit la cei trei reprezentanţi laici ai Partidului Naţional, Vaida, Goldiş şi Brediceanu cu o propunere de fuziune. Unirea fiind fapt împlinit graţie Partidului Liberal existenţa unui Partid regional cum este cel Naţional din Ardeal nu mai are nici o raţiune de a fi şi cum de măreţul act al Unirii este legat mai ales Partidul Liberal şi şeful său, cei trei sânt învitaţi să se înscrie în acest Partid deschizând prin actul lor drumul şi celorlalţi membri. —Vaida a avut dela început rezerve faţă de o propunere atât de măgulitoare dar Goldiş şi Brediceanu au acceptat şi astfel a doua zi fotografiile lor au apărut în cele două foi ale Partidului Liberal cu înscripţia: «noi membrii ai Partidului Liberal»—.

Maniu a sosit câteva zile mai târziu la Bucureşti. —Consternat de uşurinţa cu care cei doi au cedat tentaţiei fără consultări prealabile cu conducerea Partidului i-a pus să treacă pe la toate redacţiile din Capitală pentru a desminţi înscrierea lor în Partidul Liberal. Amănuntele acestei întâmplări le deţin de la Caius Brediceanu.

A fost primul gest nu de duşmănie ci de independenţă faţă de Brătianu. Visul ardelenilor a fost că unindu-se cu Vechiul Regat să contribuie la instaurarea unei democraţii adevărate şi autentice. Instinctul politic al lui Maniu a văzut că acest ţel se va izbi în primul rând de dorinţa Partidului Liberal de a domina viaţa politică a ţării, mai ales după ce a ieşit glorios din război. Tot de voinţa dârză a lui Maniu şi a partizanilor săi s-a izbit tentativa liberală din 1921-22 pentru a ajunge la o înţelegere cu Partidul Naţional în vederea unei fuziuni. Burghezia ardeleană, o pătură foarte subţire dealtfel, a fost de la început favorabilă idei fuziunii cu Partidul Liberal care deţinea poziţiile cheie în economia ţării. —Din acest belşug poate s-ar fi revărsat ceva şi asupra Ardealului pentru a potoli acea foame milenară despre care vorbea Goga şi pe care, el poetul pătimirilor noastre a ştiut să o potolească din vreme. —Dar Maniu, secundat de câţiva —foarte puţini— prieteni, s-a opus. In viziunea lui, Partidul Liberal se găsea în declin cu toate eminentele servicii aduse ţării, suferind eşecuri răsunătoare în alegeri. Favoarea electoratului mergea spre Averescu, «Tata Averescu», spre ţărăniştii lui Mihalache şi Partidul Naţional din Ardeal. —Consternarea lui Duca în faţa acestei lipse de recunoştiinţă iasă la iveală la fiecare pagină în analiza acestei situaţii catastrofale. —Omul de vastă cultură pe semne că nu a întâlnit celebra frază a lui Plutarc care ar fi putut servi de balsam şi lui Clemenceau, dar şi lui Brătianu iar mai târziu după cel de al doilea războiu mondinal şi lui Churchill. —«Ingratitudinea faţă de marii conducători este marca popoarelor mari şi viguroase spune Plutarc». —Oricum Brătianu nu a înţeles să se resemneze cu acesta hipotetică grandoare a poporului pe care l-a înzestrat cu reforme fundamentale. Nu a înţeles mai ales să respecte verdictul electoral încât în 1926 când guvernul prezidat de el, a terminat cei patru ani de activi-

tate legislativă, în loc să lese loc liber jocului constituţional care cerea să fie încredinţată guvernarea viitoare partidului cel mai popular, desemnat de alegători care era atunci Partidul Naţional şi Partidul Tărănesc. Brătianu a făcut un fel de pact cu Generalul Averescu şi el în declin. In această perioadă dificilă pentru ţară, ieşită dintr-un război greu şi care şi-a dublat populaţia, marea popularitate, aproape mitică cum a fost acea a lui Averescu, repede s-a irosit. —Pactul a sunat astfel: Generalul Averescu va veni la guvern cu ajutorul lui Brătianu dar cu condiţia ca atunci când acesta din urmă va găsi momentul considerat de el oportun, Averescu să se retragă şi să cedeze locul Partidului Liberal. In perioada tristă care a precedat agonia Regelui Ferdinand, Brătianu a crezut momentul venit pentru a-l desărcina pe Generalul Averescu de interimat mai ales că anumite semne discrete indicau că aceste din urmă înţelege ca la adăpostul evenimentelor aşteptate să se instaleze el la putere, de astădată fără tutelă. Dar Brătianu a dat alt înţeles pactului. Dupăce câteva demersuri pe lângă General au rămas fără rezultat, Brătianu a avut în persoană întrevedere în cursul căreia a insistat pentru respectarea angajamentului. Scena acestei întâlniri este redată de I.G. Duca cu o dezarmantă sinceritate tot în volumul III al memoriilor (p. 209): «Ai uitat că te-ai angajat faţă de mine», îi repetă Brătianu», «Se poate, spune Generalul, nu socotesc însă că este momentul să mă retrag acuma şi nu mă voi retrage».

Urmarea se cunoaşte, Generalul până la urmă s-a retras, dar această interpretare a democraţiei parlamentare-o democraţie-trebuie să recunoaştem— «sui generis», a afectat profund credinţa opiniei publice în virtuţile acelei forme de guvernare.

Maniu şi mulţi din cei ce l-au urmat, a crezut până la ultima sa suflare în democraţie, cu aceste gânduri s-a dus el şi majoritatea celor 100.000 de români care s-au adunat la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918: să lucreze din toate puterile pentru a instala în Româna Mare o democraţie adevărată care să stârpească multe din relele care au ros la temelia acestei naţiuni brave, printre care corupţia şi bizantinismul în politică. Şi cum instinctul lui de om politic i-a şoptit că în tovărăşia Partidului Liberal nu va putea înfăptui acest vis, a ales alianţa cu forţele tinere a le Partidului Tărănesc al învăţătorului Mihalache. De aici poate resentimentele lui Duca-care din păcate —merg până a atribui lui Maniu intenţia de a cere autonomie pentru Ardeal.

Cele trei state care s-au născut după dispariţia Monarhiei Austro-Ungare; Cehoslovacia, Jugoslavia şi România au cunoscut destine diferite.

In Jugoslavia au apărut curând disensiuni profunde între sârbi şi croaţi cari au culminat cu asasinarea în plină şedinţă a Parlamentului, a liderului croat Radici. Nici integrarea Slovacilor catolici nu a mers uşor şi în acest nou stat s-au ivit tendinţe autonomiste. Când după 1939 Hitler s-a gândit să recroiască harta Sudestului European, a creat o Croaţie şi o Slovacie autonomă, dar nu un Ardeal autonom deşi dispunea aici de o masă de 1/2 milion de saşi şi şvabi. De ce? Fiindcă nimeni în acest colţ al României nu s-a gândit nici o clipă şi nu a vorbit nici odată de autonomie. Conducatorii necontestaţi ai acestei provincii cu toate vicisitudinile mărunte, uneori umilitoare ale politicii, au stat ferm pe poziţie. Nimeni nu poate cita o singură frază măcar ieşită dun gura acestor lideri, ai lui Maniu, Vaida, St. Ciceo— Pop, Goldiş. Am fost ciuntiţi la Viena dar Ardealul ciuntit tot din România a făcut parte.

Oskar Jaszi după prăbuşirea Ungariei lui Karolyi a emigrat în Statele Unite. Strădania lui de a menţine Ungaria în graniţele ei vechi a eşuat. Prin anii 30 curiozitatea l-a adus în ţările numite succesorale care s-au născut din Imperiul Austro-Ungar pentru a examina o tează larg răspândită de cercuile revizioniste din Ungaria dar şi din Occident. S-a sfărâmat o Monarhie pentru a se crea state neviabile. Jaszi a vizitat şi România şi a putut constata aici o perfectă armonie între ardeleni şi regăţeni, în opoziţie cu ce a văzut în Cehoslovacia şi Jugoslavia. Interviul pe care l-a acordat ziarului Curentul cu ocazia acestei vizite se termină cu fraza: «Mare om de stat este Iuliu Maniu».

Ctitorii şi marii actori ai Unirii, în frunte cu Regele Ferdinand sânt azi morţi, fără excepţie. Printre ei se numără pe primul plan Ionel Brătianu şi fidelul lui colaborator I.G. Duca. Ce este supărător că şi numele lor este dat uitării. Nici o piaţă, nici o stradă? cât de măruntă nu poartă numele nici unuia din făuritorii unui vis milenar. La Budapesta există şi azi o stradă care se numeşte Jozsef Nador utca după Arhiducele Iosif, Palatinul Ungariei până la instalarea regimului comunist a lui Kun Bela. Să aibă oare şi aici Plutarc dreptate, grandoarea unui popor se leagă de ingratitudinea faţă de oamenii lui mari?

Poate într-o zi, pe platoul cetăţii de la Alba-Iulia unde la 1 Decembrie 1918 din 100.000 de piepturi a ieşit delirant strigătul «Trăiască România Mare — se va ridica o stelă care să poarte numele celor ce au vrut şi au ştiut să făurească acest act. Pe una din feţele acestui monument, modest să se graveze cu litere mari:

PAX-PACE

Să lăsăm pe marii noştri oameni să-şi doarmă somnul de veci. Să nu dezgropăm amintiri de amănunte cari nu sânt folositoare nici pentru memoria lor, nici pentru prestigiul ţării dar sânt încă mai păgubitoare demnităţii momentului prin care trecem.

Ion Jovin

CÂŢI AU FOST CĂ NU MAI SÂNT

Camarazilor mei căzuţi

Câţi au fost că nu mai sânt
mă uitai în jurul meu
mă rugai la Duhul Sfânt
mă rugai lui Dumnezeu.

Cerului cu taină mare
mă rugai Doamne Isus
mă rugai Sfintei Fecioare
după câţi la cer s'au dus.

Câţi au fost că nu mai sânt
parcă-s singur pe pământ
mă rugai lui Lerui Domn.

Ce mi-a coborât în somn
vis din cer mi-a coborât
ca să-mi ţină de urât.

Ion TOLESCU

CONGRESUL LIGII MONDIALE ANTICOMUNISTĂ W.A.C.L.

Intre 7 şi 10 Septembrie 1986 a avul loc la Luxemburg al 19-lea Congres al Ligii Mondiale Anti Comuniste. Au participat peste 200 de delegaţi din 60 de ţări de pe toate continentele. Congresul şi-a desfăşurat lucrările sub lozinca: Să ne angajăm pentru pace şi libertate».

In discursul de deschidere, Pierre Gregoire, preşedinte de onoare al WACL-ului a condamnat campania de denigrare a Ligii Mondiale din partea cercurilor stângisto-comuniste calificand-o «reacţionară, rasistă, şi antisemită». Din contră, «aşa argumentează preşedintele» Membrii WACL-ului sunt luptători care s'au angajat să apere libertatea şi se opun preluării puterii de către comunişti acolo unde încă n'au luat puterea».

Primul orator a fost generalul american John K. Singlaub, fost luptător în Vietnam. Printre altele generalul american a declarat «Comunismul este în marş spre a construi un nou imperiu. De aceia trebuie ca forţele democratice din toată lumea să intreprindă totul pentru ca să păstreze parea şi libertatea. In continuare, demască pe secretarul —general sovietic M. Gorbatschiov care vosbeşte de pace dar el distruge libertatea şi terorizează populaţia din Afganistan. Un ropot de aplauze a primit generalul american când a declarat că «scopul vieţei sale este să ajute luptătorii care s'au pus în slujba libertăţii şi le pune la dispoziţie ajutoare financiare, materiale şi morale». Această declaraţie ne întăreşte speranţa că în Statele Unite se mai găsesc şi personalităţi americane care nu sunt dipuse să înceapă o nouă prigoană contra luptătorilor anticomunişti pe bază de «documente false livrate de teroriştii dela Moscova».

Delegaţii au ales cu o zi înainte un nou preşdinte şi anume pe senatorul belgian José Desmartes, fost vicepremier belgian, doctor în drept. José Desmartes face o critică aspră comunismului şi propune următoarele: «... faţă de atacurile neîntrerupte ale comunismului contra libertăţii şi a păcii, trebuie să se formeze o solidaritate contra comunismului, care este fără exagerare cea mai mare plagă a omenirii. Ca o caracatiţă, comunismul încearcă să se împrăştie în toată lumea: Afganistan, Cambogea, Abisinia, Mosambic, Angola, Nicaragua, dupăce mai întâi ocupase ţările din răsăritul Europei». Şi în continuare a spus: «Acest flagel trebuie combătut». Conferinţa este primită cu aplauze indeungate. Au luat cuvânt reprezentanţii diferitelor naţiuni. Caracteristica declaraţiilor o putem concentra într'un singur cuvânt: luptă. Şi anume, luptă fără preget până când cel mai mare duşman al oamenirii va fi distrus. Aplauze prelungite a primit delegatul Cubei care şi-a început cuvântarea cu următoarele cuvinte: n'am venit să vă vorbesc, ci să vă cer luptă. Cuba are doi duşmani: unul intern comunismul şi altul extern ţările democratice care ne împiedică să luptăm contra comunismului. Cu siguranţă că amărăciunea-cubanezului a fost împărtăşită de majoritatea delegaţilor. Ei au experienţă amarnică. Tările democratice n'au ajutat pe revoluţionarii anticomunişti din Europa de răsărit. Din contră, Statele Unite, în timpul revoluţiei maghiare a împiedicat trimiterea unei misiuni militare la Budapesta, şi ceeace este şi mai grav a fost faptul că ministerul de externe american a informat pe Tito la 5 Octombrie 1956 că Statele Unite nu doreşte ca la graniţele Uniunii Sovietice să se instaleze un guvern anti sovietic». Prompt, a doua zi, trupele sovietice au înăbuşit revoluţia ungară şi l-a instalat pe omul lor de paie, pe Kadar. Mario Calero din Nicaragua informează că în tara lui «la ora actuală se strâng terorişti din toată lumea care au misiunea din partea Moscovei să distrugă libertatea ţării». Mario Calero asigură că nu le vor reuşi. Slava Stetsko, din partea Ucrainei a condamnat imperialismul rusesc şi a readus în discuţie marea crimă comisă de sovietici prin muşamalizarea efectelor catastrofă dela centrala atomică dela Cernobil. Urmările neglijenţei şi a lipsei de responsabilitate a conducerii sovietice se poate oglindi şi în declaraţiile profesorului american John Gofman care susţine că «vor muri din cauza radiaţiilor dela Cernobil în jurul a un milion de oameni». Cernobil se găseşte în apropiere de Kiev şi sunt îndreptăţite grijile populaţiei ucrainene. Ruşii- acum este vorba de ei şi nu de sovietici- au trimis spre decimare la Cernobil soldaţi din Tările Baltice şi nu RUSI. Aceasta desigur, ca o pedeapsă. Locuitorii Tărilor Baltice se opun rusificării cu rezistenţă.

Exilul românesc a fost reprezentat printr'o delegaţie a «Frontului Libertăţii» condusă de John Halmaghi. Din delegaţie au mai făcut parte: dr. Radu Budişteanu, ing. Nicolae Roşca, dr. F. Păunescu şi dr. Alexandru Suga. In cuvântarea rostită de dr. Radu Budişteanu în prezenţa delegaţilor şi a oaspeţilor a dezvoltat ideia «că situaţia din răsăritul Europei nu se va putea schimba decât atunci când se vor înlătura convenţiile dela Ialta». La dezbateriile în cadrul secţiei «forţele morale» John Halmaghi a propus infiinţarea unui organ de presă în care să se publice şi să se coordoneze acţiunile de luptă contra comunismului, fiindcă acesta este un duşman comun şi el trebuie combătut în comun.

Delegaţia română a propus o moţiune pe care Comitetul de organizare a admis-o şi apoi a fost răspânditâ de serviciul de presă al Congresului.

Astfel de întâlniri internaţionale întăresc speranţa că lupta noastră este dreaptă şi că nu mai este departe momentul când flagelul comunist va fi învins.

Alexandru S. Moraru

CÂINELE NOPŢII

La uşa casei mele s-a aşezat un câine,
Tu, iartă-l, Doamne-acuma, e câinele pribeag
Ce-şi caută stăpânul şi osul lui de mâine,
El e hoinarul nopţii şi totuşi mi-este drag.

El vine de departe, din lumea lui de taină,
Avere are numai doar blana de pe el.
L-aş înveli acuma cu propria mea haină...
O, nu vă temeţi, oameni, de-acest hulit căţel!

Prin stufărişul nopţii, când liniştea apasă
Mai greu decât povara pe umărul silit,
Lăsaţi-mă o clipă cu câinele la masă,
Să-i povestesc, prieteni, de unde am venit.

Cornel ARMEANU

PE MARGINEA CĂRȚILOR

Cărți noi: Armin HEINEN: Die Legioon Erzengel Michael in Rumänien. Soziale Bewegung und Politische Organisation— «Legiunea Arhanghelului Mihail» în România. Mișcare socială și organizație politică. Editura Oldenbourg München 1986, 558 pg. D.M. 128.

Cu o bursă acordată de Fundația «Friederich Ebert» din Germania autorul lucrării cu titlul de mai sus, Armin Heinen a avut posibilitatea să se deplaseze la București, să învețe limba română, să cunoască profesori români și să studieze documente pe care le-a găsit la fața locului. Pe baza informațiilor căpătate acolo a scris o lucrare voluminoasă despre Legiunea «Arhanghelul Mihail». In plus a cercetat și archivele statului german dela Bonn, Koblenz și Freiburg.

Nu este nici primul și, cu siguranță nu va fi nici ultimul cercetator al acestei probleme.

Până în prezent, autorii care s'au ocupat de Mișcarea Legionară îi putem împărți în două categorii: unii o fac în urma unei dispoziții venite de undeva de sus, de multe ori din surse care nu vor să-și dea nici numele și nici scopul, totuși cu o intenție precisă: să denigreze Mișcarea Legionară și pe legionari caracterizând mișcarea ca o organizație «fascistă» și transformand-o într'o sucursală a «nazismului».

Această categorie de presupuși cercetători sunt direct interesați să «falsifice și, fiindcă n'au nimic sfânt în ei, trag concluzii care plac cercurilor de stânga, adică se plasează pe linia comunismului internațional, pe linia trasată și controlată de Moscova». Nenumăratele cărți apărute în România demonstrează cele susținute mai sus. După aceia sunt preluate ca documente și răspândite ca «documente scrise» în lumea largă.

A doua categorie o formează aceia care vor să țină pasul cu «necesitățile vremii» și din neștiință, se bazează pe lucrări» scrise din ordin, «care contribuie în mod indirect la falsificarea istoriei și ajung la concluzii false.

Pe Armin Heinen ne este greu să-l fixăm. Nu se încadrează direct în grupa «falsificatorilor» de meserie, uneori făcându-le servicii în alte cazuri, la face chiar deservicii. In general, am putea spune că le face deservicii, ceia ce, cu siguranță nu le va place, în special celor ce i-au pus la dispoziție «documentele pe baza cărora și-a făcut lucrarea».

Armin Heinen respinge teza «susținută de cercurile comuniste și de cele răuvoitoare din lumea largă, care susțin că «Garda de Fier a stat în slujba hitlerismului». Armin Heinen scrie următoarele: «Mitul că Garda de Fier a stat în slujba hitlerismului nu stă în picioare (pag. 322). In altă parte este și mai precis: «In documentele germane nu se găsește nimic care să dovedească că ar fi existat un contact strâns între legionari și reprezentanții Reichului». (Pag. 325-326). In contrast cu legionarii, celelalte partide politice române au stat în contact cu reprezentanții Reichului și multe partide politice române au primit ca ajutor sume importante de bani din partea germanilor. Oameni politici români ca: Octavian Goga, Alexandru Vaida-Voevod, Gheorghe Brătianu, Stefan Teodorescu, Viorel Tilea și alții au primit bani dela guvernul Reichului. Octavian Goga ar fi primit fabuloasa sumă de 600.000 de mărci germane. Guvernul german era de părere că trebuie ajutat Octavian Goga fiindcă acesta era prieten cu regele Carol și că acesta duce o politică filo-germană fiind de origină germană. Andreas Hillgruber, autorul lucrării «Hitler, Regele Caron și Mareșalul Antonescu» susține că Viorel Tilea a livrat informații prețioase legației germane pentru care a primit mulți bani. Hillgruber. Pag. 278. In plus, Viorel Tilea era și el prietenul regelui Carol. Reprezentantul Reichului Fabricius nu amintește în rapoartele sale că ar fi dat bani Legiunii (pag. 339). In schimb Fabricius a fost foarte mâhnit, când Viorel Tilea a devenit din filo-german, pro-englez și a lansat știrea falsă în care «se pretindea un ultimat german adresat României» în Martie 1939 care a dat prilej guvernului englez să «mobilizeze armata și marina, iar presei ovreiești să deschidă o campanie deșănțată contra Germaniei» (Vezi: J. Benoist-Méchin «Historie de l'Armée allemande, Paris 1939).

Ne-ar fi bucurat mult dacă Armin Heinen ar fi amintit și documentele ce se găsesc la Bundesarchiv Koblenz și anume acelea ce se găsesc catalogate sub Mr. NS 43/51. Acolo este vorba de o serie de patru articole semante de Ilie Rădulescu și publicate în «Porunca-Vremii» între 11 și 26. Octombrie 1936. In articole se documenta cum guvernul german (naționalsocialist) finanța în mod indirect ziarele procomuniste din Sărindar. Amintim numai un fapt important, socrul lui Ana Pauker, câștiga ca reprezentant al firmei germane I.G. Farbenindustrie 200 milioane de lei anual și era... acționar la ziarele din Sărindar!

In altă ordine de idei, n'am găsit motivul și nici justificarea lui Armin Heinen de ce este îndrăgostit de regimul dictatorial instalat de regele Carol după 10 Februarie 1938. Armin Heinen susține la pag. 336 că «dictatura regală a primit legitimitatea prin aceia că a fost contra măsurilor revoluționare gardiste». Mai mult, califică dictatura regelui că «n'a fost nici tiranică și nici totalitară» (pag. 365).

Regele Carol, prin oameni loiali lui personal și nu statului care îi plătea, transforma civili și militari în criminali și sperjuri. Aceștia nu mai respectau legile, ci ascultau de ordine venite dela rege. Se înființează o unitate specială de poliție numită «brigada mobilă» care aresta și asasina fără să dea socoteală autorităților statului, ci numai regelui. Prin intermediul călăilor Armand Călinescu, Gabriel Marinescu, General Urdăreanu, se schilodesc, se ucid și se închid în închisori și lagăre de concentrare mii de legionari și oameni care nu făceau politică legionară. Numai între 1 Ianuarie și 10 Februarie 1938 sunt împușcați 3 legionari, dintre care doi mor, sunt arestați 450, iar alți 52 sunt răniți, mulți dintre ei internați în spital. (Vezi «Circulări și manifeste» Editura «Ion Mării» München 1981, pag. 266-267).

Dar ilegalitățile comise după 10 Februarie 1938?

Mii de legionari arestați, mii de locuințe devastate, procese cu condamnări din ordin, deținuți fără procese în lagăre și închisori, 14 legionari, printre care și Corneliu Codreanu «strangulați» în noaptea de 29/30 Noiembrie 1938 în pădurea Tâncăbești, 3 legionari asasinați în noaptea de 2/3 Decembrie 1938 de Cluj, 4 asasinați în noaptea de 13/14 Februarie 1939 lângă Huedin/Cluj, 3 asasinați în noaptea de 17/18 Februarie 1939 la București și cadavrele aruncate în crematoriu, 9 asasinați la piața Elefterie la 21 Sept. 1939 iar cadavrele expuse trei zile, 13 asasinați în noaptea de 21/22 Septembrie la închisoarea din Râmnicul-Sărat, 7 asasinați la spitalul militar din Brașov în noaptea de 21/22 Sept, 44 asasinați în lagărul de concentrare Ciuc, 32 asasinați în lagărul de concentrare Vaslui și aproximativ 300 de legionari asasinați în zorii zilei de 22 Septembrie 1939 unde fiecare «prefect militar» prezenta trecătorilor cadavrele a trei legionari, pe care poliția, în plină noapte i-a ridicat din rândurile familiilor lor, i-a scos în stradă și i-a împușcat, iar trupurile lor au fost lăsate ca lumea să le vadă timp de trei zile. Sub inscriptia «Așa voz fi pedepsiți trădătorii». In plus doi studenți din București, Pop Ion și Lăscăianu Aurel sasinați în noaptea de 21/22 Septembrie la